ZBORNIK KOMISIJE ZA ALPINIZEM PZS

SLOVENSKI ALPINIZEM 2006

Slovenski alpinizem 2006

Zbornik
Komisije za alpinizem

Planinska založba Slovenije

Slovenski alpinizem 2006
Zbornik Komisije za alpinizem

Glavna in odgovorna urednica:	Anja Peternelj
Skice:	Urban Ažman
Slikovno gradivo:	Anja Peternelj
Lektoriranje:	Veronika Osredkar in Matevž Kersnik
Oblikovanje in prelom:	Anja Peternelj
Tisk:	Tiskarna Ravnikar, Domžale
Izdala in založila:	Planinska zveza Slovenije, zap. št. zal. 296, Ljubljana, 2007
Za založbo:	Božidar Lavrič
Naklada:	1100 izvodov
Fotografija na naslovnici:	Chomolhari, foto: Marko Prezelj
Avtorji člankov:	Tone Škarja Damijan Meško Andrej Štremfelj Pavle Kozjek Tanja Grmovšek, Tina Di Batista, Aleksandra Voglar Aljaž Anderle

ISSN 1408-0230

KAZALO

Tone Škarja
Ocena alpinistične sezone 8
Damijan Meško
Čomolhari, tibetanska lepotica 10
Andrej Štremfelj
Srečanja pod Janakom 15
Pavle Kozjek
Trije dnevi odprave na Čo Oju 25
Tanja Grmovšek, Tina Di Batista, Aleksandra Voglar
Drobci o ženskem alpinizmu 34
Aljaž Anderle
Losov pa od nikoder 41

ALPINISTIČNI VZPONI - SLOVENIJA
Kamniško Savinjske Alpe
Prvenstveni vzponi 48
Kamniško Savinjske Alpe
Prvenstveni zimski vzponi 55
Kamniško Savinjske Alpe
Pomembnejše ponovitve 55
Julijske Alpe
Prvenstveni vzponi 56
Julijske Alpe
Prvenstveni zimski vzponi 61
Julijske Alpe
Pomembnejše ponovitve 66
Slovenija - druga območja
Prvenstveni vzponi 68
Slovenija - druga območja
Prvenstveni zimski vzponi 68

ALPINISTIČNI VZPONI - EVROPA
Francija 69
Hrvaška 72
Italija 73
Norveška 75
Švica 81
Velika Britanija - Wales 83

ALPINISTIČNI VZPONI - SVET
Severna Amerika
Aljaska 85
ZDA 90
Južna Amerika
Peru 93
Patagonija 95
Azija
Himalaja 97
Pakistan 116
Kirgizija 123

Pomembni alpinistični spusti 2006 125

Tekmovalno ledno plezanje 126

Izbor najuspešnejših alpinistov leta 2006 128

V spomin 130

Slovenian Mountaineering and Climbing 2006 132

Aljaž Anderle v smeri Pichico, dolina Dunje
foto: Urban Golob

2006

Ocena alpinistične sezone 2006

Tone Škarja

V oceni sezone 2004 sem zapisal, da je bilo za tisto leto najbolj značilno drobljenje omejenega števila alpinističnih sil na dotlej največje število himalajskih ciljev. Tej ugotovitvi sem dodal upanje, da je to hkrati točka obrata, saj gre od nje smer krivulje lahko samo še navzgor. Že v oceni leta 2005 Andrej Štremfelj zazna njen dvig, a ne samo z večjimi dosežki, pač pa tudi z vzroki zanje: večjo pozornostjo mladim, resnejšim pristopom k organizaciji odprav in predvsem sodelovanjem pri večstransko zahtevnejših ciljih. Tabor in odprave v indijsko Himalajo, Tibet in Nepal so v veliki meri tudi organizacijsko ležali na plečih mlade generacije – rezultat je bil odličen. Tako oceno sezone 2006 pišem z veseljem (šaljiva pripomba: morda bi bilo kak dosežek bolje prestaviti na naslednje leto, saj so slovenski uspehi na mednarodni tehtnici konkurirali drug drugemu).

Večletna prizadevanja v pogorju severno od Kangčendzenge sta kronala Andrej Štremfelj in Rok Zalokar s prvim vzponom na Janak (Janak Chuli, 7070 m), in to v čistem alpskem slogu po dober kilometer visoki zahodni steni.

Na Čo Oju (Cho Oyu, 8201 m) je Pavle Kozjek v enem dnevu priplezal po novi Slovenski smeri v zahodni steni, sledili pa so mu Marjan Kovač, Uroš Samec, oče Emil Tratnik in njegov sin Aljaž Tratnik. Ob tem je Kozjek fotografiral še napad kitajskih vojakov na tibetanske prebežnike čez Nangpa La v Nepal.

V Pakistanu so na stolpe Trango plezale kar tri odprave. Izjemen je uspeh mladih (Aleš in Nejc Česen ter Matevž Kunšič in Matjaž Jeran) s prosto ponovitvijo Slovenske smeri v Brezimenem Trangu (Trango Nameless Tower) ter ženske naveze (Tina Di Batista, Sandra Voglar in Tanja Grmovšek) po smeri Eternal Flame istega stolpa.

Največji dosežek pa je gotovo prvenstveni vzpon Marka Prezlja in Borisa Lorenčiča po severozahodnem razu Čomolharija (Chomo Lhari, 7326 m) in kot dopolnilo prvenstveni vzpon Roka Blagusa, Tineta Cudra, Mateja Kladnika in Sama Krmelja po severnem ozebniku iste gore na meji med Tibetom in Butanom. »Odprava je v celoti uspela po

organizacijski, logistični, alpinistični in človeški plati,« jo je ocenil vodja Marko Prezelj.
Tradicionalni tabor Mednarodne zveze gorniških organizacij (UIAA) za perspektivne himalajce se je to leto zaradi indijske birokracije (kar pa so že popravili) moral premakniti v Nepal na skromnejše vrhove. Nastja Davidova in Miha Bogataj sta dosegla Vzhodni Lobuče (Lobuche East, 6119 m), Bogataj sam pa še Nireko (Nirekha, 6169 m).
Manj je bilo vzponov v Južni Ameriki, kjer izstopa prvenstvena smer El Centelleo na Taulliraju, več pa na Aljaski, kjer je sodelovanje Slovenske vojske in alpinistov prineslo vrsto sijajnih plezarij v Denaliju in njegovih sosedih.
Dobro so se izkazali mladi na taboru v Chamonixu in v zimskem Eigerju.
Glavnino financ zagotavljata Ministrstvo za šolstvo in šport, ki financira individualne programe, vrednotene glede na dosežene razrede, ter »športna fundacija«, ki podpira nastope reprezentanc, v našem primeru mednarodno pomembnih odprav. Tudi alpinisti sami se prilagajajo novim razmeram in si zagotavljajo sredstva s sponzorji, delom in poklicnim vodništvom.
Rezultat razvoja zadnjih let je prinesel tudi najvišji (in edini) mednarodni alpinistični priznanji: »zlati cepin« navezi Lorenčič-Prezelj in priznanje občinstva Kozjeku.
Vrh je težko doseči, še težje pa na njem obstati. To je hkrati opozorilo in želja za naslednja leta.

Čomolhari, tibetanska lepotica

Damijan Meško

Začelo se je tako, da me je poklical Mark. Vprašal me je, ali bi šel na odpravo na Čomolhari. Odgovoril sem mu, naj mi pusti dva dni, da premislim, uredim vse v službi in se odločim. Toda že tisti hip, ko sem odložil slušalko, sem vedel, da bom šel. Za vsak primer sem vprašal še Toneta Škarjo, nestorja in legendo slovenskega himalajizma, kaj misli o tem; je na tej odpravi potreben zdravnik? Malo je pomislil, se za nekaj trenutkov zagledal skozi kratkovidna očala v tla in rekel: »Potreben je, pojdi.«

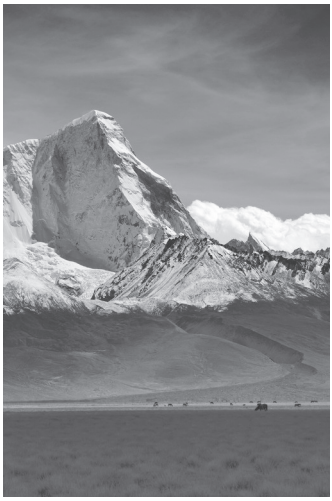

Čomolhari, *foto:* Marko Prezelj

Čez štiri mesece smo odšli. Najprej smo se ustavili v Pekingu, vendar nas ni navdušil. Ogledali smo si Nebeški tempelj. Na ulicah ne vidiš otrok, samo odrasle in starce, skoraj vsi imajo v ustih cigareto. Kitajci niso preveč prijazni ljudje.

Drugi večer smo odvlekli vso prtljago na železniško postajo in začela se je vožnja z vlakom v Laso. Trajala je dva dni in dve noči. Vse življenje sem si želel, da bi se peljal s sibirsko železnico. Sedem dni z vlakom! Zdaj sem si premislil, dva dni vožnje je dovolj, čeprav je železnica Peking – Lasa čudo tehnike in je tibetanska pokrajina res lepa. Mi smo jo občudovali dva dni, potniki na vlaku pa našo prtljago. Kdo danes še potuje v kupeju modernega vlaka s sodi?

V Lasi nas je sprejela gospa Yang Zhen, nekakšna ministrica za turizem v Tibetu v kitajski vladi. Ker tibetanske vlade ni več. Mlada in lepa gospa, bila je prijazna in ugodila je vsem našim prošnjam in zahtevam. Ves čas je ponavljala: »No problem.« Od Lase smo do naše gore potovali z dvema terenskima avtomobiloma. Pri jezeru Gala tso smo zagledali Čomolhari, visoko, lepo belo piramido, sveže pobeljeno

s snegom. Čomolhari pomeni Boginja, mati deklet. To sem odkril po pogovorih in posvetovanju z več Tibetanci. Osamljena se dviga iz himalajske verige in je res zelo lepa, kakor se spodobi za goro, ki bedi nad tibetanskimi dekleti. Ko so avtomobili obtičali pod njo, smo se ustavili pri kamniti ogradi za jake. Tibetanci so natovorili trideset konjičev in karavana se je napotila proti bazi.

Pri belem konju

Naša baza je bila ob svetem jezeru tik pod severno steno Čomolhari. Ledenik izpod gore se je zajedal v jezersko gladino. Ob jezeru je bilo le malo ravnega prostora. Najlepšega smo morali nameniti za kuhinjo in jedilnico. Drugi so se morali znajti sami. Izgubljeno sem gledal, kje bi si postavil šotor. Mark mi je rekel : »Tvoj šotor bo tam, kjer stoji tisti beli konj.« Pogledal sem navzgor; pod moreno nad taborom je bila majhna ravnica, na kateri se je pasel bel konj. Vsi tibetanski konjiči so rjavi, le ta je bil bel. Tam je Rok postavil šotor zame; kar naenkrat je stal, kakor čudež, in kadar sem prišel pozneje v jedilnico, sem Roka pozdravil: »Hvala, Rok, ker si mi postavil šotor.« To je bil tri dolge in lepe tedne moj dom na višini 5200 m.

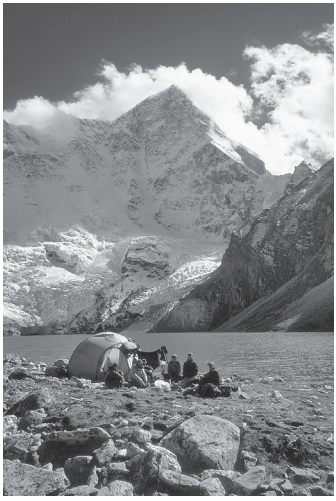

Baza ob svetem jezeru,
foto: Marko Prezelj

Že naslednji dan so fantje odšli na prvo aklimatizacijo. V bazi sem ostal sam z Ongčujem in Tseringom. Čez dva dni je sledila druga aklimatizacija, daljša in zahtevnejša. Nisem mogel z njimi, ti fantje so bili zame prehitri. Takrat sem bil že malo zaskrbljen. Skozi daljnogled sem sledil drobnim pikam na gori Jangmo Gopsha, ki je že bližja soseda lepotice Čomolhari. Toda profesionalci so profesionalci, vse je šlo v redu in gladko.

Po nekaj dneh v bazi, po natančnih pripravah ob prelepem jezeru, so se spet odpravili na goro. Tokrat je šlo zares. Mark mi je izročil voki-toki. »Ves čas

imej vklopljenega,« mi je rekel. In so odšli. Najprej ob jezeru do svete vode, h kateri so hodili tibetanski romarji na sveto umivanje, nato strmo navzgor do ledenika in potem do vstopa v steno. Tam so prvič bivakirali. Naslednje jutro so začeli plezati. Dve navezi v severni steni in ena v severozahodnem razu.

Tistih šest dni je bilo tudi v baznem taboru zelo mrzlo in pričakovajne je bilo napeto. V šotoru je bilo zjutraj ivje in če si se dotaknil stene, se ti je za vrat vsulo polno ledenih kristalov. Ves dan je pihal močan veter. Kako je šele tam zgoraj, sem premišljeval. V tistih dneh sem veliko posedal na mrzlem kamnu ob šotoru Pri Belem konju in opazoval steno skozi daljnogled. Oči so me že bolele, bolel me je vrat in zaradi mrzlega kamna tudi tisto mesto pod križem. Ongču mi je pomagal z daljnogledom poiskati temne pike, ki so se prikazale le takrat, ko so bile na snežišču, in pozneje tik pod vrhom.

Tik pod vrhom Jangmo Gopsha, *foto:* Marko Prezelj

Vrh

Najprej so se z vrha oglasili štirje plezalci, ki so preplezali ozebnik v severni steni. Ura je bila dvanajst in dvajset minut. Uspelo jim je. Na vrhu so stali Samo, Rok, Tine in Matej. Naslednji dan, natanko ob isti uri, sta se z vrha oglasila Mark in Lori. Kamen se mi je odvalil od srca. Zdaj morata samo še sestopiti.

Prvi štirje so bili v steni štiri dni in so trikrat bivakirali. Ko so sestopali, sem jim ves čas sledil z daljnogledom. Tako počasi so drseli po steni navzdol, se ustavljali,

Plezanje nad prvim bivakom, *foto:* Marko Prezelj

združevali, dve piki sta se spet ločili in nato počasi drseli proti dnu. Znočilo se je. Vedel sem, da se bodo vrnili, čeprav jih nisem več mogel videti. Potem so se pojavili ob jezeru. Še danes se spominjam tistih pretresljivo lepih lučk, ki so počasi drsele ob ledeno mrzlem jezeru in se približevale šotorom v bazi, v neenakomernih razdaljah, v raztrgani koloni, od časa do časa je katera ugasnila ali poniknila. Ob desetih zvečer so prišli vsi štirje v bazo. Samo, Rok, Tine in Matej.

»Z mano je konec«

Naslednjega dne smo šli vsi pod steno počakat Lorija in Marka. Prvi se je približal Mark. Ko se je vračal, je še pobiral bambusove palice z zastavicami, ki so mu pomagale najti pravo pot ob vrnitvi. Mark je bil predvsem vesel in v njem je bilo še veliko moči. Potem se je počasi približal Lori. Ustavljal se je, sedal v sneg in počival. Šel sem mu naproti. Oči je imel globoko v lobanji, in ko sva se objela v tistem snegu pod steno, je rekel s pretrganim glasom: »Z mano je konec!« Pa vendar je bilo srečanje veselo, prijateljsko in prisrčno. Še dve uri mučne hoje po moreni in ob jezeru in spet smo bili v bazi. Zdaj moram povedati skrivnost in resnico: vsi smo se zbrali ob Markovem šotoru in od ust do ust je potoval kozarec; v njem je bila najprej medica iz Kamnika in potem še slivovka izpod Mangarta. Razpoloženje je postalo takšno, da je hotel Matej skočiti v jezero in plavati, plavati. Že se je slekel, toda rešil ga je Tine, njegov dobri prijatelj; skočil je za njim in ga potegnil k bregu. Ni bilo skoka v ledeno mrzlo vodo. Po jezeru so plavali kosi ledu kot majhne ledene gore.

»Na te konje bom še stavil«

Ko je bila stena preplezana, sva šla z Markom na greben nad bazo Tonetu poročat o uspehu odprave. Z grebena je bilo videti daleč po tibetanski planoti in telefon je tam dobro sprejemal. Pihal je veter in bilo je mrzlo. »Najprej govori ti,« mi je rekel Mark. Tonetu sem povedal nekaj nepomembnih stavkov. Potem mu je Mark poročal o vzponu, o obeh smereh, o vetru in o uspehu. Govoril je s hripavim in stišanim

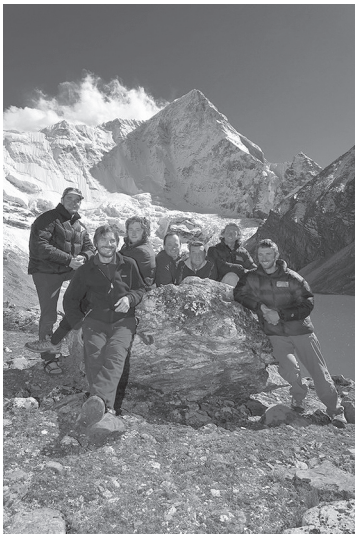

Od leve: Lori, Rok, Mark, Damijan, Matej, spredaj Samo in Tine
foto: Marko Prezelj

glasom, z obrazom, ki je bil od vetrov in mraza čisto spremenjen, in z močno razpokanimi ustnicami. Na koncu je rekel: »Na te konje bom še stavil!« Lepo si rekel, Mark, sem si mislil.

Pospravili smo bazo, niti papirčka nismo pustili za seboj; vsi bodo vedeli, da je bila tu slovenska odprava. Naj živi Slovenija! Snežilo je in greli smo se ob ognju, ki je med snežinkami slabo gorel. Poslovili smo se od naše lepotice Čomolhari in od svetega jezera in zavili proti dolini.

V Lasi si je prodajalka v trgovini, v kateri smo si sposodili plinske bombice, ogledovala Markov obraz: posušen, na ustnicah kraste, razpoke, kri, nos osmojen. Sočutno ga je prijela za roko in mu rekla: »Some day you will be perfect!«

Lepa kitajska ministrica Yang Zhen nas ni sprejela, čeprav je navada, da odpravo ob vrnitvi sprejmejo na poslovilno večerjo. Mi pa smo ves čas pripravljali Sama, da bi jo poskušal osvojiti, tako da bi bila bolj milostna do prihodnjih slovenskih odprav v Tibet, da bi nam bolj in več pomagala, da bi bila bolj razumevajoča do nas. V Lasi smo sedli na vlak, v Pekingu na letalo in bili smo hvaležni in veseli, da je Matejeva mama, gospa Silva, dobila letalske karte za nas, čeprav smo bili razsejani po vsem letalu.

In prišli smo domov.
Vrnili smo se.
Srečna odprava. Zakaj srečna?
Nihče ni ostal na gori, nihče ni
pomrznil in vsi so preplezali tisto,
kar so si želeli.
Mark, boš še stavil na te konje?

Srečanja pod Janakom

Severozahodni steber Janak Čulija

Andrej Štremfelj

Z Janakom sem se prvič srečal leta 2000. Po Andrejevi smrti je bilo ozračje na odpravi moreče; sicer nekoliko prikrito z mladostno vulgarnim vedenjem, pa vendar. Soglasno smo se odločili za prekinitev odprave. Vsi so hoteli čim prej domov, celit krvavečo rano. Meni pa se ni mudilo. Prvič zato, ker je bil del mojega doma (Marija in Katarina) namenjen v bazo, drugič pa, ker zlepa ne izpustim priložnosti, da bi si ogledal še kak skrit kotiček Himalaje. Takrat sem si želel videti goro, po kateri je bila naša odprava poimenovana – Janak. Naš prvotni načrt je bil med drugim tudi preplezati Janak, vendar ga nepalske oblasti takrat še niso uvrstile na seznam dovoljenih vrhov.
Gostišče v Lobučah sem zapustil s prvim svitom. Skozi ozko sotesko sem se prebil na ledenik Broken in po stranski moreni mimo dveh ledeniških jezer ter zgodaj popoldne prišel do konca. Pred mano je bil samo še kratek in precej preprost ledeniški plato, nad njim pa Janak Čuli, odet v bela

Janak iz pomožne baze na koncu ledenika Broken,
foto: Andrej Štremfelj

jesenska oblačila, z neskončno modrino v ozadju. Južna stena je žarela v popoldanskem soncu in jugozahodni steber, ki pripelje naravnost na vrh, se je ponujal kar sam.
Sestopal sem po prijetni stezi visoko nad Gunza Kolo. V senci pod macesni, jelkami, hrasti in rododendroni je bilo hladno. Zadnjo noč sem prespal v Gjabli. Bil sem kar malo razočaran, ker Marije in Katarine še ni bilo tam. Pod košatimi krošnjami so se že začeli pojavljati šopi bambusa, ko sem ju zagledal na stezi daleč pod sabo. Nista me opazili. Marija je hodila prva, s sklonjeno glavo in pogledom, usmerjenim v tla, za njo pa Katarina. Polglasno sta klepetali. Užival sem v teh trenutkih, ko sem ju lahko gledal, ne da bi to vedeli. Potem pa nisem več zdržal in sem ju na glas ogovoril. Veselje je bilo nepopisno. Veselje nad tem, da smo spet skupaj, da se imamo radi, da sploh smo, zdaj in tu. Objem, poljub, nato pa neskončen klepet. Saj se nismo videli že celo večnost (mesec in pol). Pot, po kateri sem v zadnjem mesecu hodil že dvakrat, mi je minila kot en sam dolg trenutek. Dnevi, ki so sledili, so bili nepozabni.

2005

Čomo Lenco mi je vzel tri leta, ne da bi ga sploh videl. Naslednje leto pa je pripadlo Daulagiriju in dogodkom, povezanim z njim. Vmes me je Marjan, Andrejev oče, prosil za spremstvo na poti do sinovega groba. Privolil sem. Iz tega se je rodila prva dolenjska alpinistična odprava v Himalajo. Tik pred odhodom, leta 2005, so jo zaradi zdravnikove zadržanosti odpovedali. Z Mihom sva hkrati s to odpravo načrtovala vzpon na Janak. Bila sva tako motivirana, da sva se odločila poskusiti sama.
Na svoji tretji aklimatizacijski turi sva si na koncu stranske morene postavila šotor kot pomožno bazo. Stena je bila videti prav taka kot pred petimi leti, le vreme se še ni povsem ustalilo. Pred glavnim vzponom sva potrebovala še eno spanje na višini nekje nad šest tisoč metri. Odločila sva se za vzpon na še nepreplezani Lašar I. Dostop je bil še daljši kot do vznožja Janaka. Do prvega bivaka je bilo skoraj trinajst kilometrov, višinske razlike pa kakih tisoč metrov. Prvič sva

spala pod Lašarjem II, na razcepu ledenika Tsisima. Drugič sva šotor postavila pod severozahodni greben Lašarja I; tam sva nameravala sestopiti ob vračanju z vrha. Naslednjega dne sva preplezala čudovito smer po južnem ozebniku gore. Sanjsko vreme in odlične razmere nama je nekoliko zagrenil le veter, ki je prinesel tak mraz, da sva z gibanjem komaj še lahko ohranjala toploto. Razgled je bil ves dan nor. Zdelo se mi je, kot da sem na balkonu, pred mano pa ves blišč, ki ga premore pogorje njenega veličanstva Kančendzenge. Prav vrhovi tretje najvišje gore na svetu so bili kot krona tega osupljivega stvarstva. Strmel in čudil bi se lahko dneve.

Po ogledu stene in dostopa podnjo sva se morala dokončno odločiti. Mene je neizmerno vleklo v steber, Miha pa je bil bolj zadržan in se je bolj nagibal k smeri po žlebu v desnem delu stene. Razumel sem njegovo stisko, saj je že ves čas odprave deloval samo s tremi četrtinami svoje zmogljivosti. S svojim medicinskim znanjem nisva bila kos njegovemu vnetju grla, za smer, kot je steber v Janaku, pa moraš biti stoodstoten. Zato sva se odločila za žleb.

Steno sva preplezala v enem dnevu. Zadnjih pet raztežajev sva se varovala. Na robu je pihal tako močan veter, da sva hitro opustila prvotni načrt za nočno napredovanje na vrh. K tej odločitvi so pripomogli tudi oblaki, ki so prekrili nebo. Nisva si znala predstavljati, kako bi brez pomoči mesečine našla pot na vrh. Čim prej sva se morala zavarovati pred vetrom, saj sva bila brez šotora in spalnih vreč. Pol noči sva kopala, preostalo polovico pa predremala in se tresla v plitvi luknji. Prvi jutranji žarki so v meni prebudili žarek upanja, naraščajoča oblačnost z juga pa me je postavila na realna tla. Moja edina misel je bila, kako čim hitreje dol. Že po prvem spustu je začelo snežiti, in to tako močno, da so se že po petih minutah usuli prvi plazovi. To je trajalo vse do vznožja stene. Petnajst spustov po vrvi, petnajst sidrišč – pekel, za katerega upaš, da se bo enkrat končal. Spust prek krajne poči je pomenil zgolj konec neposredne nevarnosti – napori so se nadaljevali vse do letališča v Suketarju, do katerega sva izpod stene prispela v le dobrih treh dneh.

Bila je mlada, z azijsko poševnimi očmi in črnimi lasmi z modro sponko, spetimi v čop. Nosila je dolge hlače vojaško sive barve in

rjavo križasto bluzo z ovratnikom. V nosu je imela zlat uhan precej grobe izdelave. Iz majhnega črnega nahrbtnika, ki je bil bolj podoben šolski torbi, je vzela ozek blok s potrdili. Med pisanjem z za te kraje zelo imenitnim svinčnikom so ji na nos stopile potne kaplje. Potrdilo mi je dala v podpis in mirno vzela štiri tisoč rupij. Potem je odšla po vasi in izginila tako, kot je prišla – Debika Kirati, maoistka.

2006

Na ponjavi pred šotorom sva izbirala opremo in hrano. Pred dnevom sva se vrnila iz pomožne baze pod Patibaro in nisva našla volje za tako pomembno opravilo. Janaka še nisva videla, saj sva imela preveč dela na Patibari. Dni, ko sva počivala v bazi, še nisva naštela za teden. Glede na videz preostalih sten sva pričakovala precej ledu in skale. Zato sva izbrala kakih petnajst skalnih klinov, nekoliko zmanjšana kompleta zatičev in metuljev ter devet lednih vijakov, poleg tega pa še dvojno plezalno vrv in narezane pomožne vrvice za predvidene spuste, šotor za pomožno bazo in enojni šotor za v steno, spalni vreči, kuhalnik, posodo, nekaj hrane (še največ za v pomožno bazo) in rezervne obleke ... Nabralo se je veliko, saj si nisva smela privoščiti, da bi nama ob prihodu v pomožno bazo česa manjkalo. Imela sva namreč natanko štiri dni časa, da se premakneva iz baze na Pangpemi v pomožno bazo pod Janakom, preplezava steno in vsaj do polovice tudi sestopiva. Za pozneje je bilo napovedano slabo vreme in nisva želela doživeti lanskega meteža v tej steni.

V spodnjem delu stene, *foto:* Andrej Štremfelj

Zjutraj sva zaspala. V pol ure sva bila nared. Stopila sva iz varnega zavetja v ne preveč mrzlo zvezdnato

noč. Nahrbtnik je bil težak, še posebej če sem pomislil, da bom moral vse to prinesti čez steno. Spodnji del stene je bil grozen. Pričakovala sva hitro napredovanje po pobočjih in žlebovih, po katerih so se že spustili plazovi. Namesto tega sva se neenakomerno pogrezala v prhek sneg, praskala po ledu pod njim in občasno poiskala katero izmed številnih skritih razpok. Prečenje proti prvemu skalnemu otoku nad krajno počjo je bilo mučno in zamudno. Globoki ledeni žlebovi, zasuti s prhkim snegom, in gola ledena rebra, včasih zelo tanka, iz krhkega ledu, so bili vaja v potrpežljivosti. Raz, nasajen na prve skale, je bil novo razočaranje. Navzdol nagnjene stopnice iz vodnega ledu, ki so v mraku strmo izginjale proti navpičnemu skalnemu rebru, so naju privedle do vznožja strmih žlebov med seraki in omenjenim stebrom. Zdanilo se je. Navezala sva se in Rok je kmalu izginil za robom seraka. Potegnila sva dolg raztežaj, v katerem sva plezala oba hkrati; varovala sta naju dva ali trije vmesni klini. Rok se je ustavil šele na široki snežni polici na vrhu serakov. Privoščila sva si kratek počitek in olajšala nahrbtnika za skromen prigrizek in nekaj pijače.

Sledilo je plezanje v strmih žlebovih z neprijetnim prehodom preko skalnega praga. V vznožju skalne stopnje sem si uredil varovališče. Rok je mojstrsko ugnal prva gladka mesta v granitni pregradi, meni pa je preostal drugi del z veliko strmega kombiniranega plezanja vse do začetka osrednjega ledišča v steni. Neskončno dolg raztežaj, v katerem sva spet plezala oba hkrati, naju je pripeljal do značilne razpoke v zgornjem delu ledišča. Tam je poskrbela za dobro razpoloženje široka in povsem ravna polica, na kateri sva si postavila šotor. Upala sva, da bova še ta dan napela dva raztežaja naravnost gor do prečke, saj bi bilo plezanje v popoldanskem soncu precej prijetnejše od jutranjega zmrzovanja. Stena nad nama je kazala precej neprijazen obraz. Bila pa sva prepozna in sva si do noči komaj za silo uredila skromno bivališče.

Večer je bil lep. Nižji vrhovi tik pred nama in tisti višji daleč na obzorju so drug za drugim izgubljali rdeče oblačilo zahajajočega sonca. Takoj zatem je kovinsko modra barva naznanila začetek mrzle noči. V šotoru je za prijetno razpoloženje poskrbel kuhalnik. Pripravila sva si skromno ležišče brez ležalne podloge in spalnih vreč. Dokler sva kuhala, je

bilo še kar znosno, potem pa naju je začel gristi mraz. Čisto počasi se je priplazil v šotor, povsem neslišno, pa vendar tako zelo občutno. Ni nama dal miru. Drgetala sva, se prestavljala z boka na hrbet, s hrbta na drugi bok in spet nazaj. Kmalu je bilo prestavljanja več kot dremanja in treba se je bilo lotiti kuhanja in s tem posredno tudi ogrevanja. Tako kot vsaka mora se je tudi ta noč iztekla. Rodilo se je sivo jutro.

Ključno mesto v steni, *foto:* Andrej Štremfelj

Pogled iz šotora me ni prav nič razveselil. Jutro je bilo na pogled »poscano«. Obzorje je bilo zabrisano z vlago, ki je v obliki kopren silila proti nebu, proti Janaku, proti nama. Pospešila sva priprave na odhod in ob šestih sem se že zagnal v strmo in trdo ledišče za šotorom. Raztežaj sem končal sredi skal, pod strmo počjo, ki je pomenila najkrajši pristop do zgornje prečke. Rok se je svojega raztežaja lotil optimistično, pod navpično počjo pa je vendarle šel pogledat okoli vogala, če je z druge strani kaj prijaznejša. Kmalu je bil nazaj. V popolnoma izpostavljenem opornem plezanju je zmogel najtežje mesto v steni in pogumno potegnil raztežaj vse do stojišča na prečki. Za robom se je pokazalo dolgo ozko ledišče, ki je predvsem na začetku presenetilo z velikim naklonom. Led je bil slab. Veliki krožniki odkrušenega ledu so nevarno tolkli po nogah, ki so bile povečini samo s konicami derez povezane s stekleno površino. Dva raztežaja prečenja, povrhu vsega še v rahlem spustu, sta nama vzela zelo veliko časa. Ves čas sem se tolažil s tem, da bova imela na poti nazaj, ko bo treba prečko spet preplezati, luknje za orodja že narejene. Pa ni bilo tako. Popoldansko sneženje nama je s tanko plastjo snega prekrilo prav vse. Še kline, ki sva jih pustila v steni, sva našla s težavo.

Za prečko sva pričakovala nekakšen žleb, ki bi naju pripeljal na

greben vrha. Razočaranje je bilo popolno: v zameno se je ponujala strma skalna stena, ki ni obetala lažjega in hitrega napredovanja. Po treh raztežajih resnega kombiniranega plezanja je vendarle popustila. Vrv sva pustila pod skalnim previsom in nenavezana dosegla greben. Medtem so naju zakrili oblaki, ki so se privalili s tibetanske strani. Občasno je rahlo snežilo in vrh, ki se je sem in tja prikazal nad nama, se je zdel še zelo daleč. Čim bliže sva mu bila, tem močneje je snežilo. Vsak zase sva s strahom razmišljala o sestopu v takem vremenu, zato sva se še bolj potrudila. V megli in gostem sneženju je ostra grebenska rez naenkrat postala položna in zagazila sva na precej prostoren vrh.
Šestletne sanje so se uresničile. Kako lepo je objeti prijatelja na vrhu. Za temnimi stekli očal se je skrivala kakšna solzica sreče. Rok in jaz; eden ne daleč od začetka svoje poti, drugi blizu konca. Prva Zemljana, odkar se je to mogočno gorstvo dvignilo iz povprečja neskončnih ravnin. Neskončno sama sredi himalajskega niča. Sama samo fizično, sicer pa v srcih in mislih mnogih, ki so bili tisoč kilometrov daleč stran. S satelitskim telefonom sva določila svoj položaj in napravila nekaj posnetkov. Videlo se tako ali tako ne bo veliko. Oba sem na glas opomnil, da je konec zgodbe še daleč, dobrih tisoč metrov niže, na prostranem platoju ledenika Broken.

Prvi raztežaj v prečki,
foto: Andrej Štremfelj

Do večera sva se spustila k bivaku. Že pri drugem spustu se nama je zataknila vrv. Na srečo sva zagato hitro rešila. Prečka nama je spet vzela veliko časa, čeprav sva plezala hkrati, vsak na svojem koncu vrvi. Pospravila sva šotor in se spustila v noč. Rok me je opozarjal, da grem predaleč navzdol, pa sem kar trmaril. Na robu mi je medla svetloba z oblaki zakrite lune

Rok na vrhu Janaka, **foto:** Andrej Štremfelj

razkrila prepadno zahodno steno. Res sem se spustil predaleč. Vzpon ob vrvi nazaj do stojišča mi je vzel zelo veliko moči. Rok je stojišče premaknil za pol raztežaja navzgor, potem pa sem začel prečiti strme žlebove v raztegu vrvi. Baterije v čelni svetilki je dokončno pobralo. Oblaki so povsem zakrili nebo in postalo je temno kot v rogu. Na pamet sem se spuščal, ves čas močno v prečko, da sem dosegel pobočja, ki so vodila proti vznožju stene. Otipal sem gladko ledno površino in na pamet zavrtal ledni vijak. Po občutku je kar dobro prijel. Kljub temu sem za vsak primer zavrtal še enega.

Zadnje luknje za spust sem vrtal že v dnevni svetlobi. Velikanski oblak, ki je zrasel nekje med indijsko ravnino, se je najprej dvignil visoko v nebo, potem pa se je počasi razlezel proti Januju. Kot da bi ga privlačila nevidna sila himalajskih velikanov. Igra narave, ki sva jo opazovala iz visoke himalajske lože, naju je tako prevzela, da sva za nekaj časa pozabila, kje sva. Preko ledenega previsa, okrašenega z velikanskimi ledenimi svečami, sva se spustila na položnejše pobočje, nevarno blizu serakov. Vznožje stene je bilo povsem blizu.

Prvi sončni žarki so naju ustavili sredi ledeniškega platoja. Stena Janaka je bila še v senci, sončne celice na telefonu pa so to čudo obudile v življenje in prek satelita so prvič odplavale domov vesti o najini srečni vrnitvi. Odrešitev za domače in začetek kalvarije za naju.

Zbranost, ki je morala biti zadnja dva dni, še posebno pa zadnjo noč, popolna, je začela hitro popuščati. Obrambni zid se je nezadržno rušil in utrujenost je vdirala v telo z vso močjo. Po ravnem in navzdol je še nekako šlo, toda zadnji vzpon do šotora pomožne baze se je zdel daljši in napornejši kot celotna stena.

Sauni. Gospodinja, tista, ki gospodari za ognjiščem, v kuhinji, pogosto pa kar v vsem lodžu. Za vse, kar želiš, se obrneš nanjo: spanje, hrano, skladišče za tovore, novice v vasi in informacije o poti. Šerpani Cering Lamu je ena izmed njih. Popolnoma obvladuje položaj v lodžu Kančendzenga v Suketarju, v katerem sva z Mihom dva dni čakala na letalo. To sta bila jesenska dneva, deževna in hladna, med kakršnimi se najbolje počutiš v spalni vreči ali ob ognjišču. Cering je prijazna ženska. Za vedno nasmejanim obrazom se skriva neverjetna energija. Stara brazgotina na licu, ki si jo je mogoče prislužila kot neukrotljiv otrok nekje na vasi, ne moti njenega prijaznega videza. Ne preveč bohotne črne lase vedno nosi spete v čop, tiste sprednje, ki ji silijo na oči, pa občasno odrine z roko. Njena skromna obleka, široke pikaste hlače in raztegnjena majica, je pravzaprav nenavadna za te kraje. Ima leto dni staro hčerkico, ki je izjemno prikupen in potrpežljiv otrok. Mož je šel s trebuhom za kruhom nekam v arabske dežele.

Od jutra do večera je nenehno v pogonu. Ženska-stroj. Kot da bi imela deset rok. Skoraj sem začel verjeti, da ima sposobnost biti na več krajih hkrati. Noben njen korak ni brez učinka. Vsak njen gib z roko ima določen namen. Enkrat doji malo, ki si jo kar s koleni pritiska na prsi, vmes pa urno in spretno oblikuje momote. Redki so trenutki, ko se otroku lahko v celoti posveti. To stori z značilno materinsko nežnostjo. Drugič čepe ob velikem škafu pomiva posodo. Njeni gibi so hitri in racionalni. Vmes pomeša hrano, ki se kuha v voku, črnem od saj, pogreznjenem v prvi luknji ognjišča. Premakne polena, da ogenj zagori z večjim plamenom, posoli jed v sosednji posodi, doda na kose narezano suho meso, ki je viselo izpod stropa, in začimbe, ki jih je prej trla v terilnici: česen, čebulo in ingver z malo soli in čilija; nadaljuje s pomivanjem, se loti kuhanja čaja z mlekom, ki si ga je naročil mimoidoči gost, še prej se oglasi na telefon v sosednjem prostoru, spotoma pobere umazane kozarce z mize, naloži novo proso za tomba čang drugemu gostu in ga

zalije z vrelo vodo, ki jo je mimogrede zavrela na ognjišču, ko je bilo za nekaj trenutkov prosto, in jo nalila v termovko; s hrbtiščem roke si odmakne lase, ki so ji zlezli preveč na čelo, si umije roke, spretno olupi in nareže čebulo za pripravo dala, porine mali, ki je začela sitnariti, v roke žlico, da bi jo zamotila, in kadar se ji valja pod nogami ali je preveč sitna, si jo naloži na hrbet in nekaj časa dela sklonjena, tako da se mala sama drži za njena ramena. Če pa otrok potrebuje daljšo bližino mame, si ga s kosom blaga ter dvema, tremi gibi spretno priveže na hrbet in dela naprej.

In če medtem prideš skozi vrata in vprašaš:»Sauni, kosta ca?«[1], vedno zmigne z glavo vstran, kar v Nepalu pomeni prikimavanje, in z nasmehom odgovori: »Ramro ca!«[2]

---

[1] Sauni, kako gre?

[2] Dobro!

Trije dnevi odprave na Čo Oju

Prvenstveni solo vzpon na osemtisočak v enem samem dnevu

Pavle Kozjek

Jutro 30. septembra bi bilo kot vsa druga jutra v baznem taboru, če nas iz jutranjega dremeža ne bi prebudilo streljanje. Kaj se dogaja, komu je namenjeno? Lovci tod nimajo česa iskati, saj razen ptic, jakov in kakega potepuškega psa živali tu ni. Torej mora biti v bližini vojska ali policija, morda imajo kake manevre v bližini meje? Na kaj drugega je tistega jutra pomislil le malokdo. V zadnjih dneh smo res videli nekaj ljudi prečkati sedlo Nangpa La, znano kot pot tibetanskih prebežnikov na poti v Nepal in naprej v Indijo. A tam čez vodi tudi tradicionalna pot trgovcev, ki prodajajo ceneno kitajsko robo v Nepalu, na drugi strani himalajske verige. Široko sedlo se je razprostiralo pred nami kot na dlani, prav nasproti baznega tabora.

Prvi dan: incident

Nenavadna budnica me je vrgla pokonci in hitro sem se spravil iz šotora. Pogled proti sedlu je bil ta dan res nekoliko drugačen, saj se je tam vila dolga, raztrgana kolona ljudi. Na drugi strani, na vzhodu, je bil vrh Čo Oju ovit v čuden oblak v obliki ribe; to bi pri nas zanesljivo pomenilo poslabšanje vremena. A v Himalaji so vremenska pravila drugačna in vsi smo upali, da monsun ne bo udaril še enkrat, ker nas je že prvi sneg zaustavil in prisilil k nekajdnevnemu poležavanju v taboru. Iz razmišljanja so me spet zdramili streli, tokrat sem jih slišal bolj desno spodaj, na zahodnem delu baznega tabora. Ptice so prestrašeno prhutale nad šotori. A od tam ni bilo videti ničesar, le kolona črnih pik na snegu se je na videz počasi oddaljevala ... Še en strel, tokrat precej bliže, nekje spodaj na moreni, prav pod našimi šotori.
Le nekaj minut pozneje so se med šotori baznega tabora pojavili prvi vojaki. Verjetno je le patrola, a dobro oborožena, saj eden izmed njih nosi čez ramena kar dve kitajski »kalašnikovki« ... Nato sem prav pod

našimi šotori opazil še višjega oficirja, po videzu in vedenju sodeč je bil očitno poveljnik enote. Vojaki so se mu pridružili. Vsi so bili mladi, na videz še v najstniških letih; poleg njih je bila gruča otrok, ki so se stiskali drug k drugemu. Videti so bili preplašeni ... So morda naši Tibetanci v taboru dobili obisk? Nekaj se vsekakor dogaja, ker po stezi med šotori prihajajo novi vojaki ... Na skrivaj sem naredil nekaj posnetkov. Oficir je spraševal za daljnogled, bolj zahteval kot prosil, in ameriški plezalec iz najbližjega šotora mu ga je brez prigovarjanja izročil. Vsi so napeto zrli proti sedlu, a tam na prvi pogled ni bilo videti ničesar posebnega. Kolona je medtem izginila za obzorjem, črnih pik na snegu ni bilo več. Sedlo je bilo široko, skoraj ravno, in težko je bilo oceniti, kakšno razdaljo so medtem prehodile. Morda kilometer, dva ... lahko tudi več. Vojaki z otroki so nato počasi odšli proti šotoru s kitajsko zastavo v sredini baznega tabora. Toda zakaj so tibetanski otroci spremljali vojake?

Dobro uro pozneje je tabor spet oživel. Vojaki z otroki so se vračali po stezi skozi tabor, eden izmed njih je nosil na plečih odraslega Tibetanca. A vojak ni dolgo zdržal, precej naglo ga je spustil na tla, da se je mož opotekel in na glas zastokal. Tibetanec je bil očitno ranjen v nogo, vendar se je nekako ujel s palicami, ki jih je imel v rokah. Vojak ga je napotil pred seboj po stezi med šotori. Skrit za našo kuhinjo sem skušal posneti

30. september: kolona Tibetancev na sedlu Nangpa La,
foto: Pavle Kozjek

prizor s kamero, a sem bil prepozen, ujel sem le delček dogajanja in skupina je spet izginila med šotori. Torej vendarle niso streljali samo v zrak!
Popoldne je bilo v taboru na videz spet vse mirno. Po kosilu smo kot po navadi še malo posedeli za mizo v našem velikem šotoru in počasi, brez prave vneme igrali tarok. Uroš, Marjan, Emil, Aljaž in jaz bomo šli jutri pod steno in postavili pomožni bazni tabor ... Nahrbtniki so bili pripravljeni in v mislih smo se že počasi selili na drugo stran gore. Popoldansko sonce je v tabor prineslo nekaj toplote, ki je bila na višini 5700 metrov, na kateri je stal bazni tabor, še kako dobrodošla. Tedaj sem od nekod ujel besede: » ... the body is there.« Igre je bilo konec. Že prvi pogled skozi objektiv daljnogleda ni dopustil nobenega dvoma: v gazi na začetku sedla je ležalo človeško truplo. Morda je do tam kakih petsto, šeststo metrov zračne razdalje, morda več, a že z majhno povečavo se je videlo dovolj razločno. Počasi smo sestavljali žalostno sliko jutranjih dogodkov ... Nekaj Tibetancev iz tabora se je medtem zbralo v gručo pod našim šotorom, razburjeno so se pogovarjali v svojem jeziku in kazali proti sedlu. Nihče ni znal angleško, zato sem poiskal našega nepalskega kuharja Padama, ki je preprosto in brez olepševanja povedal, da so dva ubili spodaj na moreni in da v gazi leži dekle, ki so jo ustrelili v hrbet. Pozneje sem ga prosil, če lahko to ponovi še v kamero. Videti je bil pretresen, previdno je izbiral besede in povsem sem ga razumel. Ni varno preveč govoriti o tem, še posebej če živiš v soseščini, kot kuhar na odpravah pa bo verjetno še mnogokrat obiskal te kraje ...

Drugi dan: proti steni

Naslednji dan smo pozno dopoldne odrinili pod steno, proti svojemu pomožnemu baznemu taboru. Temno liso v gazi na sedlu se je še vedno jasno videlo na belini snega in spraševali smo se, zakaj ubitih vsaj spodobno ne pokopljejo: je to opozorilo ali morda le izraz brezbrižnosti do vsega preostalega sveta, ki ga na nek način zastopa veliki bazni tabor pod Čo Ojem?
Težave z nosači, ki so nam pomagali prenesti tovore do pomožne

baze, so nam vsaj nekoliko odvrnile misli od dogodkov prejšnjega dne. Zdelo se jim je, da so premalo plačani za svoje delo, in hitro so dosegli svoje. Nismo imeli posebne volje za pogajanja, saj smo vedeli, da se bo treba že naslednji dan povsem posvetiti steni in vsaj za dan ali dva zakleniti spomin na dogodke, ki nimajo s plezanjem prav ničesar skupnega. Vreme bo lepo; zvečer je stena ugasnila v rdečem soncu in upali smo, da bodo ugodne tudi razmere.

Tretji dan: dolgih 14 ur

2. oktobra smo se zbudili zgodaj, sredi noči. V manjšem šotoru sta se pripravljala vodja odprave Uroš in Aljaž, v večjem pa smo se gnetli Emil, Marjan in jaz. Zelo vesel sem bil še posebej za Emila, ki se je v zadnjem hipu pridružil odpravi, saj sem skupaj z njim »davnega« leta 1983 doživljal Gangapurno, svojo prvo himalajsko odpravo. Še dve leti prej se je prav on skupaj s Šraufom in Cenetom Berčičem v epskem vzponu prebil čez južno steno Daulagirija. Tudi Cene je bil tokrat pod Čo Ojem, in sicer s štajersko odpravo, ki je že uspela v normalni smeri. Z Marjanom sva poleg plezanja v naših hribih v zadnjih letih obdelala tudi nekaj dobrih sten v perujskih Andih. O tem, kaj bo kdo preplezal v steni Čo Oja, se pravzaprav nismo dosti pogovarjali. Vedel sem, da Uroš in Aljaž nameravata poskusiti v smeri Kurtyke, Emil in Marjan sta odločitev prepustila jutru, moja tiha želja pa je bila znana že na začetku odprave: solo vzpon do vrha v enem samem zamahu, po možnosti po novi smeri.
Noč ni bila pretirano mrzla in kmalu po tem, ko sem zapustil tabor, se je puhovka preselila v nahrbtnik, ki je bil za himalajske pojme skoraj prazen. Daleč največ prostora in teže so zavzemale tri termo čutare s toplim napitkom. Pa vetrne hlače, rezervne rokavice, nekaj na maratonih preizkušenih energijskih gelov, fotoaparat in tanka vreča za bivakiranje, če mi slučajno spodleti: še vedno bo bolje kot nekoč na zimskem Daulagiriju, ko za bivakiranje na osem tisoč metrih nisem imel ničesar ...

Slap na 7200 m

Kmalu sem ugotovil, da sem prehitro zavil navzgor v steno: pot je bila zaprta z neprehodnimi skalnimi previsi. Temno je bilo kot v rogu in čelna svetilka je pomagala le za bližnjo orientacijo, preostalo je šlo bolj ali manj po spominu. Treba bo še kakih sto metrov na desno, nato pa navzgor po vedno bolj strmem snežnem jeziku. Razmere so bile dobre in ko sem bil enkrat v pravi smeri, je šlo zares hitro. Med kratkim postankom sem spodaj opazil štiri lučke; dve izmed njih sta se počasi odmikali na desno – to je bila verjetno mlajša naveza, Uroš in Aljaž – drugi dve pa sta mi sledili. Kazalo je, da v novi smeri ne bom čisto sam ... Skalna stena nad nami je medtem počasi dobivala barve jutranje zarje, tudi greben sedemtisočaka Nangpai Gosuma, ki se je dvigal na drugi strani baze, je bil že osvetljen. Na položnejšem mestu sem v led izkopal luknjo in se ustavil. Jutranji mraz je besno grizel, kljub hitremu tempu me je zeblo in moral sem se obleči: spet je prišla prav topla puhovka, oblekel sem tudi podložene vetrne hlače ... Pridno sem pil, saj se mi je zdelo, da bi morali dobri trije litri pijače zadostovati do vrha. Vmes sem v slogu maratoncev stisnil še energijski gel, ploščice so se mi že zdavnaj uprle. A nekaj je bilo treba pojesti, sicer bi se »mašina« kaj hitro ustavila. Na

Slovenska smer se prebija na Poljski greben: zadnjih 300 m, *foto:* Pavle Kozjek

himalajskih višinah še toliko prej ... Še kakih tristo metrov stene je bilo do Poljskega grebena. Smer pod skalno pregrado je v loku zavijala na desno, tako da še vedno nisem videl izhoda na greben. Upal sem le, da nisem zašel v past: iz naše pomožne baze je bilo slutiti, da bo to najtežji del smeri. Zares se je široka ledena strmina zgoraj iztekla v ozek ozebnik s previsno steno na levi strani. Tedaj sem že videl, da se ozek trak ledu izteka na greben: prehod torej je, a kakšen? Čim bliže sem prihajal, tem bolj pokončen je bil: navpičen leden slap na 7200 metrih. Ni bil prav visok, verjetno manj kot deset metrov, in tudi led je bil videti trden, a skrbel me je izstop iz njega: pogosto je nad takšnimi slapovi mehak sneg ali pršič, v katerem cepin zlepa ne najde opore, da bi lahko človek varno izplezal iz zadnjih metrov vertikale ...

Obvoz po skali

Nisem hotel preveč tvegati. Pravzaprav čim manj, le toliko, da bi prišel čez ... Proti svoji navadi sem pogledal dol: ne, napake tu ne bo, ne sme je biti, ker bi se končala kilometer niže, kjer se stena izteka v razbiti ledenik. Skala desno ob slapu je bila videti prehodna, predvsem pa zanesljivejša. Počasi, meter za metrom, sem se v popolni zbranosti prebijal čez kočljivo mesto. Kamnina je bila zglajena, verjetno je tam čez zdrvelo že veliko plazov. Tu pa tam sem zataknil za skalo tudi cepin, a oprimke sem v glavnem iskal z golimi rokami. Seveda je bilo mraz, vsaj dvajset pod ničlo, zato nisem smel predolgo oklevati. Na polički sem naredil fotografijo; dokumentacija je pomembna, še posebej v novih smereh. Nato sem se počasi, skrajno previdno odplazil na levo. V led primrznjene granitne luske so ponujale dobre oprimke, a sem se jim raje izognil, saj niso bile dovolj zanesljive. Zobje derez so presunljivo škrtali ob skalo, a tega zvoka sem navajen, takšna je pač spremljava kombiniranega plezanja v ledu in skali. Še tri metre, dva ... in navpično mesto je bilo za menoj. Pot navzgor je bila odprta!

Na grebenu

Poljski greben me je nagradil s pričakovanim pogledom na zahodno

stran gore, normalno smer in tabor številka dve z množico šotorov. Privoščil sem si kratek oddih: zdelo se mi je, da je najtežje za mano, a čakalo me je še devetsto metrov grebena – gornjih devetsto metrov osemtisočaka ... Streznitev je prišla takoj: na osojni strani se je sneg udiral čez kolena. Iskal sem trdnejši teren, a brez uspeha, pršič po zadnjem sneženju očitno še ni bil predelan. Bil je le nekoliko spihan, skorjast, tako da je bila hoja po zaobljenem hrbtu še bolj zoprna. V upanju na lepše razmere sem se usmeril naravnost v največjo strmino: res je bilo bolje, a takoj, ko je greben postal položnejši, je bila pesem spet ista. Celo do pasu sem se izgubil v nekakšnem zametu in resno me je zaskrbelo, da se bom skupaj s kložo odpeljal po isti poti nazaj v dolino. Vrh se je spet zdel neskončno daleč, čas pa je tekel prehitro in prvič sem pomislil, da mi morda ne bo uspelo. Počasi, z naporom in vedno pogostejšimi počitki sem se po levi strani grebena prebijal nad višino tabora 3. Položna rampa me je vodila in počasi usmerjala še bolj na levo; tam sem že videl plezalca, ki se je spuščal ob vrvi. Verjetno z vrha ... Tam je bil torej stik z normalno smerjo. Njegovi gibi so bili počasni, okorni, kot robot se je premikal ob pritrjeni vrvi navzdol. Spremljala sta ga dva šerpovska vodnika, ki sta bila ob počasnem

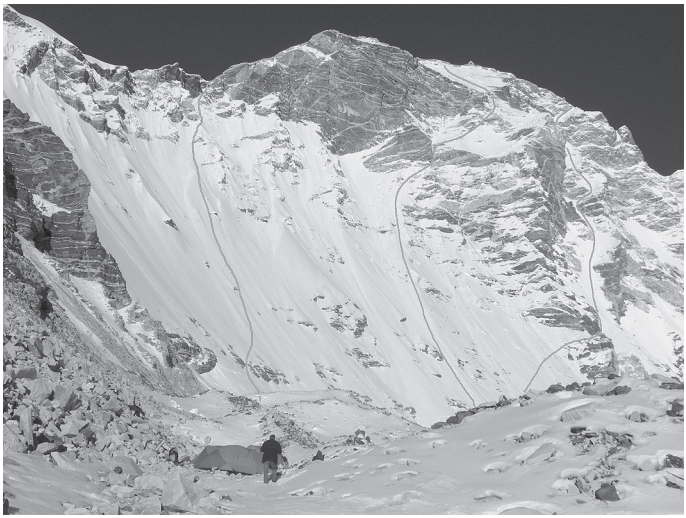

Smeri v JZ steni Čo Oja: z leve nova Slovenska smer, Yamanoi, Kurtyka-Triolet-Loretan, *foto:* Pavle Kozjek

sestopu očitno živčna. A zanje je bilo časa vsekakor še dovolj; upal sem le, da tudi zame, ki sem bil šele na poti navzgor. Naslednjo gručo sem srečal prav v najstrmejšem delu smeri. Nisem je hotel čakati, plezal sem kar po ledu in skalah ob vrvi, medtem ko so se sestopajoči počasi, drug za drugim, zibali navzdol ... Nato sem prehitel prvega plezalca, ki je šel navzgor. Počival je, krčevito kašljal in ni bil videti prav pri močeh, a se je znova zagnal v breg. Ko se enkrat prebiješ skozi vse napore in trpljenje priprav, aklimatizacije, spanja v višinskih taborih, se oklepaš vsakršnega, tudi najmanjšega upanja na vrh ...

Vrh

Ko se je po naslednjih dveh urah strmina prevesila v položni vršni plato, vrha še vedno ni bilo videti. Nisem imel občutka, koliko časa sem na poti, a zdelo se mi je, da sem začel davno, pred dnevi ... Od plezalcev v bazi sem slišal, da hodiš po tej ploščadi še dva kilometra skoraj po ravnem. Iz srca sem upal, da so pretiravali, a očitno niso bili daleč od resnice. Zdelo se mi je, da se planota že preveša na nepalsko stran, ko se je končno pokazal vrh. Označevala ga je zastavica, poleg nje pa je počival plezalec. Povedal je, da mu je ime Christian in da je doma iz Romunije. Nato sva oba utihnila. Sonce se je počasi spuščalo proti obzorju in razgled je bil mogočen, posebno proti vzhodu, kjer se je v vsej svoji veličini razkazoval obsijani Everest. A tople so bile le večerne barve, veter iz Tibeta je leden in ko sem snel rokavice, so mi prsti v nekaj trenutkih zaledeneli. Treba bo nazaj ... Veliki občutki bodo tako ali tako prišli pozneje, morda pa jih sploh ne bo. Tisti hip sem bil predvsem utrujen in dobro sem vedel, da je treba priti še dol, vsaj do prvega šotora. A zavedanje, da se je pravkar zgodilo nekaj, česar sem si dolgo želel, je bilo vendarle nadvse prijetno, medtem ko sem se spuščal proti zahajajočemu soncu na zahodnem obzorju. Z mrakom je utrujenost postala neznosna; kot nekoč pod vrhom Everesta sem se zalotil, da dremam kar stoje, oprt na cepin. Počitki so bili vedno daljši, pogostejši, noge vedno bolj mlahave, a v šotorčku v taboru 3, iz katerega sta me poklicala Aljaž in Uroš, sem se ustavil le za kratek čas. Povedala sta mi svojo zgodbo: razmere v smeri Kurtyke so bile zelo

slabe, zato sta prečila nazaj proti levi in nazadnje skupaj z Marjanom in Emilom preplezala slap, ki sem se mu izognil po skali. Zahvalil sem se jima za čas in ponujeno prenočišče, nato pa nadaljeval pot navzdol, nekam pod sedem tisoč metrov, kjer je spanje vsaj malo podobno počitku ... Sestopal sem, kot da bi me nosila luna, ki je medtem prilezla izza grebena naše gore, in šele malo pred polnočjo zbudil Marjana in Emila v dvojki: »Vode!!!« Potem sem se zavlekel v najbližji prazen šotor, zavil v vrečo za bivakiranje in preden sem utonil v spanec, sem še pomislil: bil je dober himalajski dan. Takšnega, kot je bil tisti pred našim odhodom v steno, pa upam, da ne bo nikdar več. Na nobeni odpravi ...

Člani odprave (z leve): Peter Poljanec, Emil in Aljaž Tratnik, vodja Uroš Samec, Pavle Kozjek, Marjan Kovač.

Drobci o ženskem alpinizmu

Odpravi TranGO Towers ob rob

Tanja Grmovšek, Tina Di Batista, Aleksandra Voglar

Ženske naveze skozi okno časa in vrednot

Leta 1929 je francoski alpinist E. Bruhl po vrnitvi ženske naveze Miriam B. Underhill in Alice Damesme z Grepona izjavil: »Grepon je izginil. Zdaj, ko ga je preplezala ženska naveza, je za vse alpiniste izgubil težo. Kakšna škoda, saj je vzpon nanj do tega dne veljal za enega najtežjih.« Za tisti čas škandalozen dogodek, naveza brez navzočnosti moškega, še danes marsikateri smeri zmanjša vrednost ali oceno. Ali je plezanje v ženski navezi kaj drugega, kaj več?

Dejstvo je, da so vzponi v ženski navezi, ne glede na številne argumente za in proti, kategorija zase. Prvi vzponi ženskih navez so bili svojevrstni dosežki, saj so ženske želele dokazati, da so sposobne smeri preplezati brez vodnikov in brez moških, ki bi vodili navezo. Ženske so tudi v alpinizmu začele svojo disciplino, v vseh drugih športnih panogah so ženske discipline že samoumevne. Predvsem zaradi vloge ženske v družbi, njene pozne in redke udeležbe pri prestavljanju alpinističnih mejnikov ter le redkih člankov o ženskih dosežkih, so ženski vzponi že od vsega začetka v ozadju. Zaradi težkih nahrbtnikov, strahu pred tveganjem, pomanjkanja vzornic, materinstva in telesnih značilnosti smo alpinistke v manjšini. Prav relativno majhno število alpinistk je tudi največja zavora za razvoj vrhunskega ženskega alpinizma. Preprosto nas ni toliko kot moških, in prav zato je sestaviti dobro žensko navezo pravi čudež; kaj šele opraviti dober vzpon.

Članice ženskih navez so po navadi enakovredne partnerice, v mešanih navezah pa je to zagotovo bolj izjema kot pravilo. Zato se morajo toliko bolj zanesti zgolj na svoje lastne sposobnosti, izkušnje in moč. Plezanje v ženski navezi pomeni veliko večji izziv, tudi zadovoljstvo je veliko večje. V ženski navezi svoji partnerici nikoli ne rečeš, da nečesa ne zmoreš zato, ker si dekle ali ker nisi dovolj močna. V ženski

navezi preprosto veš, da ni pritoževanja in izgovorov, ki jih včasih želiš »unovčiti« med moškimi kolegi, in prav zato iz sebe stisneš največ, kar v danem trenutku lahko.

Danes so najlaže uspešne alpinistke, ki preplezajo smeri prosto ali pa solo. Tako so dokazano močnejši oziroma edini člen v navezi. Posameznice, kot so Wanda Rutkiewicz, Lynn Hill in Josune Bereziartu, so dokazale, da so lahko enakovredne moškim kolegom, a v teh primerih je šlo za pristope na najvišje vrhove ali za proste ponovitve težjih smeri. V zgodovini alpinizma so bile tudi izjeme, ko je ženska pomenila močnejši del naveze, a to (moška) družba teže prenese. Opravljeni so bili odlični ženski vzponi v mešanih navezah, žal pa so manj priznani prav zato, ker so bili opravljeni v navezi z moškimi. Zato se ženske raje odločajo za plezanje v ženskih navezah. Le tako lahko samostojno tekmujejo v kategoriji »ženski alpinizem« in se primerjajo med seboj, ne z moškimi. Prav v tej kategoriji današnja generacija slovenskih alpinistk z vzponi na Fitz Roy, Cerro Torre in Trango Towers dodaja kamenčke v svetovni mozaik vrhuncev ženskega alpinizma. Le upamo lahko, da se bo v prihodnjih generacijah slovenskega alpinizma našlo toliko dobrih alpinistk, da bodo tudi v prihodnje sposobne doseči svetovne cilje ženskega alpinizma.

Tanja Grmovšek

Srečne na vrhu Great Trango Towerja (od leve: Tanja, Aleksandra in Tina), *foto:* Andrej Grmovšek

I believe it`s meant to be ...

... Prepevala sem si kitice pesmi Eternal Flame, ko sem v bazi pod Trangi zrla v nebo nad Trango Nameless Towerjem in zagledala velikanski zvezdni utrinek, ki se je zapodil prav čez vrh. Takrat smo po vseh zapletih in prebavnih težavah, ki smo jih imele na začetku odprave, proslavljale prvo skupno zmago. Dva dni prej smo namreč osvojile snežni vrh Great Trango Towerja (6287 m), predvsem zato, da se dobro aklimatiziramo in si pobliže ogledamo svoj glavni cilj. V bazo smo se vrnile neizmerno vesele, a tudi precej izmučene in shujšane. Hrana, slaba voda in sam Alah ve, kaj še vse, so nam na začetku odprave pobrale večino energije in moči, ki smo ju kopičile čez pomlad in poletje. Kljub trem obrokom na dan, domačim klobasam in milki, se do konca odprave nismo spravile v pravo formo ... Ampak če si nečesa močno želiš, predvsem pa veš, kaj bi rad ... in če si po vrhu trmasta ženska - no, bilo je jasno, da bomo pri vzponu na Nameless Tower vztrajale do konca!

In res smo morale počakati do konca; vreme se je ustalilo šele zadnje dni našega bivanja v bazi in tako smo se na sedlo 5200 m visoko povzpele štiri dni pred odhodom. Naša taktika je bila, da gremo v steno čim lažje. Telesno smo že bile lahke, nahrbtniki pa so bili kljub trikrat skrčenemu seznamu na koncu še vedno težki. Od vsega začetka smo bile tudi odločene, da se vzpona lotimo v alpskem slogu, torej v enem zamahu, brez predhodnega napenjanja vrvi. Če bi me kdo vprašal, kako sem se počutila na sedlu prvi dan, bi odgovorila, da če bo šlo tako naprej, ne bomo prišle več kot tri raztežaje više. Vse smo bile namreč že takrat kar utrujene, še bolj pa so na nas pritiskali težavnost dejanja, ki nas je čakala v naslednjih dneh, ... in tisoče vprašanj: bo vreme zdržalo, bodo poči suhe, ne bo vse skupaj pretežko za nas, bomo sploh zmogle!?! Ampak na srečo smo skrbi obdržale zase in se trudile narediti največ. Ja, bile smo super ekipa, vse s kar nekaj dobrimi izkušnjami, zelo usklajene, predvsem pa vse zelo motivirane za cilj.

Prvi del smeri je pripadal meni. Od Sončne terase nas je ločilo devet zanimivih raztežajev po večini prostega plezanja. Nekaj gladkih plat, en slap, malo mešanega terena pa kamini, zajede in na koncu še enkrat

Tina v spodnjem delu smeri Eternal Flame (Trango Nameless Tower), *foto:* Tanja Grmovšek

plate, pa smo bile na terasi. Pričakala nas je v snežnem metežu, a je kmalu posijalo večerno sonce in nas v družbi štirih mladcev počasi zazibalo v spanec. Naslednji dan je pripadel Tanji. Takrat se je smer Eternal Flame šele začela, in to divje! Lažjemu raztežaju je sledila nihajna prečka oziroma žimarjenje po starih vrveh do vznožja lepe poči. Kar za štiri raztežaje je je bilo, včasih se je razcepila v dve in postajala z vsakim raztežajem težja. Napredovale smo tehnično, počasi, vreme se je vsake pol ure spremenilo. Sonce, močan veter, sneženje ... Sledila sta še dva najzahtevnejša, rahlo previsna raztežaja in Tanja je bila tako zatopljena v plezanje, da sploh ni opazila snežnega meteža, s Sandro pa sva se na sidriščih tresli od mraza. Že pod polico, na kateri smo načrtovale bivak, nas je ujela noč. Premraženo do kosti in na smrt utrujeno me je tolažila samo še misel na bivak za devet oseb. Potem pa veliko razočaranje: polica je bila zasuta z zmrznjenim peskom in kamni in šele po dveh urah razbijanja s cepinom smo si uredile približno spodobno poličko za nočni počitek. Zjutraj je naju s Tanjo zbudil vonj po topli kavi; Sandra je namreč že topila sneg in pripravljala zajtrk. Ta dan je bil njen in morale bi priti na vrh. A pred nami so bili še težki raztežaji in Sandra je morala dati vse od sebe, da nas je v poznem popoldnevu pripeljala do lažjega sveta malo pod vrhom. Še štirje raztežaji mešanega terena, ki sem ga prevzela jaz, in malo po osmi zvečer sem s solzami v očeh

stala na vrhu in se v jasni noči ob polni luni drla na ves glas. Čez dvajset minut pa sta se mi pridružili še soplezalki in druga drugo smo prepričevale, da je res, kar se nam dogaja: da smo po štirih napornih dnevih res na vrhu 6251 m visokega Nameless Towerja, prva ženska naveza, in to v alpskem slogu. Vso noč bi lahko stale tam in pele I don`t wanna lose this feeling ... Sestop se je še vlekel, izgubile smo eno vrv, pa vendarle do dveh ponoči prišle na Sončno teraso; fantje so nam zjutraj na njej pripravili nepozaben zajtrk z razgledom na preplezano steno. Vzpon nas je izmučil do konca, izgubile smo še tistih nekaj gramov, ki smo ji pred začetkom še premogle, in vse smo dobile lažje ozebline na prstih nog in rok. A vseeno smo se vračale domov z največjim nasmeškom na svetu.

Tina Di Batista

Moja mama je plezalka ...

Še danes je v meni živ spomin in še danes na tistem kraju raste jasmin. Tam sem nekoč mami, ko sva šli na moj prvi šolski dan peš domov, pokazala prijavni listič in jo vprašala: »Mami, se lahko prijavim v planinski krožek?« Njen »da« me je uročil. Bila sem rekorderka planinskih izletov, udeleženka vseh planinskih taborov ... In tako so me vodniki v poznih najstniških letih povabili v alpinistično šolo. Ta urok je bil še močnejši od prvega! Začel se je moj način življenja. Sliši se obrabljeno, ampak če vsak dan plezaš, včasih morda le narediš kak izpit. Veliko smo plezali in kmalu začeli hoditi tudi na odprave. Kako lahko je sprejeti tak način življenja, pot, ki te neizmerno veseli!
»That`s the way, aha, aha, I like it!« sem si pela, ko sem premagovala metre poči pod Great Roofom v Nosu. Spodaj je kričala in navijala tudi Tanja. Skakala sem pod Ranrapalcino severno steno z Mojco v naročju, ko nama je uspelo. Kje in kaj sem pela kmalu zatem? Nekaj časa kar uspavanke svojemu Matiji! Ustvarila sem si družino.
Verjetno se pri večini športnic prepletata dve želji: biti uspešna v športu in imeti družino. Kombinacija, ki v očeh navadnih smrtnikov ni ravno posrečena. Tudi pri športnicah se velikokrat konča s koncem kariere ali ukvarjanja z dotlej edinim hobijem.Če pa je želja dovolj velika,

vztrajnost in potrpežljivost neskončna, včasih pa še malo navihanosti ... No, pa sem izdala recept!

Alpinizem je res čudovit šport. Gojiš ga lahko tako rekoč vse leto, vse življenje. Ne boste verjeli, med njegovimi »vejami« se najde tudi tista najdebelejša, družina! Matijevo prvo poletje smo tako rekoč preživeli v gorah. Pa sem hotela še več. Kmalu me je vrv spet popeljala do sten. V ospredju sta bili kar naenkrat dve stvari: plezanje in družina. Pojavila sta se dva urnika, a se da pri vsakem malo »prešpricati« in do konca tedna oba uspešno pripeljati na cilj. Partnerjeva strpnost? Verjetno je je potrebno veliko! Kondicijske treninge vedno opravljava skupaj. Plezat pa le pobegnem s svojimi »sotrpini«!

V stenah srečujem veliko žensk. Vedno več! Morda se v steni kalita trdnost in vdanost? Tudi sama se največkrat navežem na »žensko« vrv, čeprav sem veliko dobrih vzponov preplezala tudi v moški družbi. Koliko klepetanja, izpovedi, zabave. Kdaj sva prišli pod steno? So Matijo dali spat? Je dobil ...? Pomiri me že misel, da je pri babici. Potrpežljivost? Večkrat je plezarija res počasnejša, me ženske imamo toliko opravkov ... Tudi v steni!

Kot mama sem morda postala med plezanjem malo previdnejša, čeprav ne vem, ali je to zaradi materinstva, plezalnega staža ali obojega ... Materinstvo me bogati. Kar nekaj je tako »bogatih« mam, ki so mi bile vzor! To prenašam tudi naprej. Ko sva se lani s Tanjo dogovarjali za

Sandra v smeri Etrnal Flame s pogledom na osemtisočake,
foto: Tanja Grmovšek

odpravo pod Trange in je moj Martin v sekundi, ko sem mu zaupala svojo željo, rekel: »Seveda,« kmalu pa se nama je pridružila še Tina, sem bila odločena, da grem. Vztrajnima in močnima plezalkama v »primernih letih« mi je bilo dano prikazati prijetno stran družine - moje doma in nas treh tam nekje ... Dogovori, odločitve, vdanost. Mislim, da je veliko skupnega!

Letošnjo pomlad, ko so bile priprave na vrhuncu, sem pogoltnila marsikatero opazko tistih, ki so mi morda zavidali. Bila je sončna nedelja, jaz pa nisem bila v steni, ampak doma z družino. Odpravljali smo se na praznovanje sinovega rojstnega dne. V rokah sem nesla torto, kot se za tak praznik spodobi, in ko smo se sprehodili mimo »polne« klopce, mi je priplavalo do ušes: »Ja kdaj je pa ta našla čas za to?« Namenila sem jim najprijaznejši pogled in nasmeh, kar jih moja mimika zmore! Nekaj moči se skriva tudi v meni! Morda je naša družina dostikrat podrejena mojim željam in ciljem, toda vsi so povezani s preživljanjem prostega časa v naravi, v kateri smo veliko skupaj. Verjetno celo več kot »normalne« družine. Težave? Marsikaj se da rešiti in izpeljati s pogovorom in dobršno mero potrpežljivosti. Pa kaj se ne dogaja vse to tudi v steni? Komaj čakam dne, ko mi bo moj otrok rekel, kot jaz nekoč svoji mami: »Mami, ali bi lahko ... veš ...«

Aleksandra Voglar

Losov pa od nikoder

Aljaž Anderle

Naj paziva na lose, se glasi zadnji SMS-pozdrav od doma, prejet na münchenskem letališču tik pred zadnjim skokom do norveške zime, ki jo že težko pričakujeva.

V Oslo prispem 21. februarja, nekaj pred poldnevom. Klemen me že čaka, saj je priletel večer prej in prespal kar na letališču. Hitro prevzameva že rezerviran avto in nekoliko počasneje odpeljeva, saj Honda Civic noče vžgati. Še mrdne ne. Čez pol ure, ko nama zmanjka idej o raznoraznih japonskih »high-tech« vžigalnih fintah, se domisliva, da je verjetno crknil akumulator. Kar je bilo seveda tudi res. Po operaciji »kabelštart« naju prvo krožišče nezmotljivo izstreli proti mestu Gol.

Že naslednje jutro odideva na poizvedovalno turo, na ogled razmer in potencialnih ciljev. Najin osnovni vir informacij je Bjoern Krusse iz Hemsedala, ki nama poda osnovna izhodišča in prve informacije o razmerah. Nato opraviva več kot 400 kilometrov dolgo krožno pot Hemsdal – Laerdal – Aurland – Gudvangen – Voss – Eidfjord – Handargervidda Pass – Geilo – Gol. Opaziva veliko zanimivih ciljev, jih posnameva in njihove lokacije preneseva v GPS.

Zvečer si določiva prvi cilj, poleg tega pa se morava

Klemen v zadnjih metrih Thorfossena,
foto: Aljaž Anderle

preseliti v nov apartma. Manjši.
Proti prvemu slapu se odpraviva zgodaj zjutraj, do izhodišča v dolini Mo v Laerdalu naju ločita dve uri vožnje. Nato se morava prekotaliti še preko zoprnih petsto višinskih metrov do vstopa. Med tem naletiva na sveže medvedove sledi, kar naju pri hoji malce spodbode. V naslednjih šestih urah nato preplezava Thorfossen, 500 metrov, WI6. Zelo impozanten slap s konstantno strmimi raztežaji, ki pa je vmes tako kot številni norveški slapovi prekinjen z grapo. Na začetku drugega dela naju preseneti tanka sveča, ki ob prvenstvenem vzponu Guya Lacella leta 1994 ni bila narejena, in tudi prejšnjo sezono je Will Gadd moral preplezati krajši kombinirani raztežaj M7. Čeprav bi nama kdo rekel, da sva zaprisežena kombinatorca, pa z izbiro nimava težav in se veselo zapodiva v led. Sledijo še štirje strmi ledeni raztežaji, v katerih hitiva, kolikor se da, in sproti nameščava abalakove za povratek. Prav pod robom stene naju dohiti sonce, ki navpični led hitro spreminja v tekočo vodo. Že dolgo nisem bil tako moker. Sestop po smeri vzpona je zaradi naraščajoče temperature in taljenja ledu rahlo dramatičen, ropotati začne povsod naokrog … Do avta se prikotaliva ob štirih popoldne. Medvedov od nikoder. Losov tudi ne. Vožnja domov mine brez dramatičnih zapletov.

Taleče se želje in tolažilne nagrade

Odločitev za največjo turo, 700-metrski še nepreplezani slap v Gudvangenu, je bila sprejeta z rahlo živčnostjo, ki jo je po eni strani povzročila velika želja, po drugi pa zavedanje, da so razmere ob obali zelo spremenljive in krhkega značaja. Zato se v Gudvangen zapodiva ob prvi priliki, kljub ne ravno briljantnemu vremenu. Na poti preko prelaza naju spremlja sneg, ob morju pa celo dežuje. Slabe vozne razmere naju upočasnijo, tako da na izhodišče prispeva pol ure prepozno, med potjo pa zaradi poledice skoraj postaneva podmornica v jezeru Vassbygdvatnet. Pod slap pripeljeva ob svitu in vidiva, da razmere ne dovoljujejo vzpona. Povsod teče voda, temperatura je nad ledišèem. Dostop fotografirava za prihodnjič, nato pa se vrneva v hribe poiskat kak drug kos ledu. Vmes se zjasni, tako da ob prihodu na planoto opaziva zanimiv slap in ga brž

Beg pred soncem, *foto:* Klemen Premrl

preplezava. Izjemno slikovito okolje in sonce na vrhu smeri malce ublažita potrebo po večji težavnosti. Pa kaj, če je bil tale lahek! Duša je pomirjena. Lepo je bilo.

Dvestometrskega lepotca sva poimenovala Midgard, WI4.
Po povratku še naprej opazujeva, snemava, beleživa. Takoj za predorom Berdal nama v oči pade nekaj velikega … Naslednji cilj je določen!
Navsezgodaj se po cesti št. 51 zopet vračava na območje predora Berdal. Vremenske razmere so se nekoliko stabilizirale. Podobno kot Thorfossen je tudi ta slap sestavljen iz dveh delov, ki ju deli položen svet, le da je tu stena popolnoma odprta. Prvi del je dolg dva raztežaja, drugi pa štiri. Vse skupaj preplezava hitreje, kot sva pričakovala, kljub zelo tankemu ledu v posameznih raztežajih in hudemu vetru pod robom planote. Slap dobi ime Ragnarok, WI5+, skupna dolžina 400 metrov, od tega 320 metrov ledu.
Po dogovoru z Mariusom Olsenom, prijateljem iz Osla, se že naslednji dan odpraviva v Eidfjorden iskat Kanadčana Guya Lacella. Ob povratku nato skupaj preplezamo nov slap v Eidfjordu, ki sva si ga s Klemenom označila že prvi dan. Zelo lepa linija je pogledom nekoliko skrita, led v strmem kotu le slutimo. Raztežaj za raztežajem nas preseneča, dokler nam oči ne vriskajo na vrhu dvestotih metrov nepopustljive strmine. V čast deseti obletnici našega poznanstva slap poimenujemo 10 Years Later, WI6, skupna dolžina 300 metrov, 4 ure plezanja. Sestop opravimo s spusti ob vrvi in abalakovi, tako kot pri vseh ostalih

dosedanjih vzponih. S Klemenom sva porabila že več kot 30 metrov pomožne vrvice za izdelavo abalakovov … »greenpeaceovski« kotiček možganov že nekaj protestira.
Povsem na koncu, ko se polno obložen veličastno zvrnem med prečkanjem zaledenele reke, mi popusti tudi trema, ki me je težila večji del dneva: da ga ja ne bi preveč »biksal«, ko bo ata Guy gledal …

Vse sorte je …

Dolgo pričakovani počitek se močno razlikuje od najinih pričakovanj. Organizatorji finalne tekme svetovnega pokala v lednem plezanju so v škripcih in rabijo pomoč pri pripravi smeri. Midva sva kot naročena. Ha, midva, pa »routesetterja«! Po krajšem zajemanju sape odideva vsak na svojo lokacijo in večino dneva prebijeva med visenjem v steni … Ukvarjam se s problemom, kako v tridesetmetrski, rahlo previsni steni narediti selektivno smer za finaliste tekme. Potem ko ugotovim, da je zadeva brezupna, si prikličem v misli postavljeno smer doma na Ljubelju in kljub norveškim etičnim pomislekom začnem besno vrtati.
Zvečer se nam v apartmaju pridruži še Erwan Le Lann. Zdaj smo štirje, gneča narašča. Čeprav se imamo radi, si bomo poskušali najti večji apartma.
Prav nič spočita v mrazu in snežnem metežu ponovno odideva proti Eidfjordu plezat v kanjon Mabudalen. Tja greva v želji ponoviti slap, ki sta ga nekaj dni prej preplezala Will Gadd in nek domačin. Will ga je ocenil z WI7+, kar je zadosten razlog, da se z najino hondo spet prebijeva čez prelaz Handangervidda – dobesedno prebijeva, in to ob izdatni podpori dveh snežnih plugov, ki v silovitem vetru in metežu spremljata osebne avtomobile skozi zamete preko prelaza. Mraz je. »Štala bo!« Dostop je tokrat udoben – spust na dno kanjona, nato pa plezanje. Oba preplezava najtežji raztežaj v vodstvu, le ocena nama ne gre v glavo, saj se nama primernejša zdi WI6+. Je pa res, da ne smeš pasti, ker bi si sicer polomil kosti na ledeni polici pod ključnim raztežajem. Da dneva ne bi bilo prehitro konec, se moj fotoaparat odloči

za akcijo in brez padala skoči nazaj čez celo smer. Do dna kanjona je skoraj 300 metrov. Hitro se poslovim od njega, vendar me podatki s kartice Compact Flash premamijo in odtehtajo vse argumentirane pomisleke proti iskalni akciji. Operacija »search and rescue« steče kot namazana, odplezam in spustim se 300 metrov niže ter na dnu kanjona po ledenem drobirju začnem brskati za razsutimi ostanki malega canona. »Če bi bil nikon, bi ostal cel,« se pridušam, ko pobiram koščke ohišja in objektiva ter posamezne baterije … Aha, najdem tudi spominsko kartico, ki je med strmoglavljanjem izskočila in padec preživela brez poškodb. Ostanke stlačim v žep in pomaham Klemenu, ki vse skupaj skeptično spremlja 100 metrov višje. Kakšen dan!

Strmih raztežajev ni manjkalo,
foto: Klemen Premrl

Končno počitek pride na pravi naslov. Erwan in Guy odideta v Eidfjord, s Klemenom pa preseliva našo rezidenco v nov, večji apartma. Mimogrede bolj za šalo kot zares odneseva razbiti fotoaparat v bližnjo trgovino in prav nedolžno vprašava, koliko bi stalo popravilo. Prodajalke začuda sploh ne vrževa iz tira, zadevo temeljito pregleda ter povsem mirno razloži, da bi se nama nemara bolj splačalo kupiti novega. Ko Guy zvečer prižge TV, se začne filmski maraton, ki se ne konča prav kmalu: Seinfeld, Mr. Bean in Vojna zvezd. May the force be with us all.

Kaj nam je storiti na zadnji pošteni plezalni dan? V Eidfjordnu je še ena linija, ki je vredna vsake ure vožnje, a razmere v njej ocenimo

kot preslabe. Sonce je že dodobra predelalo led v zgornji polovici popolnoma navpične dvestometrske lepotice. Guya ohladi šele vest, da se je Will Gadd tam obrnil. Tako nam preostane bore malo. Na koncu z Guyem in Klemenom preplezamo 200 metrov visok kombinirani slap nedaleč od Gola. Jaz bi ga poimenoval »Nekaj smešnega«, preplezan pa je bil še v letošnji sezoni. En raztežaj M7, ostalo WI4 in WI5+. Tokrat se ne spuščamo na abalakovih – za eno zimo smo dovolj posvinjali naravo. Guy nekoliko sumničavo gleda rastlinico, ki sem jo določil za nosilko enega izmed spustov: »I'll go first, you're still young,« reče, preden odmotovili navzdol.

Z mrazom domov

Počasi začne pritiskati mraz. V kanjonu Golsfjellet s Klemenom splezava Ca bitch a mort (M8) in Jernmangel, ki naj bi veljal za najzahtevnejši kombinirani slap na Norveškem (M10+). S Klemenom smer preplezava na »flash« in oceniva nekje med M9 in M9+.

Vstopni požledek v Ragnaroku,
foto: Aljaž Anderle

Popoldne gremo z Guyem gledat zaključek svetovnega pokala v lednem plezanju v Hemsedal. Medtem ko zmrzujem, opazujoč bivše konkurente, ki se zvirajo po lebdečih sodčkih, se nekajkrat vprašam, na kateri strani mi je lepše … Ljudje se čudijo, zakaj ne tekmujem. Nivo se ni občutno dvignil, še vedno sem v istem košu s prvo

deseterico.
Je pa tako: dokler ne veš, kje si, se boriš in dokazuješ, nato pa se je najlepše zateči stran, tja v čudne in tanke ledene prehode daleč od vsega, kjer so edine meje misli v tvoji glavi.
Haha, še to: ad-hoc izpit za postavljalca smeri sva s Klemenom opravila. V navpični finalni smeri zaključka svetovnega pokala je deset moških finalistov izpadlo na različnih delih smeri in le eden je smer preplezal v celoti. Besno vrtanje je torej obrodilo sadove.
Ostane le še odhod na letališče v Oslu. Zjutraj je 26 stopinj pod ničlo. Zadnja plat se mi kljub ogrevanim sedežem ne odtaja skoraj do Osla. Z nama se vrača tudi Guy. Zvije me gripa, ki jo je on pred desetimi dnevi staknil od fotografa z avstrijske Štajerske, zdaj pa sem štafeto prevzel jaz. Medtem ko bloden ležim v čakalnici, zvočniki veselo odpovedujejo polete proti Nemčiji, kjer divja snežno neurje. Po glavi mi že hodi misel na ponoven bivak, ko nas končno posadijo na nadomestna letala in pošljejo nazaj na jug.

KAMNIŠKO SAVINJSKE ALPE
PRVENSTVENI VZPONI

Planjava, S stena
REBUS
27. 6. 2006, Janko Oprešnik in Samo Supin
VIII/VII-, IV - V, 700 m (1000 m), 8 h

Plezanje v čvrsti, beli skali, z majhno možnostjo varovanja v najtežjih raztežajih.

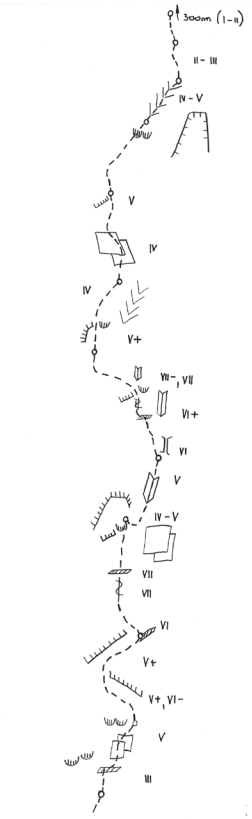

Velika Raduha, S stena
RAGADA
15. 7. 2006, Janko Oprešnik in Boris Jakopič
VII A1/VII-, V, 370 m, 9 ur

Plezanje v previsnih ploščah, ki jih režejo poči in kamini.

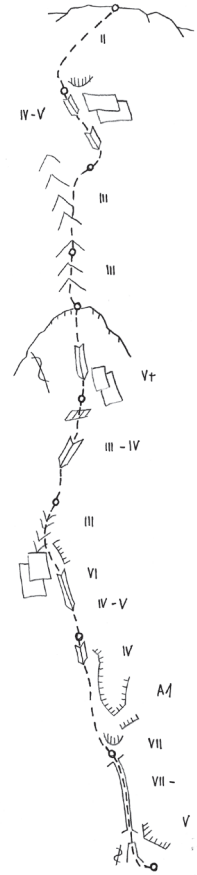

Turska gora, S stena
KRASTA
21. 7. 2006, Janko Oprešnik in Jernej Gračner
VI/IV - V, 250 m, 4,5 ure

Delikatno plezanje v krušljivi skali, ki je najbolj izrazita v najtežjem raztežaju.

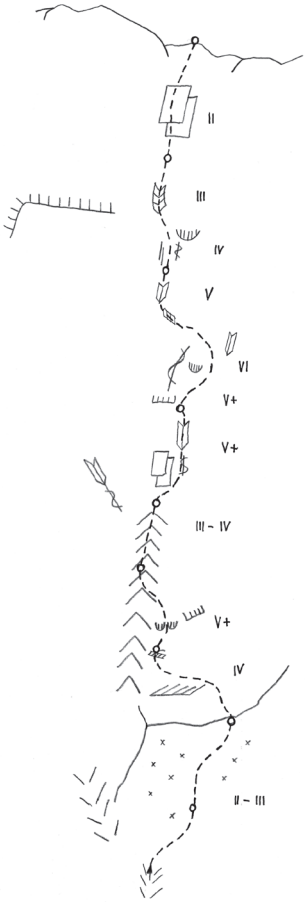

Krofička
KORENČEK
17. 10. 2006, Janko Oprešnik (solo)
VII, A0, 120 m, 3 ure

Smer poteka v stolpu, po razu med smerema Packa in Spinžola. Skala je čvrsta, varovanje problematično.

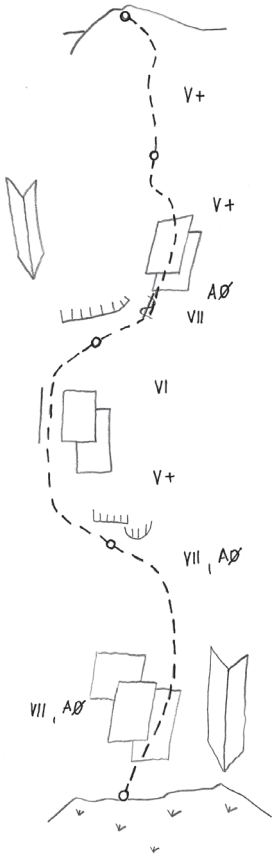

Velika Baba
TABORNIŠKI RAZ
18. 10. 2006, Janko Oprešnik in Tadej Krišelj
V+/II - III, 700 m, 3 ure

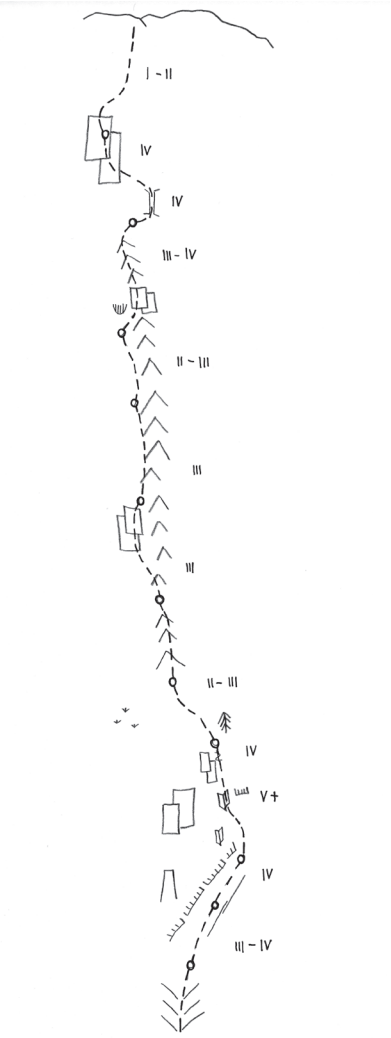

Ojstrica, S stena
DOTIK PLAHEGA ANGELA
sept. 2000, Janko Oprešnik in Blaž Navršnik (sp. del)
28. 10. 2006 Janko Oprešnik in Boris Jakopič (zg. del)
VII+, VIII - A3/VI A1 - A2, 500 m, 19 ur (efektivno)

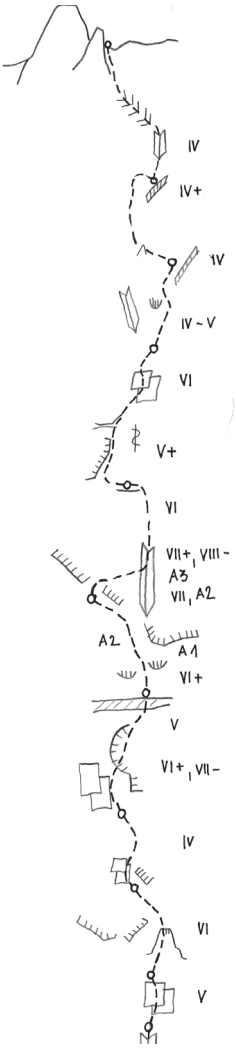

Lastovec, JZ stena
PONUJENA SMER
13. 11. 2006, Janko Oprešnik in Franc Knez
VI+/V - VI, 130 m, 2 uri

Odlične poke, kompaktna skala.

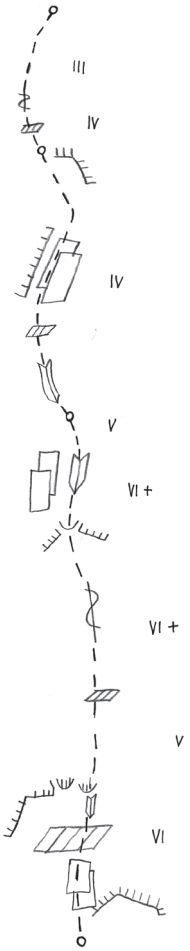

Lastovec, JZ stena
ŽGOČA SMER
13. 11. 2006, Janko Oprešnik in Franc Knez
VII-, VII/IV - V, 130 m, 2 uri

Lepo plezanje v čvrsti skali.

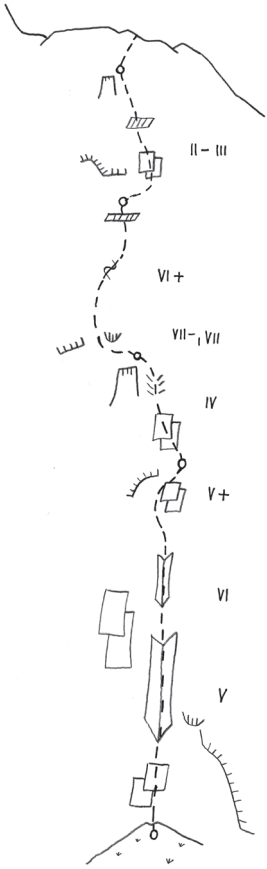

Lastovec, JZ stena
MODRA FRANKINJA
13. 11. 2006, Janko Oprešnik in Franc Knez
VII+/V - VI, 130 m, 2,5 ure

Previsna smer (poč) v kompaktni in izredno hrapavi skali.

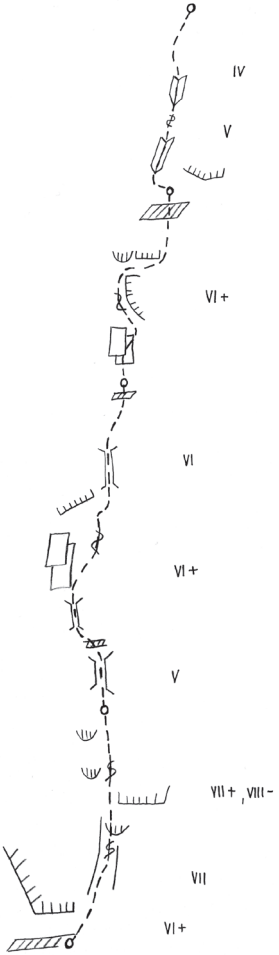

Štenge (dolina Lučke Bele)
KORAJŽA
18. 11. 2006, Janko Oprešnik in Franc Knez
VI+, V, 100 m, 2 uri

Plezanje v izredno lepi skali z dobrim varovanjem. Dostop: Po gozdni cesti v dolini Lučke Bele (1 km), nato levo po gozdu, strmo navzgor pod pregrado.

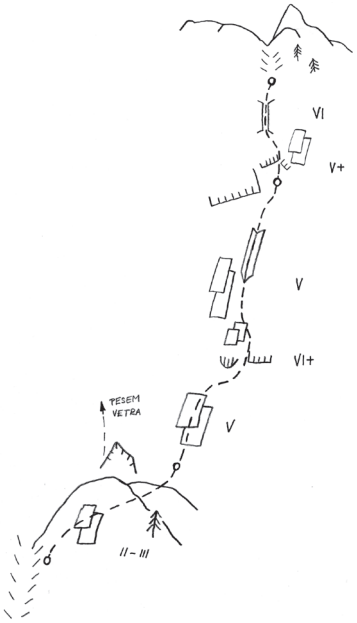

Štenge (dolina Lučke Bele)
PESEM VETRA
25. 11. 2006, Janko Oprešnik, Franc Knez in Marjan Frešer
VII+, V - VI, 80 m, 3 ure

V prvem raztežaju so za varovanje v plošči zavrtani štirje svedrovci.

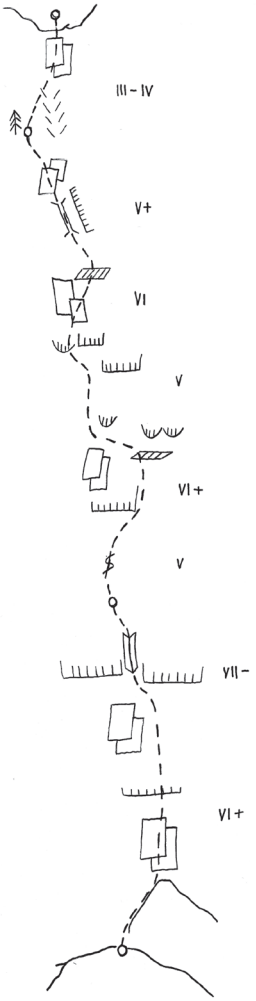

Grintovec, predostenje, J stena
VITEZ
7. 10. 2006, Viktor in Suzana Relja
VII/V+ - IV, 180 m

Vstop je 50 m desno od smeri Tihožitje. Skala je odlična.

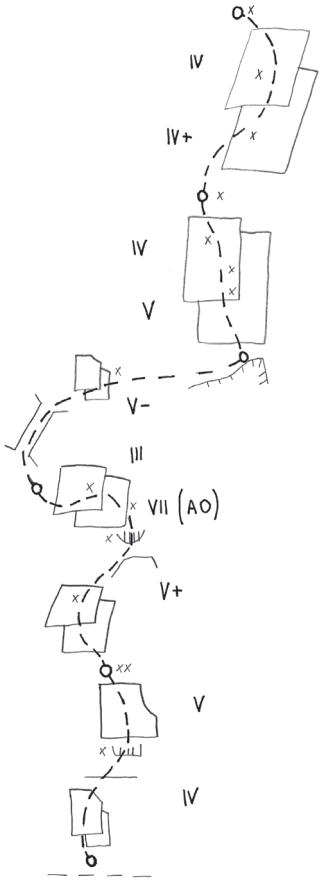

Veliki vrh, Z stena
POMOL
9. 6. 2006, Viktor in Suzana Relja
VI/A0, 150 m

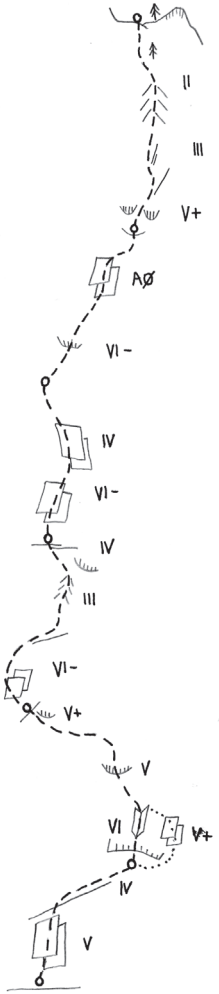

Velika Kalška gora, S stena
KAMNIŠKA SMER
29. 7. 2006, Franc Miš in Lado Kladnik
IV+, IV, 150 m

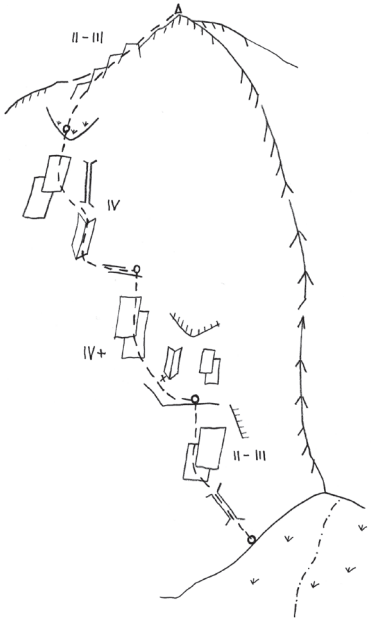

KAMNIŠKO SAVINJSKE ALPE
PRVENSTVENI ZIMSKI VZPONI

Logarska dolina, vzhodni breg
TNT
8. 2. 2006, Samo Supin, Janez Marolt in Lovro Vršnik
I/5+, 40 m, 30 min

KAMNIŠKO SAVINJSKE ALPE
POMEMBNEJŠE PONOVITVE

Križevnik
MAČEK
18. 6. 2006, Andrej in Tanja Grmovšek
VIII, 250 m, 6 ur
Prva ponovitev, prosto na pogled.

Ojstrica, S stena
HREPENENJE OSTANE
22. 6. 2006, Janko Oprešnik in Urban Jurič
VI+/VI, IV, 500 m, 6 ur
Prva ponovitev smeri.

Krofička
GARFILD
4. 7. 2006, Janko Oprešnik in Boris Jakopič
VII+, A0, VI, 160 m, 7 ur
Prva ponovitev smeri.

Ojstrica, SZ stena
MEGLENI ŽAREK
17. 10. 2006, Janko Oprešnik (solo)
VII+, VI, 180 m, 3 ure
Prva ponovitev smeri.

Štruca, J stena
JAGENJČKI
2006, Anže in Miha Marenče
VII+, A4/VI+, A3, V+, 150 m, 9 ur
Prva ponovitev smeri.

Skuta, J stena
JOŠKA JE NJEN SVET
oktober 2006, Miha Valič in Blaž Grapar
7b
Prva prosta ponovitev smeri.

JULIJSKE ALPE
PRVENSTVENI VZPONI

Debela peč, S stena (Trapez)
RESIDUUM
18. 6. 2006, Jurij Hladnik in Aleš Česen
VII, 300 m, 5 ur

Smer ponuja konstantno težko plezanje v dobri skali, z dobro možnostjo nameščanja varovanja.

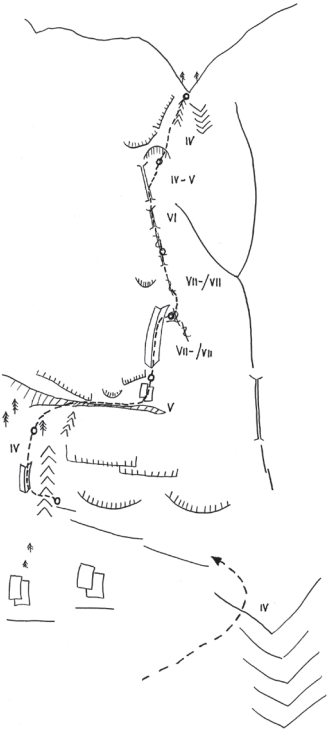

Debela peč
JEŽEV INSTINKT
2. 9. 2006, Jurij Hladnik in David Sefaj
VII+, A0, 250 m (450 m), 5 ur (vse 6 ur)

Smer ponuja konstantno težko plezanje v dobri skali, z dobro možnostjo nameščanja varovanja.

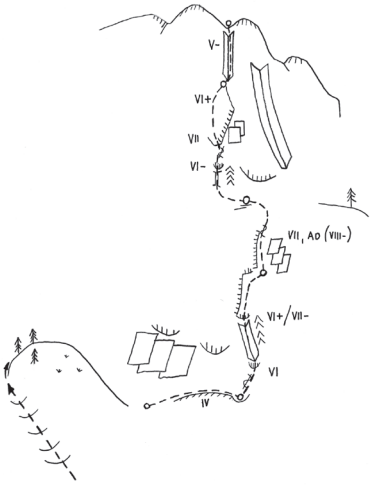

Debela peč, S stena
NIMFOMANKA
19. 07. 2006, Pavle Kozjek in Dejan Mišković
VI+, 250 m, 5 ur

Odlična skala, izpostavljeno plezanje, varovanje v redu.

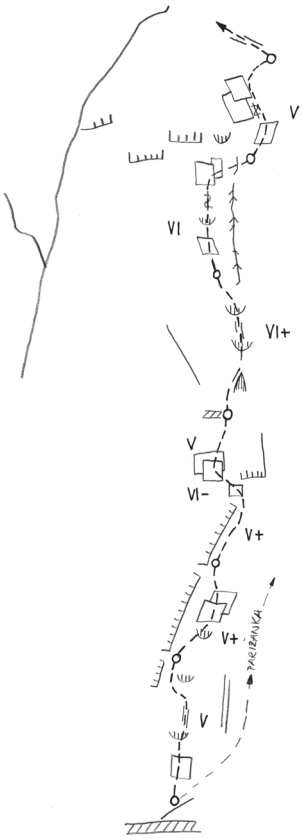

Prisojnik, Hudičev steber
SATANAS
6. 8. 2006, Pavle Kozjek in Miha Lampreht
VIII-/VI, V, 550 m (150 m I-II), 7,5 ure

Velika izpostavljenost, varovanje na ključnem mestu s frendi. V srednjem delu možnost umika desno.

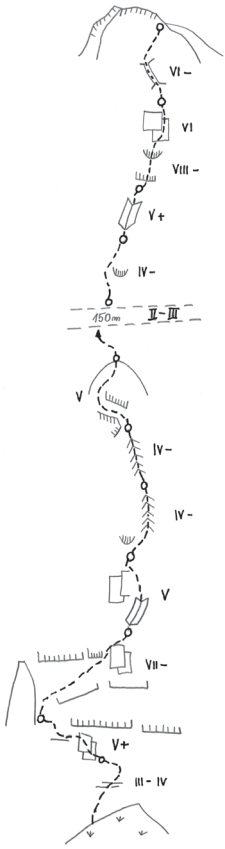

Prisojnik, J stena
FOKN U OKN
24. 6. 2006, Viktor in Suzana Relja
V+/III, 200 m

Skala je odlična.

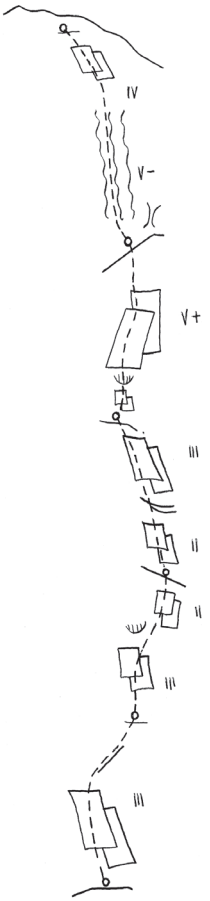

Prisojnik, J stena
ZAJEC
31. 10. 2006, Viktor in Suzana Relja
IV+, 380 m

Skala je kar dobra.

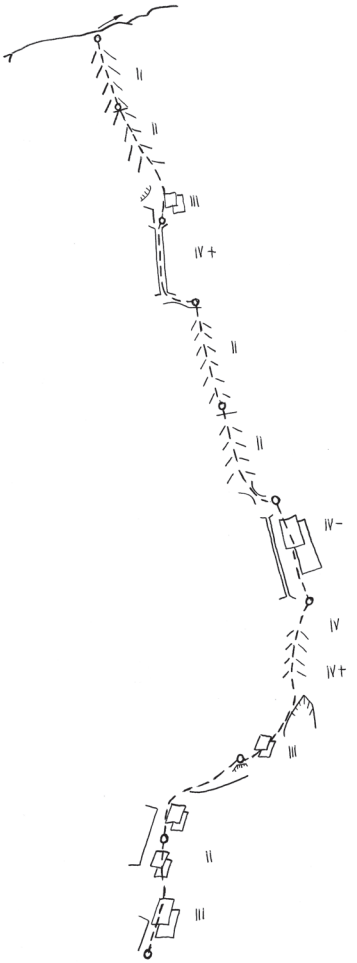

Bovški Gamsovec, J stena
MUŠI
2. 9. 2006, Viktor in Suzana Relja
V/III, 200 m

Skala je odlična, za zadovoljivo varovanje zadostuje komplet zatičev ali frendov.

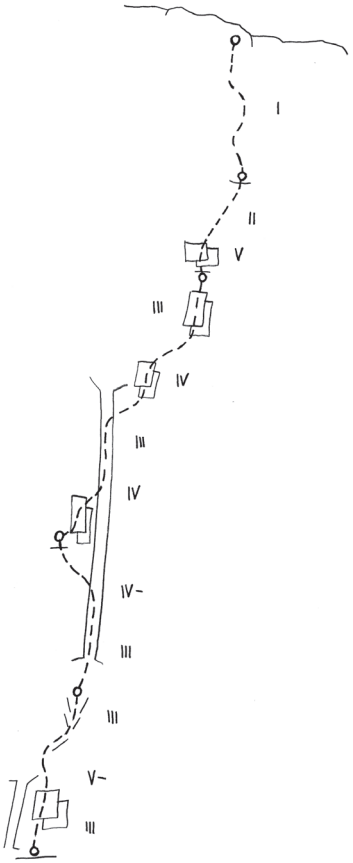

Kucelj
LOGIKA
24. 9. 2006, Viktor in Suzana Relja
V/IV, 180 m

Smer ima dobro skalo, lepe prehode in ni opremljena.

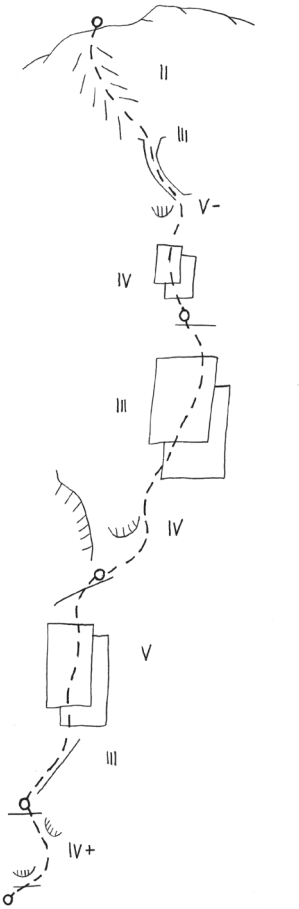

Rušica
ŽIVELA KLASIKA
junij 2006, Tomaž Jakofčič in
Miha Valič
VII/V - VI+, 250 m

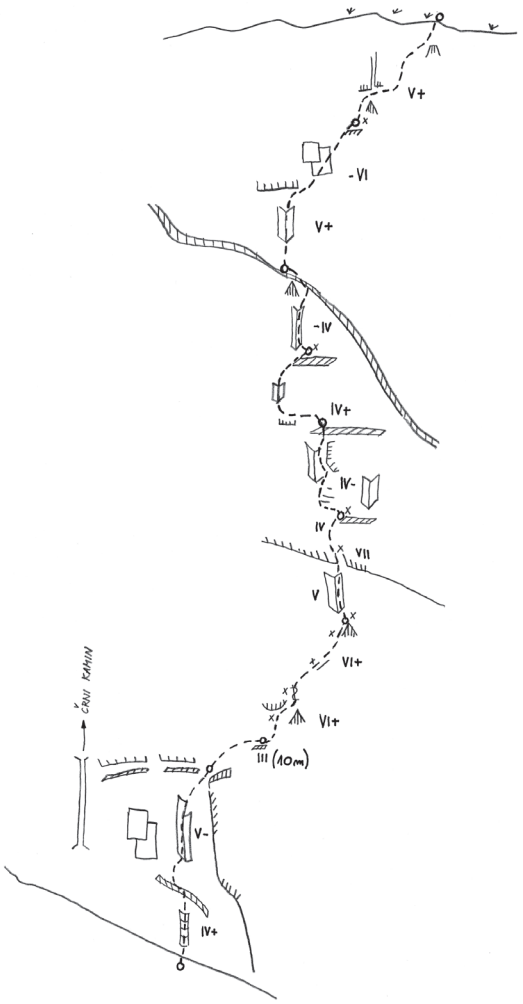

JULIJSKE ALPE
PRVENSTVENI ZIMSKI VZPONI

Loška stena, Vrh Goleževice
VRNITEV OBISKOVALCEV
10. 2. 2006, Anže Marenče in Klemen Zupanc
V/5, 90°, 40° - 75°, 1000 m, 8 ur

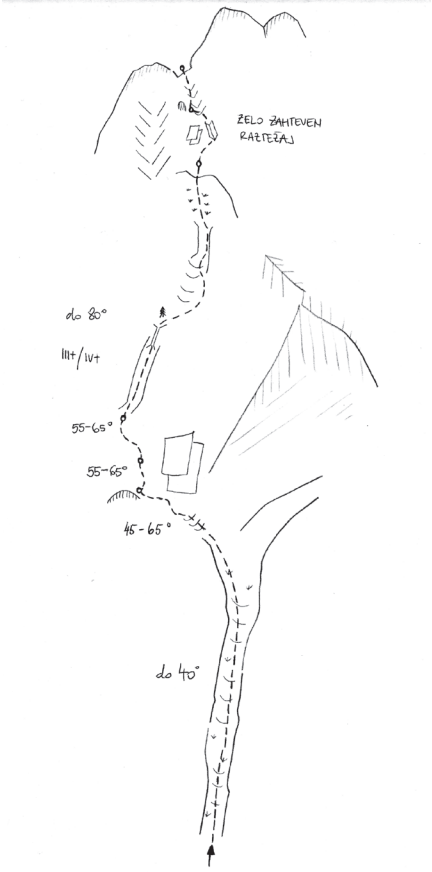

Loška stena
LOŠKI KOSEC
14. 2. 2006, Anže in Tine Marenče, Aleš Koželj, Matjaž Plemeniti
V/5, 90°, 65° - 85°, 800 m, 8 ur

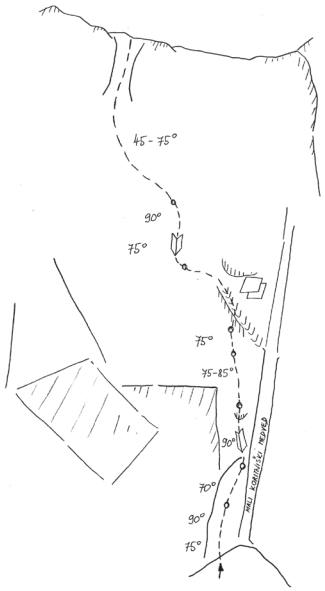

Drežnica
BATALJON SIMONA GREGORČIČA
17. 1. 2006, Aljaž Tratnik in Ambrož Bajde
M5+/WI 6-, 150 m, 3 ure

Mangart, J stena
BIJA DREKERIJA
22. 1. 2006, Peter Podgornik in Zlatko Koren
IV+/3, M, UIAA 2, 1300 m, 7 ur

Prvo ponovitev smeri sta 26. 01. 2006 opravila Matic Jošt in Peter Poljanec.

Srednja Ponca
MESEČEVA
12. 2. 2006, Irena Mrak in Mojca Švajger
IV, 50° - 85°, 700 m, 6 ur

Srednja Ponca
PRGARANA
26. 3. 2006 Irena Mrak in Mojca Švajger
IV, 50° - 70°, (90°), 800 m, 8 ur

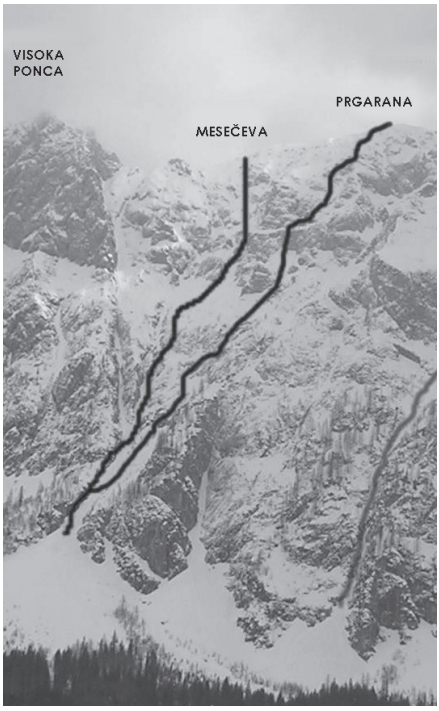

Bohinj, Soteska
TO NI KEKS, TO JE TENIS
januar 2006, Dejan Miškovič,
Matevž Gradišek in Rok Šisernik
WI 7, 45 m, 6 ur

Levo od Speče sveče. Delikatno plezanje in dvomljivo varovanje.

Bohinj, Soteska
VIC O ZLATI RIBICI
14. 2. 2006 Dejan Miškovič
M7, 30 m, 4 ure

Nad Spečo svečo. Delikatno plezanje in dvomljivo varovanje.

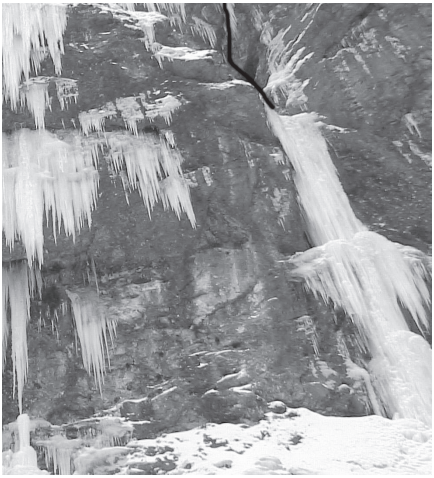

Zahodne Julijske Alpe, Dunja
JAZ PA TEBI MAMO
28. 1. 2006, Aljaž Anderle in Klemen Premrl
WI 5+, 120 m, 2 uri

Zahtevna ledna smer, dva raztežaja po tankem in mestoma nekohezivnem ledu. Tehnično plezanje v zmerni do veliki naklonini.

Zahodne Julijske Alpe, Dunja
PICHICO
4. 2. 2006, Aljaž Anderle, Urban Golob in Matej Kovačič
WI 5+, 120 m, 2 uri

Lepa ledna linija zmerne do velike naklonine. V spodnjem delu odprta ledena stena, v zgornjem pa ledena sveča.

Zahodne Julijske Alpe, Dunja
THE WAY YOU MOVE
2. 2. 2006, Aljaž Anderle in
Andreja Jagodic
WI 5+, 180 m, 2 uri

Zelo zanimiva in razgibana ledna smer v skriti zaledeneli zajedi.
Posamezna krajša mesta so zelo strma.
7. 2. 2006 sta prvo ponovitev smeri opravili Jasna in Julija Pečjak.

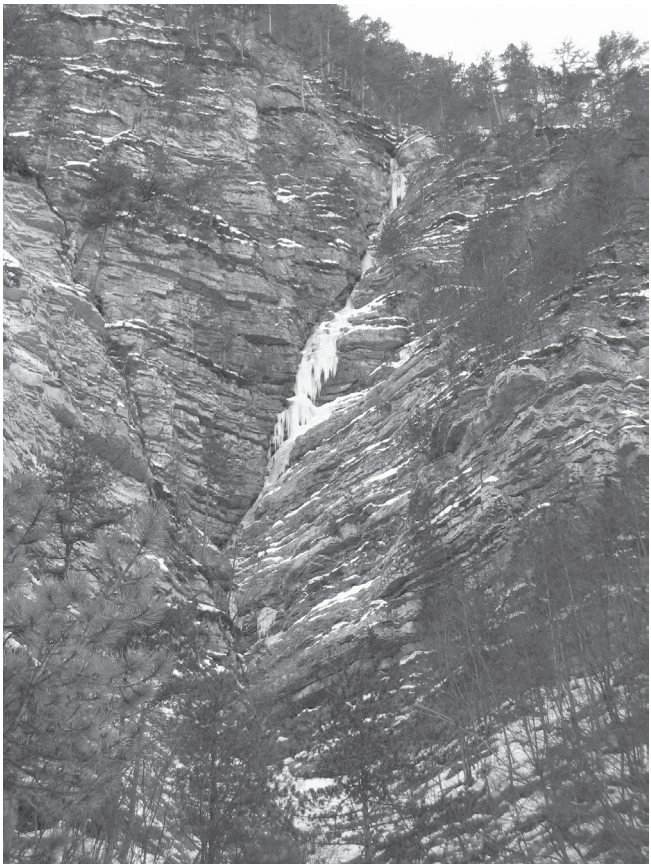

JULIJSKE ALPE
POMEMBNEJŠE PONOVITVE

Jerebica
ŽIDOVSKA POČ
3. 2. 2006, Jernej Arčon in Rok Stubelj
VII, 450 m, 6 ur
Prva prosta ponovitev smeri, prva zimska ponovitev.

Debela peč
PARIŽANKA
20. 1. 2006, Jurij Hladnik in Gašper Benedik
VI+, A1, 500 m, vse 22 ur (od avta do avta)
Druga zimska ponovitev smeri.

Teme, JV stena
MEDVOŠKA SMER
14. 2. 2006, Rok Blagus in Tina Di Batista
VI+/V- VI (spodaj do 70° v snegu in ledu), 450 m + 600 m, 9 ur
Zimska prosta ponovitev smeri.

Nad Šitom Glava
VISOKI PRITISK
oktober 2006, Dejan Miškovič in Gregor Kresal
IX-/VII, 300 m, 10 ur
Druga ponovitev smeri in prva prosta ponovitev.

Loška stena
KAČJA SLINA
14. 1. 2006, Jurij Hladnik, Mitja Šorn in David Sefaj
sneg IV+/3, 75°/60°, 45°, skala V, M5, 1000 m, 18 ur (od avta do avta)
Druga ponovitev smeri.

Loška stena
MEMBRANA
februar 2006, Matevž Gradišek (Jure Niedorfer)
II/7-, XX, 60 m, 5 ur
WI 90° + /90°, 75°, 3 R
Prva ponovitev smeri.

Mali Koritniški Mangart
COZZOLINOVA ZAJEDA + MEČ
15. 7. 2006, Aljaž Tratnik in Davor Velikanje
VI+/VI-, V, 800 m + 800 m, 4 ure + 6,5 ure
Povezovalni vzpon.

Bohinj, Soteska
OMAMA
8. 2. 2006, Matevž Gradišek in Anže Čokl
I/6, X, 35 m
Prva ponovitev smeri.

Nad šitom glava
YASSA
februar 2006, Dejan Miškovič, Jure Niedorfer in Rok Zalokar
VII+, M4, 300 m, 8 ur
Zimska prosta ponovitev smeri.

Zadnja Trenta
JOUŽEVA SVEČA
2006, Klemen Zupanc in Rok Bombač
II/5+, 120 m, 3 R, 2 uri, WI 90°/ 80°
Prva ponovitev smeri.

Triglav
METROPOLIS + ČOPOV STEBER
24. 6. 2006, Andrej Grmovšek in Marko Lukić
VIII+, 1000 m, 12 ur
Prosta ponovitev smeri. Prvi vzpon na pogled.

Prisojnik, Hudičev steber
ANGELSKA SMER
26. 7. 2006, Pavle Kozjek in Aljaž Tratnik
VII-/V - VI, 550 m, 5,5 ure
Prva ponovitev smeri.

Prisojnik
LEVI RAZ
30. 7. 2006, Aljaž Tratnik in Davor Velikanje
VI+/VI, V, 550 m, 7 ur
Druga ponovitev smeri, prva prosta ponovitev. V vstopnem in izstopnem delu trije raztežaji prvenstvene variante.

SLOVENIJA - DRUGA OBMOČJA
PRVENSTVENI VZPONI

Kuželjska stena
KOŠTRUNAST OBLAK
2. 9. 2006, David Debeljak in Miloš Urh
VII+/IV - VII-, 190 m

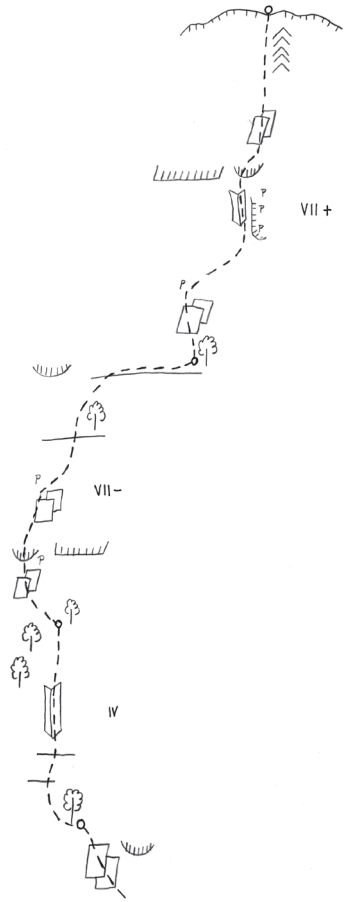

SLOVENIJA - DRUGA OBMOČJA
PRVENSTVENI ZIMSKI VZPONI

Begunjska Vrtača
IDEALNIH NI!
24. 3. 2006, Irena Mrak in Mojca Švajger
WI 5, 60° - 70°, (90°), 300 m, 3 ure

EVROPA

FRANCIJA

Grand Capucin
L ECHO DE ALPAGES
1. 7. 2006, Andrej Grmovšek in Silvo Karo
7a+, 450 m, 8 ur
Prosta ponovitev smeri.

Grand Capucin
ŠVICARSKA
1. 7. 2006, Tanja Grmovšek in Tina Di Batista
VII, A0 (VII, obv. A0), 450 m, 8 ur
Prosta ponovitev smeri (obvezno A0).

Pilier Rouge del Clocher du Tacul
EMPIRE STATE BUILDING + KOUSMINE
9. 7. 2006, Marko Lukić in Matjaž Jeran
7c, 7a, 250 m + 250 m, 8 ur
Povezovalni vzpon, prosta ponovitev smeri, na pogled (Marko).

Tour des Jorasses
ABYSSE
12. 7. 2006, Marko Lukić in Matjaž Jeran
7b+, 450 m, 7 ur
Prosta ponovitev smeri (Marko).

Grand Capucin
BONATTI (vstop po ELIXIR)
10. 7. 2006, Marko Lukić in Matjaž Jeran
7b, 400 m, 8 ur
Marko je smer preplezal na pogled.

Chamonix 2006 - zimski alpinistični tabor za mlade slovenske alpiniste

Člani: Tina Di Batista (vodja), Tomaž Jakofčič (vodja), Rok Blagus, Aleš Česen, David Debeljak, Špela Dežman, Matjaž Jeran, Matej Kladnik, Dejan Koren, Anže Marenče in Aljaž Tratnik.
Trajanje: od 10. do 18. marca 2006.

Med 10. in 18. marcem je v Chamonixu potekal zimski alpinistični tabor za mlade slovenske alpiniste. Glavni namen plezalnega tabora je bil mladim alpinistom pokazati in predstaviti najpomembnejše evropsko alpinistično središče z vidika zimskega alpinizma. Komisija za alpinizem pri Planinski zvezi Slovenije je razpisala dvanajst mest za alpiniste, mlajše od 26 let. Na razpis se jih je prijavilo precej več. Podkomisija za vrhunski alpinizem je ekipo izbrala na osnovi opravljenih vzponov. Nekaj alpinistov je udeležbo pred odhodom odpovedalo zaradi drugih obveznosti ali poškodb. V Chamonix so se tako odpravili David Debeljak, Špela Dežman, Anže Marenče, Aljaž Tratnik, Matjaž Jeran, Rok Blagus, Dejan Koren, Aleš Česen in Matej Kladnik. Tabor sta vodila Tomaž Jakofčič in Tina Di Batista. Kotizacija udeležencev in subvencija Komisije za alpinizem sta pokrila stroške bivanja udeležencev tabora in večji del stroškov žičnic.

Izvedba tabora je bila zaradi dolgotrajnega obdobja slabega vremena še v zadnjem trenutku vprašljiva; velika količina svežega snega je pomenila že četrto stopnjo nevarnosti proženja snežnih plazov. Vremenska napoved za prve dni je obetala izboljšanje, zato se je tabor z dvodnevno zamudo vseeno pričel.

Preplezane smeri:

Mont Blanc du Tacul: GERVASUTTIJEV STEBER (6a, A1, 800 m);
Blagus, Jeran;
Mont Blanc du Tacul: MODICA NOURY (III, 5+, 550 m);
Česen, Koren;
Mont Blanc du Tacul: GABARROU ALBINIONI (III, 4+, 550 m);
Kladnik, Dežman, Debljak;
Mont Dolent (Pre de Bar): MADNES TRES MINCE (III, 5, 500 m);
Marenče, Tratnik, Di Batista, Jakofčič, Česen, Koren, Blagus,
Debeljak;
Les Droites: LAGARDE DIRECT (IV, 4+, 800 m);
Marenče, Tratnik;
Aig. Carree: FRENDO RAVANEL (II, 5, 500 m);
Di Batista, Dežman, Debeljak;
Pointe Farrar: FARRAON (II, 4+, 5c, 400 m);
Česen, Koren;
Aig du Midi: FRENDOJEV STEBER (III, 4, 5c, 1000 m);
Di Batista, Česen, Koren;
Aig du Midi: COULOIR EN S (V, 4, 1000 m);
Blagus, Debeljak, Jakofčič, Marenče, Tratnik.

Poskusi:

Aig. de Pelerins: REBUFFAT – TERRAY (V, 5+, M, 550 m);
Jeran, Dežman;
Les Droites: KOENIG SHUBIETTE (V, 5+, 800 m);
Kladnik, (Samec, Cuder);
Grand Charmoz: MERKL WELZENBACH (V, 4+, M, 1000 m);
Kladnik, (Cuder).

HRVAŠKA

Paklenica, Aniča kuk
KLIN + FUNKCIJA + ŠUBARA + NOSTALGIJA +
VELEBITAŠKA
5. 6. 2006, Aleš in Nejc Česen
do 6c+, skupaj 1700 m, 14 ur

Aleš in Nejc sta v štirinajstih urah prosto preplezala smeri Klin (6c+), Šubara direkt (6c+), Funkcija (6c+), Nostalgija (6b) in Velebitaška (6a+).

Paklenica, Aniča kuk
CUPIDO
13. 5. 2006, Andrej in Tanja Grmovšek
8a, 350 m, 7 ur

Andrej je opravil tretjo prosto ponovitev smeri.

Paklenica, Aniča kuk
GAZ
21. 5. 2006, Andrej Grmovšek in Marko Lukić
7b, 350 m, 5 ur

Prosta ponovitev smeri, na pogled.

ITALIJA

Coston Stella, J stena
CARNIOLA
28. 10. 2006, Viktor in Suzana Relja
V-/4, 160 m

Smer ima odlično skalo in lepe prehode.

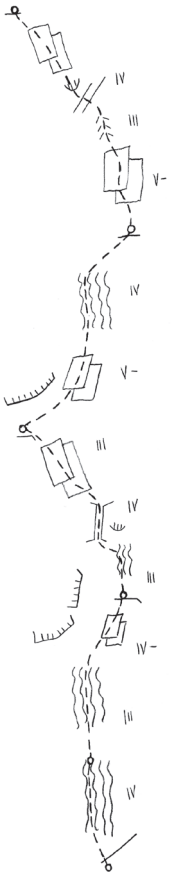

Hexenstein
VIA DELLA FAMIGLIA
21. 7. 2006, Andrej in Jasna Pečjak, Nejc Šter
V/III-IV, 120 m
Smer sta 22. 7. 2006 ponovila Aleš Janžekovič in Uroš Pavlič.

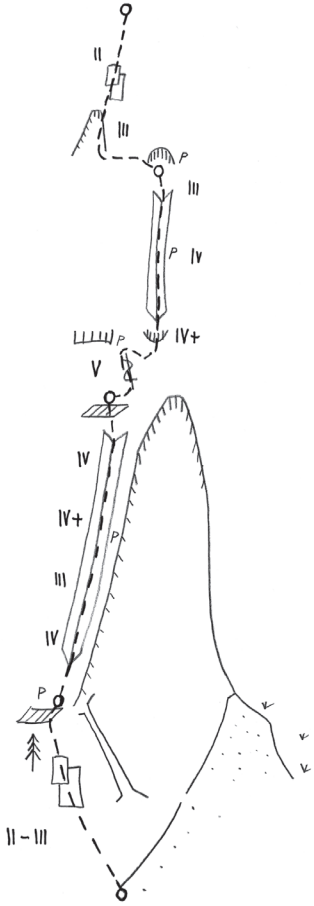

Z Cina
RAZ CORTINSKIH VEVERIC
15. 7. 2006, Andrej in Tanja Grmovšek
VIII+, 450 m, 6 ur
Prosta ponovitev smeri, na pogled (Andrej).
V juliju sta smer plezala tudi Marko in Alenka Lukić (Marko na pogled).

Lastoni di Formin
EXCUSES MOI
16. 7. 2006, Andrej in Tanja Grmovšek
7b, 400 m, 6 ur
Prosta ponovitev smeri (oba), na pogled (Andrej).

Val Brembana
IL RITORNO DI DINDO
5. 2. 2006, Klemen Premrl in Anže Marenče
M10+, 60 m
Prva ponovitev smeri, prosta ponovitev.

Val di Landro
LA VIA E BELA
3. 2. 2006, Marko Lukić, Andrej Grmovšek
M11, 25 m
Ponovitev z rdečo piko, brez ostrog.

Norveška 2006

Člana odprave: Aljaž Anderle in Klemen Premrl.
Trajanje: od 21. februarja do 5. marca 2006.

21. 2.: Prihod v Oslo, odhod na zahod v Gol, nastanitev.
22. 2.: Odhod na poizvedovalno turo, ogled razmer in potencialnih ciljev.
23. 2.: Anderle in Premrl v šestih urah preplezata Thorfossen (500 m, WI 6), impozanten slap s konstantno strmimi raztežaji.
24. 2.: Počitek.
25. 2.: Anderle in Premrl opravita prvenstveni vzpon v slapu, ki ga poimenujeta Midgard (WI 4, 200 m).
26. 2.: Zopet prvenstveni vzpon, tokrat v slapu, ki ga poimenujeta Ragnarok (WI 5+, skupaj 400 m, od tega 320 m ledu).
27. 2.: Anderle, Premrl in Guy Lacell skupaj preplezajo nov slap v Eidfjordu in ga poimenujejo 10 Years Later (WI 6, skupaj 300 m, 4 ure). Sestop opravijo s spusti po vrvi, tako kot pri vseh dosedanjih vzponih.
28. 2.: Dan počitka mine ob postavljanju smeri za finalno tekmo svetovnega pokala v lednem plezanju.
1. 3.: Anderle in Premrl v kanjonu Voringsfossen opravita prvo ponovitev slapu Second Choice (WI 7+, 300 m), ki sta ga nekaj dni prej preplezala Will Gadd in nek Norvežan.
2. 3.: Počitek.
3. 3.: Plezanje po 200 metrov visokem kombiniranem slapu nedaleč od Gola. En raztežaj M7, ostalo WI 4 in WI 5+.
4. 3.: Plezanje v kanjonu Golsfjellet. Anderle in Premrl preplezata Ca bitch a mort (M8) in Jernmangel, ki naj bi veljal za najtežji kombinirani slap na Norveškem (M10+). Oba ga preplezata na »flash«, njegovo težavnost pa umestita med M9 in M9+.
5. 3.: Odhod domov.

Stondal
MIDGARD
25. 2. 2006, Aljaž Anderle in Klemen Premrl
WI 4, 200 m

Eidfjord
10 YEARS LATER
27. 2. 2006, Aljaž Anderle, Klemen Premrl in Guy Lacelle
WI 6, 300 m, 4 ure

Berdalen
RAGNAROK
26. 2. 2006, Aljaž Anderle in Klemen Premrl
WI 5+, 400 m, 6 ur

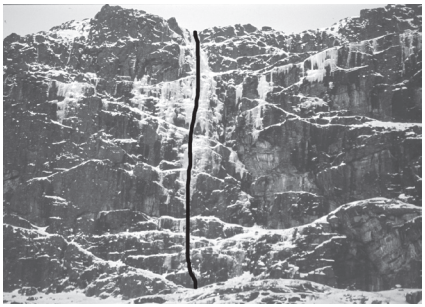

Mabudalen
SECOND CHOICE
1. 3. 2006, Aljaž Anderle in Klemen Premrl
WI 7+, 300 m
Prva ponovitev smeri.

Rjukan
LIPTON
2. 3. 2006, Aleš in Nejc Česen
WI 7, 200 m
Ponovitev slapu.

Svalbard 2006

Člana odprave: Gregor Kresal in Klemen Zupanc.
Trajanje: od 15. aprila do 5. maja 2006.

Otočje Svalbard je trikrat večje od Slovenije. Atomfjella leži 1000 km od severnega tečaja in 150 km severno od Longyearbyna, edinega večjega kraja na Spitzbergnu. Tam je nepregledna in še povsem nedotaknjena množica visokih in strmih sten. Gre za najvišje vrhove na Svalbardu, stene dosežejo do 1200 m višine. Zaradi geoloških premikov v preteklosti so tudi najbolj strme daleč naokoli. Kraj je izjemen za plezalce, ki si želijo plezati na trd in mrzel način, daleč stran od vsakršne civilizacije in z zelo malo možnostmi, da bi ti v težavah kdo lahko pomagal.
Na območju visoke Arktike poznajo le dva letna časa. Zima traja od decembra do konca maja, izjemoma se zavleče v junij. Dostopi pod smeri so različno dolgi, trajajo lahko po nekaj ur.
Del obvezne opreme so tudi puška, velika raketna pištola in strelivo (zaradi severnih medvedov), kar še poveča težo opreme. Grega in Klemen sta jo zato večinoma vlekla na sankah, imenovanih pulkah.
V enajstih dneh bivanja v bazi na ledeniku Gallerbreen sta opravila štiri prvenstvene vzpone. Običajno sta en dan plezala, naslednji dan pa ležala v šotoru, jedla in pila.

Perriertoppen
FREEZER
20. 04. 2006, Gregor Kresal in Klemen Zupanc
IV/3, M, 1000 m, 12 ur, (-38 ° C)

Kolosalna piramida gore Perrier je skupaj z enako visokim Newtontoppnom najvišji vrh Spitzbergna in hkrati ena najhladnejših točk arhipelaga Svalbard. Smer poteka v vzhodni steni, ki je visoka več kot 1000 m. Vzpon je bil opravljen v hudem mrazu, celotno turo, kot tudi vse ostale, sta opravila brez postankov ali bivakov. Svetlo je

24 ur na dan.
Sestopila sta na severu, prečila severovzhodno steno in se po ozebniku spustila v vznožje, nedaleč od vstopa. Med vzponom sta dobila lažje ozebline. Veličastna tura.

Irwin East
SNUS COULOIR
22. 04. 2006, Gregor Kresal in Klemen Zupanc
IV/3, M, 600 m, 5 ur, (-25 ° C)

Irwin je sosed vrha Mallory in sodi med najboljše vrhove na tem področju. Vrhova so poimenovali po alpinistih, ki sta v začetku prejšnjega stoletja izginila na Everestu. Irwin so z druge strani osvojili že Italijani, vse njegove stene pa so bile še povsem nedotaknjene (Grega in Klemen sta bila prva, ki sta na Svalbardu resno plezala). Vzpon sta opravila v mešanih razmerah. Večino dneva je bilo vreme precej slabo, pihal je močan veter.

Shine Fjellet
ISBJØRN
24. 04. 2006, Gregor Kresal in Klemen Zupanc
IV+/M6+, M5, 350 m, 7,5 ur,
(-20 ° C)

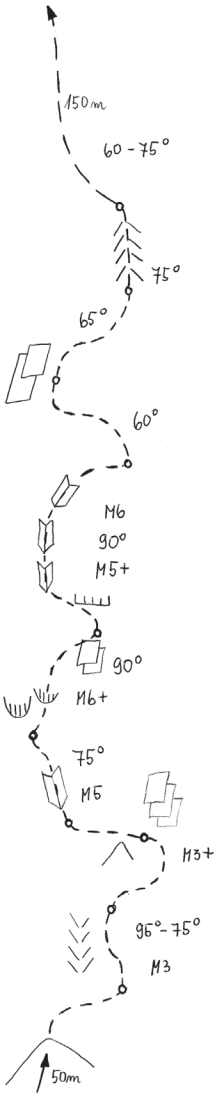

Smer sta si podrobno ogledala in jo poslikala iz stene Irwina. Po dolgem pogovoru sta se odločila za linijo, ki je pomenila najtežjo možnost vzpona na vrh. Ker je stena na mestu, kjer sta se navezala, malo krajša, sta si to lahko privoščila. Njun cilj je bil zelo strm in zelo ozek, večkrat s previsi prekinjen žlebič. Pod vrhom je sledilo izredno strmo pobočje, kjer je bila nevarnost plazov v času odprave največja. Zahtevna smer, ob zelo zasilnem varovanju. Vzpon je bil prvi vzpon na vrh. Opravila sta ga v najslabšem vremenu na odpravi, čeprav je bila temperatura tega dne najvišja. Uporabila sta dva kompleta frendov, najmanjše zatiče, 10 klinov, »dead-mana«.

Irwin East II
DRUŽABNIK
26. 04. - 27. 04. 2006,
Gregor Kresal in Klemen Zupanc
V+/M6+, M5+, 600 m, 16 ur, (-25 ° C)

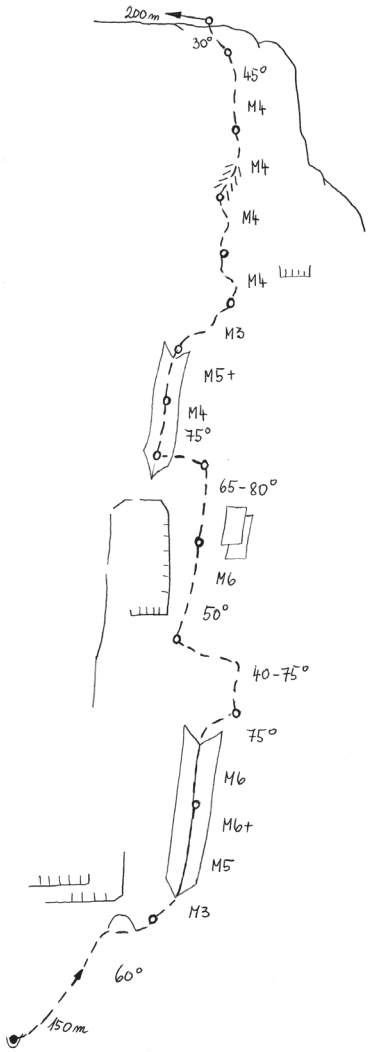

Steber skrajno zahodnega vrha Irwina sta si z daljnogledom ogledovala že od začetka. Tukaj si nista smela privoščiti nobene napake. V steno sta se podala na koncu, ko sta že malo vedela, kako se stvari streže. Smer je bila njuna najzahtevnejša in Klemenova najtežja do takrat. Povprečna naklonina stebra je 75 stopinj. V steno sta odšla z vso opremo, ki sta jo imela. Na vrhu sta bila ob dveh ponoči in takoj začela sestopati. Želela sta prečiti goro, vendar se je vreme tako poslabšalo, da to ni bilo mogoče. Sestop v razvijajočem se viharju, zataknjene vrvi, plezanje nazaj, spusti - nekatere sta morala opraviti na dva centimetra zabitih klinih, vleka težkih sani nazaj v bazo in še cel kup težav so iz njiju izpili dobršen del energije, ki jima je ob koncu še ostala. Tudi tokratni vzpon je bil prvi vzpon na vrh. Uporabila sta dva kompleta frendov, zatiče, 16 klinov, 5 specialcev, »dead-mana«, 10 »gurten«, cel kup vrvic, itd.

ŠVICA

Eiger, Klasična smer

Člani: Tine Cuder, Matej Kladnik in Uroš Samec.
Trajanje: od 14. do 17. januarja 2006.

V petek trinajstega so se odpravili iz Ljubljane do Grindelwalda, se z žičnico zapeljali do postaje Eigergletcher in prespali v topli žičničarski kočici, od koder jih je skušal pregnati zateženi ratrakist.
Po dolgotrajnem iskanju vstopa so plezati začeli šele ob 9. uri, sledili gazi do železniške luknje, spet izgubili dve uri ob iskanju Težke poči, že ponoči opravili s Hinterstoiserjevo prečko in si uredili prijeten bivak v Lastovičjem gnezdu. Topla noč v spalni vreči z bosimi nogami in mirno spanje sta bila kriva, da so zjutraj začeli plezati šele ob 9. uri. Seveda se jim je ždenje v toplih spalnih vrečah maščevalo, ko so zadnje raztežaje Rampe plezali že ponoči. Matej je že tožil nad mrzlimi prsti na rokah, spet so si uredili udoben bivak na Krušljivih policah. Tretji dan so začeli plezati prej, okrog 8. ure. Za začetek Krušljiva poč, sledila sta Prečnica bogov in Pajek. Ob dveh popoldne je naenkrat začelo snežiti in močno pihati, nadaljevali so v suhih Izstopnih počeh. Ob 20. uri so se zatlačili v spalke na vrhu stene in preživeli mokro sneženo noč. Vedeli so, da morajo zjutraj hitro priti čez vrh na zahodno, položnejšo stran. Četrti dan so po grebenu švignili čez vrh, saj jim ni pomenil prav ničesar. Sneženje in veter sta se nadaljevala, pogled na Matejeve prste pa je bil vse prej kot spodbuden. Na polovici sestopa se je vreme malo ustalilo, tako da so lahko poklicali helikopter, ki je končal Matejevo trpljenje. Čez dvajset minut so bili že pri zdravniku, ki je oskrbel Matejeve omrzline in Tinetovo napol gibljivo dlan.
Razmere v steni so bile najbrž povprečne, najtežji raztežaji so bili skoraj popolnoma kopni. V celi smeri so preplezali le en popolnoma leden raztežaj. Zelo dobre razmere so bile na snežiščih, na katerih je bil trd, bel sneg.

Uroš Samec je tako tretji Slovenec, ki je pozimi preplezal vse tri probleme Alp - leta 2002 Grandes Jorasses (Crozov steber) in Matterhorn (Klasična smer) ter leta 2006 Eiger (Klasična smer).

Eiger, S stena
KLASIČNA SMER
14. 1. - 17. 1. 2006, Matej Kladnik, Tine Cuder in Uroš Samec
VI, 5 M, 1800 m, 28 ur
Zimska ponovitev smeri.

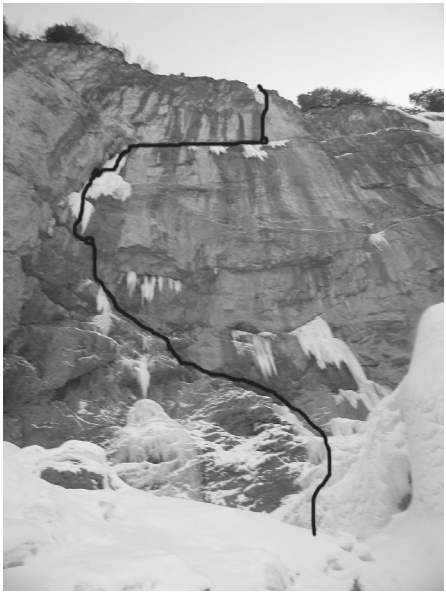

Centralne Alpe, Kiental
OBSESSION
marec 2006, Dejan Miškovič in Marcus Stofer
M7, M7+, M9, M10, 105 m, 8 ur

Delikatno kombinirano plezanje.

Kandersteg
VERTICAL LIMIT
februar 2006, Marko Lukić
M12, 30 m
Druga ponovitev smeri.

Kandersteg
NO LIMIT
februar 2006, Marko Lukić
M12+, 40 m
Druga ponovitev smeri.

VELIKA BRITANIJA, WALES

Mednarodno srečanje plezalcev – Wales

Slovenska udeleženca: Tomaž Jakofčič in Rok Šisernik.
Trajanje: od 7. maja do 14. maja 2006.

British Mountaineering Council (BMC) vsako leto organizira plezalsko srečanje, ki se izmenično odvija na Škotskem in v Walesu. Leta 2006 je bilo na sporedu plezanje v skali. Na srečanju sta kot poslanca PZS sodelovala Rok Šisernik in Tomaž Jakofčič. V BMC-jevem izobraževalnem gorniškem centru se je zbralo 50 tujih plezalcev in ravno toliko gostiteljev.

Krajši seznam najboljših vzponov Roka in Tomaža:

Goghart:
THE CAD – E6, 6b, 37 m; Tomaž Jakofčič, (Tim Neill);
BLACKLAG – E6, 6b, 48 m; Tomaž Jakofčič, (Tim Neill);
SEAL SONG – E5, 50 m; Rok Šisernik, (Adam Long);
ENERGIE CRISIS – E5 6a Rok Šisernik, (Adam Long);
POSITRON – E5, 6a, 140 m; Rok Šisernik, (Nick Bullock), Tomaž Jakofčič, (Tim Neill);
BLUE PETER – E4, 6a, 40 m; Tomaž Jakofčič, (Tim Neill);

Craig Doris:
NOBEL SAVAGE – E5, 6b; Rok Šisernik, (Pat Littlejohn), prva ponovitev;
DORIS FACE – E5, 6a; Rok Šisernik, (Pat Littlejohn), prva ponovitev;
BAISANTINE – E4, 6a; Rok Šisernik, (Pat Littlejohn);

Slade:
NOSTRAMO – E4, 6b, 40 m; Tomaž Jakofčič, (Jon Ratcliff);
NEIMENOVANA – E4, 6a, 40 m; Rok Šisernik, (Nick Bullock);

LLanberis Pass:
TRUE GRIP – E5, 6a, 45 m; Rok Šisernik (Nick Bullock), Tomaž Jakofčič (Jon Ratcliff).

Poleg omenjenih sta preplezala še vsak po približno petnajst smeri težavnosti med HVS in E4. Vse smeri sta preplezala prosto na pogled s sprotnim nameščanjem varovanja.

SEVERNA AMERIKA

ALJASKA

Vojaška odprava Aljaska 2006

Člani odprave: Miha Kuhar (vodja), Miha Arh, Matej Bizjak, Miha Larisi, Janez Levec, Rajko Lotrič, Jure Noč in Marko Prezelj.
Trajanje: od 23. maja do 28. junija 2006.

23. 5.: Letalski prevoz Ljubljana – Frankfurt – Anchorage; namestitev v motelu.
24. 5.: Urejanje formalnosti zaradi izgubljene prtljage, nabava hrane in dodatne opreme (Anchorage); prevoz Anchorage – Talkeetna.
25. 5.: Urejanje formalnosti v uradu nacionalnega parka »Denali«, urejanje letalskega prevoza na ledenik, priprava opreme za prevoz.
26. 5.: Prevoz z letalom Talkeetna – Ledenik Kahiltna; urejanje baznega tabora pod Mt. Hunterjem (2200 m); Prezelj in Kuhar dopoldne v Anchorageu nadomeščata med letalskim prevozom iz Ljubljane izgubljeno alpinistično opremo. Popoldne odletita na ledenik.
27. 5.: Aklimatizacijski vzponi v območju ledenika Kahiltna, do višine 3200 m.
28. 5.: Aklimatizacijski vzponi v območju ledenika SE Fork Kahiltna.
29. 5.: Prezelj in Bizjak preplezata smer Mini Moonflower v Hunterju.
30. 5.: Počitek, urejanje tabora (slabo vreme).
31. 5.: Bazni tabor 2200m (slabo vreme).
1. 6.: Priprava za odhod v višje tabore, podiranje baznega tabora.
2. 6.: Vzpon po ledeniku Kahiltna v tabor na 3200 m, postavitev tabora.
3. 6.: Pospravljanje tabora in vzpon do tabora na višini 4200 m,

postavljanje šotorov.

4. 6.: Urejanje tabora (slabo vreme).
5. 6.: Prezelj in Bizjak preplezata smer West Rib v Denaliju. Prezelj se povzpne na vrh Denalija. Skupaj sestopita do tabora.
6. 6. - 12. 6.: Tabor na 4200 m (slabo vreme).
13. 6.: Levec opravi vzpon na vrh Denalija.
14. 6.: Larisi opravi vzpon na vrh Denalija, z vrha smuča do tabora na 5200 m. Kuhar vzpon do 5700 m in povratek v tabor na 4200 m. Noč, Arh, Lotrič vzpon v tabor na 5200 m (High Camp). Prezelj in Bizjak priprave za plezanje.
15. 6.: Noč, Arh in Lotrič opravijo vzpon na Denali. Lotrič z vrha smuča do tabora na 5200 m. Vsi sestopijo v tabor na 4200 m. Kuhar odide v tabor na 5200 m. Prezelj in Bizjak plezata Cassinov raz v Denaliju.
16. 6.: Prezelj in Bizjak v slabem vremenu preplezata Cassinov raz do vrha Denalija in sestopita v tabor na 4200 m. Kuhar čaka na 5200 m, ostali na 4200 m (slabo vreme).
17. 6.: Kuhar opravi vzpon na vrh Denalija in sestopi na 4200 m.
18. 6.: Prezelj, Levec, Lotrič in Bizjak sestopijo v bazni tabor na 2200 m.
19. 6.: Kuhar, Arh, Larisi in Noč sestopijo v bazo na 2200 m. Prezelj poleti v Ruth Gorge. Vsi ostali poletijo v Talkeetno.
20. 6.: Talkeetna - urejanje opreme. Prezelj čaka na izboljšanje vremena v Ruth Gorge.
21. 6.: Talkeetna. Prezelj v navezi z Rokom Blagusom prosto prepleza smer Cobra Pillar v Mount Barille.
22. 6.: Talkeetna. Prezelj v Ruth Gorgeu sestopi do šotora na ledeniku. Slabo vreme.
23. 6.: Talkeetna. Prezelj čaka na polet iz Ruth Gorgea. Slabo vreme.
24. 6.: Talkeetna. Prezelj se vrne v Talkeetno.
25. 6.: Prevoz Talkeetna – Anchorage.
26. 6.: Urejanje formalnosti v Anchorage.
27. 6.: Polet Anchorage – Frankfurt.
28. 6.: Polet Frankfurt – Ljubljana.

Aljaska 2006

Člani odprave: Rok Blagus, Tine Cuder in Matej Kladnik
Trajanje: od 25. maja do 8. junija 2006

25. 5.: Let Brnik – Frankfurt – Portland – Seattle - Anchorage.
26. 5.: Prihod v Anchorage ob 3.40. Izgubljena prtljaga. Nastanitev v hostlu. Nakup hrane, posod, goriva in ostalih manjkajočih malenkosti.
27. 5:. Ob 4. uri dobijo izgubljeno prtljago. Ob 8. uri prevoz Anchorage - Talkeetna. Ob 10.30 sestanek na »ranger stationu«. Urejanje vsega potrebnega za let na ledenik. Let preložen zaradi močnega vetra. Prenočevanje v »bunk housu«.
28. 5.: Ob 10.30 let na ledenik Kahiltna. Postavljanje šotorov.
29. 5.: Ogledi pod severno steno Mont Hunterja. Razmere so zaradi malo padavin v spomladanskem obdobju zelo slabe.
30. 5. – 31. 5.: Počivanje (slabo vreme).
1. 6.: Sušenje opreme. Zvečer se odpravijo proti steni Mont Francesa.
2. 6.: Vrnitev v bazo. Celotna krožna tura je trajala 11 ur. Počivanje.
3. 6.: Baza.
4. 6.: Odidejo proti taboru na 4200 m.
5. 6.: Nekajurni počitek v taboru na 3300 m, nato vzpon do tabora na 4200 m.
6. 6. – 7. 6.: Počivanje (slabo vreme).
8. 6.: Slabo vreme. Vzpon po normalki do »high campa« na 5200 m. Vrnitev v bazo na 4200 m.
9. 6. – 12. 6.: Počivanje (slabo vreme).
13. 6.: Vreme se izboljša. Čakanje na ustalitev snežnih razmer. Priprava opreme za vzpon v Cassinu.
14. 6.: Sneži. Po West rib cut offu odnesejo opremo do grebena, od koder je možen spust pod južno steno.
15. 6.: Zjutraj štart pod južno steno Denalija. Zvečer pričetek

plezanja.

16. 6:. Nadaljevanje plezanja ob sneženju. Pod drugo skalno pregrado se sneženju pridruži še močan veter. Odločijo se za povratek.
17. 6.: Ob pol enih ponoči so zopet pod steno, ob 6. uri v »ski hill campu« in ob 10. uri v letališki bazi na 2200 m. Počivanje.
18. 6.: Počivanje.
19. 6.: Blagusu se pridruži Marko Prezelj. Odideta v Ruth Gorge; popoldan ogledi pod južno steno Mont Barrila. Cuder in Kladnik odideta zvečer v bazo na 4200 m.
20. 6:. Slabo vreme. Prezelj in Blagus odhod v steno prestavita na naslednji dan. Cuder iz baze na 4200 m sestopi v letališko bazo na 2200 m in se v naslednjih dneh vrne domov. Kladnik vztraja.
21. 6.: Prezelj in Blagus plezata smer Cobra Pillar v južni steni Mont Barille. Kladnik gre po normalni smeri do Denali passa in sestopi v bazo na 4200 m.
22. 6.: Prezelj in Blagus preplezata smer do vrha in sestopita do šotora na ledeniku. Kladniku veter raztrga šotor, zato se preseli v snežno luknjo.
23. 6.: Prezelj in Blagus počivata, slabo vreme. Kladnik ob 17. uri v sončnem vremenu štarta proti južni steni Denalija.
24. 6.: Prezelj in Blagus odletita v Talkeetno. Kladnik po kratkem počitku ob 2. uri vstopi v Cassinov raz. Na Cassin ledgeu si privošči kratek odmor in ob 7. uri nadaljuje plezanje. Ob 16.00 pride na vrh druge skalne pregrade in počiva do 19. ure.
25. 6.: Kladnik ob 5.30 pripleza na vrh Denalija in po normalki sestopi v bazo na 4200 m. Ob 22. uri je z vso opremo že na poti v dolino.
26. 6.: Kladnik ob štirih zjutraj pride v letališko bazo na 2200 m. Ob 17. uri gre nazaj v tabor na 3300 m, kjer je pustil nekaj opreme. V letališko bazo se vrne do polnoči.
27. 6.: Kladnik leti v Talkeetno, kjer se srečata z Blagusom.
28. 6. – 4. 7.: Kladnik in Blagus se potepata po Aljaski, vmes tudi malo plezata.

5. 7.: Prevoz Talkeetna – Anchorage. Nastanitev v hostlu.
6. 7.: Zvečer odhod na letališče.
7. 7.: Let na relaciji Anchorage – Seattle – Portland – Brnik.
8. 7.: Ob 11.25 priletita na Brnik.

Mt. Barill
COBRA PILLAR
21. 6. 2006, Marko Prezelj in Rok Blagus
6c+, VI, 900 m, 17 ur
Druga prosta ponovitev smeri, na pogled (Marko).

Denali
CASSINOV RAZ
23. 6. - 25. 6. 2006 Matej Kladnik (solo)
V, 5.8, 30° - 70°, 2700 m, 40 ur
Solo vzpon v enem zamahu.

Denali

Člani odprave: Jani Bele, Anton Cedilnik, Janez Krek, Simon Petrič, Miran Trošt in Franc Zarnik.
Trajanje: od 23. maja do 14. junija 2006.

Na vrhu Denalija/Mount McKinleya (6194 m) so 2. junija 2006 po smeri West Buttres (normalka) priplezali Cedilnik, Krek, Zarnik, Trošt in Petrič. Zarnik je z vrha do višinskega tabora na 5248 m tudi smučal; od tam pa do višine okoli 4850 m so bili vsi smučljivi prehodi v času bivanja ekipe na gori povsem poledeneli, zato je v tem delu sestopil s smučmi na nahrbtniku.

ZDA

Yosemite 2006

Člani: Jurij Hladnik, David Sefaj in Mitja Šorn.
Trajanje: od 13. septembra do 25. oktobra 2006.

Jeseni je bilo v Yosemitih osem Slovencev. To poročilo se osredotoča le za vzpone trojice: Jurij Hladnik, David Sefaj in Mitja Šorn. Njihov namen je bil spoznati moderno tehnično plezanje, naučiti se plezati lažje tehnične smeri čim hitreje ter navaditi se plezanja v počeh.

13. 9.: Let München – Philadelphia – San Francisco.
14. 9.: Vlak, avtobus: San Francisco – Merced – Bug hostel (40 km pred dolino).
15. 9.: Bus: Bug hostel – Yosemite. Plezanje v Five open books: The Comitment (5.9, 100 m) - Hladnik, Davidova, Šorn; The Surprise (5.10, 150 m) - Hladnik, Šorn; Selaginela (5.9, 150 m) - Hladnik, Šorn.

16. 9.: Plezanje v Royal Arches: Royal Arches (5.10b, 500 m) - Hladnik, Davidova, Šorn.
17. 9.: Dostop pod steno Half Doma, pritrditev vrvi v 1. R: Hladnik, Šorn.
18. 9.: Half Dome: Regular NW face (5.9, C1, 700 m, 11 ur) - Hladnik Šorn; Snake Dike (5.7, 300 m) - Davidova, Sefaj.
19. 9.: Balvansko plezanje.
20. 9.: Half Dome: Snake Dike (5.7, 300 m) - Šorn; priprava opreme za The Shield.
21. 9.: Opremijo tri raztežaje Freeblasta: Sefaj, Hladnik, Šorn.
22. – 26. 9.: El Capitan: The Shield po Freeblastu (5.10, A3, 1000 m) - Sefaj, Hladnik, Šorn.
27. – 28. 9.: Odmor.
29. 9.: Royal Arches: Serenity crack + Sons of Yesterday (5.10d, 300 m) - Davidova, Hladnik.
30. 9.: Odmor.
1.10.: Schultz´s ridge: Moratorium (5.10d, C1, 150 m) - Hladnik, Šorn.
2.10.: Odmor.
3.10.: Prvih osem raztežajev Nosa (ogled) - Hladnik, Šorn.
4.10.: Športno plezanje.
5. 10. – 6. 10.: Odmor (dežuje).
7. 10.: El Capitan: East Buttres (5.10b, 500 m) - Hladnik, Šorn.
8. 10.: Glacier point: Goodrich - Pinacle (5.9, 300 m) - Hladnik, Šorn.
9. 10.: El Capitan: Nos (5.10, C2, 1000 m, 20 ur) - Hladnik, Šorn.
10. 10.: 11. 10.: Odmor.
12. 10.: Half Dome: Snake Dike (5.7, 300 m) - Hladnik.
13. 10.: Manure pile buttres: After six (5.7, 150 m) - Hladnik, Šorn (oba solo); Nutcracker (5.9, 150 m) - Sefaj, Hladnik, Šorn.
14. 10. : Lower Cathedral spire: South by Southwest (5.11a, 170 m) - Sefaj, Hladnik, Šorn.
15. 10. - 16. 10.: Odmor.
17. 10.: El Capitan: Lurking fear (5.9, C2, 800 m, 18,5 ur) - Sefaj, Hladnik, Šorn.

18. 10.: Odmor.
19. 10.: Five open books: Munginela (5.6, 100 m) - Šorn.
20. 10.: Royal Arches: Serenity crack + Sons of Yesterday (5.10d, 300 m) - Šorn, Robin; Yosemite - San Francisco: Sefaj, Hladnik.
21. 10.: San Francisco - Philadelphia - München: Sefaj, Hladnik; Yosemite - San Francisco: Šorn.
22. – 24. 10.: Santa Cruz: Šorn.
25. 10.: San Francisco – Philadelphia – München: Davidova, Šorn.

Bivanje v Yosemitih je bilo uspešno, cilj je bil dosežen. V petih tednih so preplezali tri smeri v El Capitanu in eno v Half Domu ter precej krajših smeri, predvsem za navajanje na plezanje v granitu. The Shield je nekoliko težja tehnična smer, v kateri so se spoznali z logistiko in težavami v stenah, ki se jih pleza na način Big Wall, spoznali pa so tudi, kaj pomeni A3 v El Capitanu. Potem so se preusmerili na najbolj poznan način plezanja, to je na enodnevne vzpone v dolgih smereh.

JUŽNA AMERIKA

PERU

Peru 2006 – Nova Gorica

Člana odprave: Jernej Arčon in Rok Stubelj.
Trajanje: od 16. junija do 25. julija 2006.

Odprava v Peru se je pričela s težavami, saj se je ena od transportnih vreč z opremo sprva izgubila, a po tednu dni le prispela v Huaraz. Medtem sta Jernej in Rok že opravila prvo aklimatizacijsko turo na Laguno Churup (4800 m).
Za drugo aklimatizacijsko turo sta se povzpela na Pisco (5752 m), potem pa sta se odpravila plezat v steno La Esfinge (5325 m) nad Laguno Paron. Preplezala sta originalno smer iz leta 1985 ter Cruz del Sur do desetega raztežaja, nakar sta se morala zaradi smole v osmem raztežaju spustiti pod steno. Sledil je vzpon na Alpamayo (5947 m) po Ferrarijevi smeri. Končno je napočil čas glavnega cilja, nove smeri v južni steni Caraza 1, ki sta jo tudi uspešno preplezala (Dos Gringos: TD, 800 m, 9 ur). Ostalo jima je še nekaj dni časa, zato sta se vrnila pod steno La Esfinge in dokončala smer Cruz del Sur.

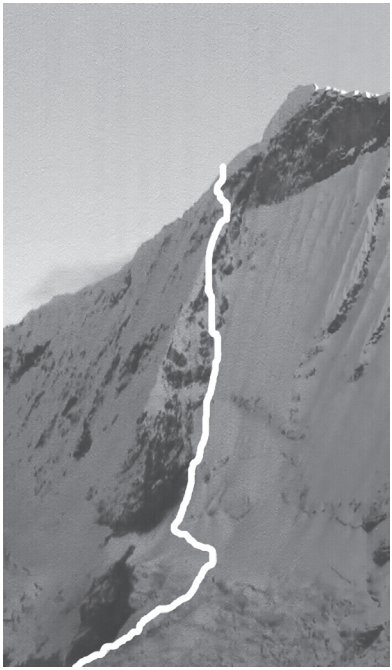

Caraz 1, J stena
DOS GRINGOS
13. 7. 2006, Jernej Arčon in Rok Stubelj
TD, 800 m, 9 ur

Peru, Cordillera Blanca, Taulliraju

Člani odprave: Matej Flis, Tadej Golob in Grega Lačen.
Trajanje: maj 2006.

Prvotno so nameravali preplezati prvenstveno smer v centralnem delu južne stene, vendar so jih slabe razmere odvrnile od kakršnega koli poskusa. Beli trakovi v spodnjem delu stene, ki pripeljejo do skalne stopnje, so bili le s pršičem obarvana skala. Misli so preusmerili na še nepreplezano vzhodno steno, ki prejme nekoliko več sonca, tako da bi bil lahko sneg v njej primerno predelan. Do vznožja vzhodne stene je bilo treba preplezati 400 metrov visoko Francosko smer (TD+, M4+, WI4, 10R), kar jim je navkljub slabim razmeram uspelo do večera. Bivakirali so na jugovzhodnem grebenu, ob svitu naslednjega dne pa nadaljevali s prvenstvenim vzponom v vzhodni steni. Vstopili so raztežaj bolj desno od zadnjega poskusa v tej steni (Aritza-Richy, 2002). Prva dva raztežaja sta postregla s skalnim plezanjem – plezalniki in magnezij vrečka nad 5500 metri! V naslednjih raztežajih na srečo ni bilo več treba sezuvati toplih čevljev, saj so plezali po strmem snegu, ledu in mešanem, skalno-lednem terenu. Ob sončnem zahodu so dosegli vrh gore in po prvem spustu z vrha v temi skorajda padli v luknjo pod serakom, ki jim je služila kot »prijetna« sobica za prenočitev. Naslednje jutro so po prvem spustu iz luknje pristali točno na začetku spustov, za katere so domnevali, da so iz leta 2002. Po njih so se elegantno spustili do vznožja stene.

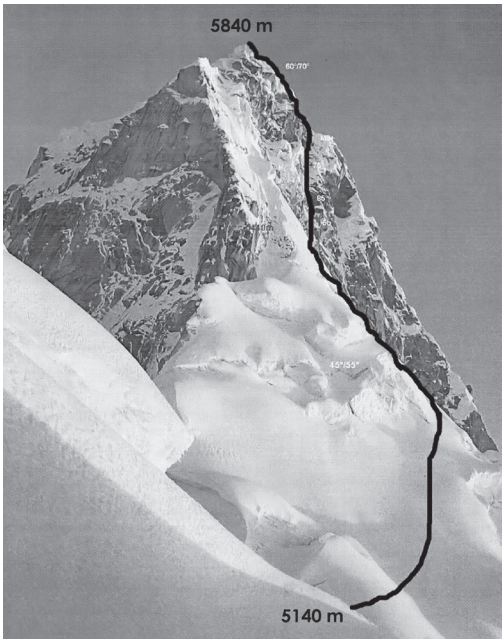

Taulliraju
UTRINEK / EL CENTELLEO
29. 5. 2006, Matej Flis, Tadej Golob in Grega Lačen
VI, 6b, M6+, 60°/80°, 700 m, 10 ur

PATAGONIJA

Cerro Torre
JV raz - »THE LONG RUN« - povezava dveh obstoječih smeri s prvenstvenim vstopom in povezovalnim delom
20. 1. - 21. 1. 2006, Marko Prezelj, Dean Potter in Stephen Koch
6c/A1, M7, 2100 m, 31 ur vzpona (skupaj 41 ur od tabora »Norwegos« in nazaj v tabor).

250 m prvenstvene smeri v El Mochitu (do 6a+) + 500 m smeri Benitiers (ED-, 6c in A1) v El Mochu + 500 m prvenstvene smeri do »Col Patience« (en raztežaj M7, ostalo do 45° v snegu in ledu) + vzpon do vrha po smeri Compressor.

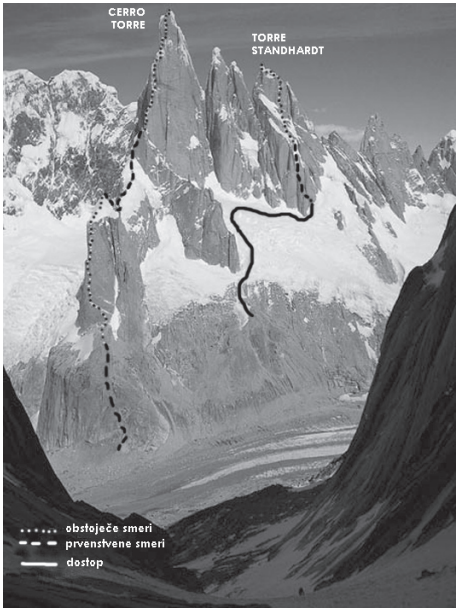

Torre Standhardt
EXTREME EMOTIONS - EXOCET
31. 1. - 1. 2. 2006, Marko Prezelj in Stephen Koch
kombinacija smeri - 550 m prvenstvene (6c, A1, M6+) + 500 m 5c, ledna 6, 30 ur

Fitz Roy, SZ stena
ENSUENO
31. 1. - 1. 2. 2006, Tomaž Jakofčič, Miha Valič in Rok Blagus
6c/7a, A1, 1600 m + 900 m, 29 ur efektivno
Prva ponovitev smeri.

Fitz Roy, Z stena
SLOVAŠKA SMER
31. 1. - 1. 2. 2006, Urban Ažman in Boris Lorenčič
6b+/A1, 2400 m, 42 ur
Tretja ponovitev smeri.

Innominata
WEST RIDGE INTEGRAL
20. 1. 2006, Tomaž Jakofčič in Miha Valič
VIII-/VI - VII, 800 m, 12 ur
Prva ponovitev smeri.

AZIJA

HIMALAJA

Chomolhari 2006

Člani odprave: Marko Prezelj (vodja), Boris Lorenčič, Rok Blagus, Tine Cuder, Matej Kladnik, Samo Krmelj in dr. Damijan Meško.
Trajanje: od 20. septembra do 27. oktobra 2006.

Zgoščen povzetek dogajanja

20. 9.: Polet preko Dunaja v Peking.
21. 9.: Prihod v Peking, zvečer z vlakom proti Lhasi.
22. 9.: Vožnja z vlakom.
23. 9.: Vožnja z vlakom, in po 48 urah vožnje zvečer prihod v Lhaso (3600 m).
24. 9.: Aklimatizacija, sprejem na CTMA, ogled Potale, aklimatizacija.
25. 9.: Nakup hrane in opreme za bazo.
26. 9.: Vožnja do Gyantseja (3950 m), snidenje s kuharjem, ki je iz Kathmanduja pripeljal kargo in šotore.
27. 9.: Vožnja do konca ceste pod goro, postavitev šotorov.
28. 9.: Hoja do baze, ogled gore in povratek do konca ceste, priprava tovorov za transport do baze.
29. 9.: Hoja do baze (približno 5100 m), s 30 konji transport hrane, goriva in opreme.
30. 9.: Vzpon na 5700 m in ureditev baze.
1. 10.: Vzpon v grebenu zahodno od baze (500 m, do IV+ / II do III).
2. 10.: Priprave na večdnevno aklimatizacijsko turo.
3. 10.: Vzpon v severni steni Jangmo Gopsha do višine 6100 m in postavitev šotorov.
4. 10.: Vzpon na vzhodni vrh Jangmo Gopsha (6706 m) - močan veter.
5. 10.: Sestop v bazo - veter podre vse velike šotore.

6. 10.: Počitek.
7. 10.: Počitek.
8. 10.: Vzpon do ledenika pod steno.
9. 10.: Vzpon do ledenika in gaženje do vznožja stene.
10.10.: Vzpon v grebenu zahodno od baze (500 m, do III / II), prva sta greben 1. oktobra splezala Blagus in Krmelj.
11. 10:. Priprave na vzpon.
12. 10.: Vzpon do vznožja stene, kjer so vsi postavili šotore za bivak.
13. 10.: Vzpon po severozahodnem grebenu do 6300 m - bivak (Prezelj, Lorenčič).
14. 10.: Vzpon do 6700 m in sestop do bivaka - veter (Prezelj, Lorenčič); Blagus, Krmelj, Cuder in Kladnik se povzpnejo na vrh Chomolharija.
15. 10.: Ponoven vzpon do 6700 m in postavitev šotora za bivak (Prezelj, Lorenčič); ostali štirje sestopijo v bazo.
16. 10.: Vzpon na vrh in sestop do 6300 m, kjer Prezelj in Lorenčič postavita šotor (veter).
17. 10.: Sestop v vznožje stene in naprej v bazo (veter).
18. 10.: Počitek.
19. 10.: Počitek.
20. 10.: Pakiranje opreme.
21. 10.: Pospravijo bazo in s pomočjo konjev prenesejo opremo do ceste (sneženje). Vožnja v Shigatse.
22. 10.: Vožnja v Lhaso.
23. 10.: Lhasa.
24. 10.: Vožnja z vlakom proti Pekingu.
25. 10.: Vožnja z vlakom (skupno 48 ur) .
26. 10.: Prihod v Peking.
27. 10.: Vrnitev domov.

Jangmo Gopsha
OBRAZ
3. 10. - 4. 10. 2006, Rok Blagus, Tine Cuder, Matej Kladnik, Samo Krmelj, Boris Lorenčič in Marko Prezelj
D+/60°, 30° - 50°, 1400 m, 15 ur

Prvenstvena smer in prvi pristop na vrh.

Smer se začne na sedlu (5500 m). Do treh četrtin poteka med seraki v vpadnici vrha. Strmina do 60 stopinj. V vrhnjem delu zavije rahlo v desno, mimo skalne bariere, nato levo na greben. Po njem prečka desno na vrh.

Chomolhari
LEVI OZEBNIK
12. 10. - 15. 10. 2006,
Tine Cuder, Matej Kladnik, Rok Blagus in Samo Krmelj
TD+/80°, 45° - 60°,
1900 m, 25 ur

Smer se začne na višini 5400 m. Prečnica v desno (60°), na varnejši del, desno od velikega seraka v vznožju stene. Pod skalami prečka nazaj v levo do seraka in po strmi steni na njegovi desni (80°) v položnejši svet. Sledi dolga prečnica nad razpoko v levo (60°) do vznožja velikega ozebnika. Po njem do višine 6900 m (do 60°). Nato v loku levo - desno čez zapo-ro (70°) v strmejši in ožji del ozebnika (80°) na rob stene (7100 m). Sledi vršni greben (20° - 40°) do vrha 7326 m.

Chomolhari
SZ STEBER CHOMOLHARIJA (SLOVENSKA SMER)
12. 10. - 16. 10. 2006, Marko Prezelj in Boris Lorenčič
ED2, M6+/30° - 70°, 1950 m

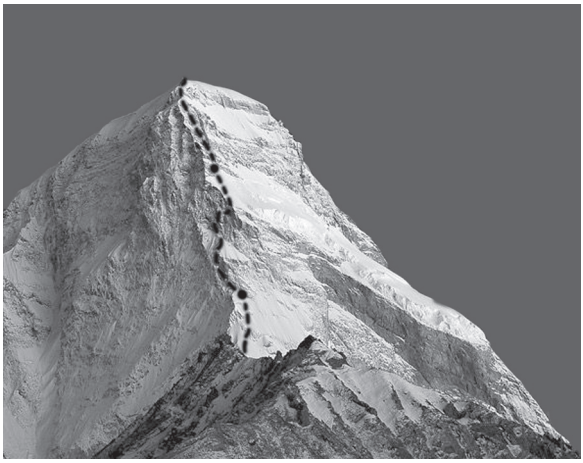

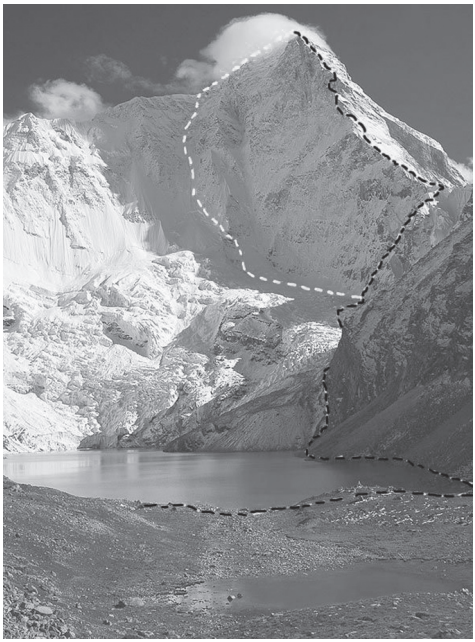

Marko Prezelj in Boris Lorenčič sta za novo smer v stebru Chomolharija prejela nagrado Zlati cepin.

Čo Oju

Člani odprave: Uroš Samec (vodja), Urban Golob, Miha Habjan, Marjan Kovač, Pavle Kozjek, Peter Poljanec, Aljaž in Emil Tratnik.
Trajanje: od 4. septembra do 9. oktobra 2006.

4. 9.: Polet Ljubljana – Frankfurt – Doha – Katmandu.
5. 9. – 7. 9.: Nakup hrane, urejanje formalnosti v Katmanduju.
8. 9.: Katmandu - Zhangmu.
9. 9.: Zhangmu – Nylam. Popoldanska aklimatizacija.
10. 9.: Nylam. Aklimatizacija od 4500 do 4800 m.
11. 9.: Nylam – Tingri.
12. 9.. Tingri - avtomobilska baza (4900 m). Popoldanska aklimatizacija.
13. 9.: Avtomobilska baza. Urban se zjutraj zbudi z možganskim edemom, zato se v spremstvu Pavleta vrne v Tingri.
14. 9.: Miha se slabo počuti, loteva se ga pljučnica, zato se vrne v Tingri. Ostali se vzpnejo do vmesnega tabora.
15. 9.: Peter zaradi slabega počutja ostane še en dan v vmesnem taboru, ostali se vzpnejo do baznega tabora (5670 m). Urejanje baznega tabora.
16. 9.: Urejanje baznega tabora. Mihu in Urbanu se zdravstveno stanje ne izboljša, zato se vrneta v Katmandu in od tam v Slovenijo.
17. 9.: Pavle in Marjan se povzpneta do T1 (6400 m), postavita šotor in tam prespita. Uroš in Aljaž se povzpneta na Dzavapiri II (6400 m) in se vrneta v bazo. Peter in Emil se slabo počutita, zato počivata v baznem taboru.
18. 9.: Pavle in Marjan se vrneta iz T1. Emil in Peter se povzpneta na Dzavapiri II. Skoraj ves dan po malem sneži.
19. 9.: Uroš in Aljaž prespita na T1.
20. 9.: Uroš in Aljaž se vrneta iz T1. Peter in Emil prespita v T1.
21. 9.: Peter in Emil se vrneta iz T1. Pavle in Marjan se vzpneta do T2 (7050 m), tam postavita šotor, v katerem prespita. Sneži.
22. 9.: Pavle in Marjan se vrneta iz T2. V T2 je zapadlo 20 cm snega.

23. – 25. 9.: Slabo vreme s sneženjem.
26. 9.: Vreme se izboljša. V baznem taboru je zapadlo 30 cm snega.
27. 9.: Aljaž in Uroš odideta na aklimatizacijo proti T2 in tam prespita. Pavle in Marjan si ogledata jugovzhodno steno in določita prostor za ABC.
28. 9.: Aljaž in Uroš se vrneta iz T2. Emil in Peter se odpravita proti T2, Peter zaradi slabega počutja obrne nad T1 in prespi v T1. Emil prespi v T2.
29. 9.: Peter poskuša še enkrat proti T2, zaradi slabega počutja zopet obrne, z Emilom se oba vrneta v bazni tabor. Marjan in Pavle zaradi dvomljive vremenske napovedi prestavita načrtovan odhod v ABC.
30. 9.: Bazni tabor.
1. 10.: Pavle, Emil, Marjan, Uroš in Aljaž se odpravijo v ABC, kjer postavijo dva šotora in tam prespijo.
2. 10.: Pavle, Emil in Marjan ob pol štirih zapustijo ABC in vstopijo v levi, še nepreplezani del stene, ki se konča na Poljskem grebenu 7300 m visoko. Pavle ob 9.30 izstopi na Poljski greben, nadaljuje po Poljskem grebenu in Normalni smeri. Vrh doseže ob 18. uri, ob 23. uri doseže T2, kjer prespi. Uroš in Aljaž ob pol štirih zjutraj zapustita ABC, po dveh urah vstopita v smer Kurtyka – Loretan – Triolet v desnem delu stene. Po petsto metrih se zaradi premalo snega v prehodih odločita za prečenje stene proti smeri, ki jo plezajo Pavle, Marjan in Emil. Uroš in Aljaž dohitita Emila in Marjana, ob 15. uri skupaj izstopijo na Poljski greben. Emil in Marjan, ki sta brez šotora in spalnih vreč, sestopita v T2 in tam prespita. Uroš in Aljaž prečita pobočje proti Normalni smeri, se priključita nanjo ter se povzpneta do prostora za T3 (7500 m), kjer si postavita šotor in prespita. Peter se iz baznega tabora povzpne malo nad T1, kjer pa se zaradi slabega počutja obrne in sestopi v bazni tabor.
3. 10.: Pavle se opoldne iz T2 vrne v bazni tabor. Uroš in Aljaž se ob sedmih zjutraj začneta vzpenjati proti vrhu, ki ga dosežeta opoldne. Na povratku podereta svoj šotor in se ob 19. uri

vrneta v bazni tabor. Emil in Marjan ob tretji uri zjutraj štartata proti vrhu, na T3 počakata dan in ob 16. uri osvojita vrh. Ob 20. uri se vrneta v šotor T2, kjer prespita.

4. 10.: Emil in Marjan se ob petih popoldne vrneta v bazni tabor.
5. – 6. 10.: Pospravljanje baznega tabora in priprave za odhod.
7. 10.: Bazni tabor – avtomobilska baza – Zhangmu
8. 10.: Zhangmu – Katmandu
9. 10.: Katmandu – Doha – Munchen – Ljubljana

Cho Oyu, JV stena
SLOVENSKA SMER
2. 10. 2006, Pavle Kozjek, Marjan Kovač, Emil Tratnik, Aljaž Tratnik in Uroš Samec
V-/50° - 60°, 1100 m

Pavle Kozjek je nadaljeval po Poljskem grebenu in Normalni smeri na vrh, skupaj od ABC do vrha 14 ur in pol, alpski slog. Uroš Samec in Aljaž Tratnik sta nadaljevala s prečenjem proti Normalni smeri (7300 m - 7400 m; 1,5 km), naslednji dan na vrh, skupaj do vrha efektivno 20 ur, alpski slog. Marjan Kovač in Emil Tratnik sta nadaljevala s sestopom v T2 in nasledni dan na vrh, skupaj do vrha efektivno 26 ur.

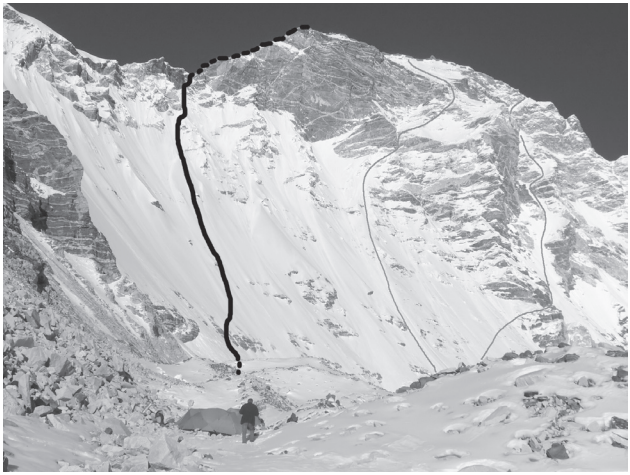

Na podelitvi nagrad Zlati cepin je Pavle Kozjek za solo vzpon v enem zamahu na Cho Oyu prejel nagrado občinstva.

Čo Oju 2006 - AlpGuide

Člani odprave: Danilo Tič (vodja), Cene Berčič, Dušan Debelak, Janez Levec, Milan Romih in Alfred Rendall (zdravnik).
Trajanje: od 27. avgusta do 12. oktobra 2006.

Cilj: Čo Oju (8201 m) po Klasični smeri, smučanje z vrha in snemanje filma.

27. 8.: Odhod iz Slovenije.
28. 8.: Prihod v Katmandu.
29. 8.: Katmandu.
30. 8.: Katmandu .
31. 8.: Vožnja Kodari – Zhangmu (2300 m).
1. 9.: Vožnja v Nylam (3750 m).
2. 9.: Nylam - aklimatizacija.
3. 9.: Vožnja v Tingri (4340 m).
4. 9.: Tingri - aklimatizacija.
5. 9.: Vožnja v Kitajski bazni tabor (5000 m).
6. 9.: Aklimatizacija.
7. 9.: Priprave za ABC.
8. 9.: Trek v vmesni tabor.
9. 9.: Trek v ABC (5700 m).
10. 9. – 4.10.: Plezanje na Čo Oju (8201 m). 30. septembra so na vrh prišli Dušan Debeljak, Milan Romih in šerpa Tengen, dan kasneje pa še Cene Berčič, Janez Levec ter šerpa Kami. Dušan Debeljak je spust z vrha opravil na smučeh.
5. 10.: Trek v Kitajski bazni tabor.
6. 10.: Vožnja v Zhangmu.
7. 10.: Vožnja v Zhangmu in Katmandu.
8. 10.: Katmandu.
9. 10.: Katmandu.
12.10.: Odhod iz Katmanduja in prihod domov.

Šiša Pangma in Čo Oju 2006

Šiša Pangma
Člani odprave: Matjaž Pečovnik (vodja), Branko Ivanek, Primož Pišek, Aleš Koželj, Matjaž Plemeniti, Tine in Anže Marenče.

Čo Oju
Člani odprave: Matjaž Pečovnik (vodja), Branko Ivanek, Boštjan Koletnik, Damjan Karničnik in Dušan Rauter.
Trajanje: od 15. avgusta do 24. oktobra 2006.

Cilj: vzpon na vrh Šiša Pangme (8027 m) in Čo Oja (8210 m).

Šiša Pangma: Člani odprave so postavili T2 na višini okoli 7000 m. Zaradi slabega vremena in velike količine novozapadlega snega višje niso prišli.

Čo Oju: Trije člani so osvojili vrh: 6. oktobra Aleš Koželj, dva dni zatem tudi Damjan Karničnik in Dušan Rauter.

Nireka 2006

Člani odprave: Miha Bogataj, Anastasija Davidova in Peter Jeromel.
Trajanje: od 17. septembra do oktobra 2006.

Mladi perspektivni alpinisti Miha Bogataj, Anastasija Davidova in Peter Jeromel so zaradi težav v Indiji (tabor UIAA v Indiji odpovedan) 17. septembra odpotovali v nepalsko Himalajo.
2. oktobra sta se Nastja in Miha povzpela na vrh Vzhodni Lobuče (6169 m), nekaj dni zatem, pa je Miha osvojil še prvi vrh Nireke (5119 m).

Patibara/Janak 2006

Člani odprave: Jožef Hartman (organizacijski vodja), Andrej Štremfelj (tehnični vodja in uradni vodja v Nepalu), Tomaž Erpič, Stane Horvat, Marjan Markovič, Roman Mihalič, Borut Novak, dr. Gorazd Plevnik (zdravnik odprave), Rok Zalokar.
Trajanje: od 29. marca do 20. maja 2006.

Časovni potek odprave:

30. 3.: Letalski prevoz na relaciji Ljubljana–Dunaj–Katmandu.
31. 3.–2. 4.: Nakup opreme, najem pomočnikov in nosačev.
3. 4.: Polet na relaciji Katmandu–Suketar (sedem članov odprave, pomočnik in nekaj opreme).
4. 4.: Mitlung. Polet Plevnika in Erpiča na relaciji Ljubljana–Dunaj–New Delhi.
5. 4.: Pohod Mitlung–Čirva–Tapetok. Polet Plevnika in Erpiča na relaciji New Delhi–Katmandu.
6. 4.: Pohod od Tapetoka v Amdžilaso. Plevnik in Erpič sta skupaj z zveznim oficirjem (Gokul Basnet) letela iz Katmanduja v Biratnagar.
7. 4.: Amdžilasa–Gjabla, najkrajša etapa na poti. Plevnik in Erpič skupaj z zveznim oficirjem prispeta v Tapledžung, najameta nosače in sestopita v Mitlung.
8. 4.: Gjabla–Gunza. Plevnik in Erpič prespita v Tamevi.
9. 4.: Gunza–Kangbačen. Pohod Plevnika in Erpiča od Tameve do Amdžilase.
10. 4.: Kangbačen–Lonak. Plevnik in Erpič: Amdžilasa–Gjabla.
11. 4.: Prihod v bazni tabor, postavitev šotorov. Plevnik in Erpič: Gjabla–Gunza, kjer skupaj z zveznim oficirjem zaradi lažje prilagoditve višini ostaneta dve noči.
12. 4. : Dodatno urejanje skupne in osebne opreme ter hrane in priprava na aklimatizacijski vzpon naslednjega dne. Večjih težav s prilagajanjem na višino ni imel nihče od članov odprave.

13. 4.: Vzpon na Pangpema Peak (6100 m). Do vrha so se povzpeli Markovič, Novak, Zalokar in Štremfelj. Plevnik in Erpič: Gunza–Kangbačen.
14. 4.: Enodnevni počitek v bazi. Priprava tovorov za naslednji dan. Plevnik in Erpič prespita v Lonaku.
15. 4.: Markovič, Mihalič, Novak, Zalokar in Štremfelj so postavili dva šotora v pomožni bazi in prespali. Plevnik, Erpič in zvezni oficir prispejo v bazni tabor.
16. 4.: Markovič, Mihalič, Novak, Zalokar in Štremfelj so skušali poiskati pot preko ledenika Langpo, ki je bil povsem »suh«. Ledeni blodnjak jih je prisilil na desno stran ledenika, kjer so pustili depo z opremo na višini 5800 m in poiskali drugo, krajšo in varnejšo pot preko spodnjega dela ledenika v pomožno bazo. Z namenom poiskati bližnjico sta Hartman in Horvat zašla takoj za baznim taborom in vso pot hodila po ledeniku, tako da sta morala pred pomožno bazo bivakirati brez potrebne opreme.
17. 4.: Hartman in Horvat sta v jutranjih urah prišla v pomožno bazo. Markovič, Novak in Zalokar so se vrnili v bazo, Štremfelj in Mihalič pa sta še enkrat odšla proti kraju za T1 (tabor 1). Zaustavila ju je mogočna ledeniška razpoka, ki se je vlekla preko celotnega ledenika. Za opremljanje jima je zmanjkalo časa in z višine 6100 m sta se vrnila v pomožno bazo.
18. 4.: Štremfelj in Mihalič sta v močnem sneženju sestopila v bazni tabor. Snežilo je ves dan.
19. 4.: Snežilo je do poldneva, nato se je zjasnilo in ohladilo. Hartman in Horvat sta iz pomožne baze sporočila, da je snega morda celo nekoliko manj kot v bazi in da se počutita dobro.
20. 4.: Počitek v bazi. Hartman je sporočil, da je šel Horvat sam v bazo.
21. 4.: Ker Horvata prejšnji dan ni bilo v bazo, so po zajtrku iz baze takoj odšli na pomoč. Ob 9.45 so ga našli pri vzponu z ledenika na moreno. Zgrešil je pot in bivakiral na ledeniku. Bil je izčrpan, na levi roki je imel rahle ozebline. Plevnik in Mihalič sta ga spremila v bazo, Štremfelj, Zalokar in Erpič pa

so šli naproti Hartmanu, ki je zaradi bolečin v hrbtenici ta dan počasi sestopal iz pomožne baze. Šele okrog petih popoldne so se vrnili v bazo. Hartman je zaradi težav s hrbtenico po tem ves čas ostal v bazi. Zaradi ozeblin na roki je bil iz moštva vse do konca odprave izločen tudi Horvat.

22. 4.: Štremfelj in Zalokar sta odšla v pomožno bazo. Novak, Plevnik in Erpič so odšli na Pangpema Peak. Plevnik je zaradi neizkušenosti odnehal na 5900 m, Novak in Plevnik sta dosegla vrh in se precej pozno vrnila v bazo.

23. 4.: Štremfelj in Zalokar sta s fiksno vrvjo opremila še zadnjo ledeniško razpoko in našla prehod na zgornji plato, po katerem sta dosegla vznožje sedla Langpo. Zaradi zelo velike oddaljenosti od pomožne baze sta se odločila, da T1 postavita kar pod zahodno pobočje Sfinxa na višini 6200 m. Prespala sta v T1. Markovič, Mihalič in Novak so prispeli v pomožno bazo.

24. 4.: Štremfelj in Zalokar sta se povzpela na sedlo Langpo (6400 m). Sneg se je ves čas močno udiral. S sedla sta še isti dan sestopila v bazo (razdalja več kot 20 km). Markovič, Mihalič in Novak so na poti proti T1 bivakirali pred zadnjo globoko ledeniško razpoko. Erpič in Plevnik sta iz baze odšla v pomožno bazo. Plevnik je kot zdravnik odprave požrtvovalno ostal na razpolago v pomožni bazi vse do zadnjega resnega poskusa na gori.

25. 4.: Markovič, Mihalič in Novak so iz bivaka dosegli T1, postavili še en šotor in se vrnili v pomožno bazo.

26. 4.: Markovič in Novak sta se umaknila v bazo na počitek. Mihalič in Erpič sta se povzpela v T1.

27. 4.: Mihalič in Erpič sta počivala v T1, Zalokar in Štremfelj sta odšla iz baze v pomožno bazo.

28. 4.: Mihalič se je odločil za samostojen poskus vzpona proti vrhu. V zelo vetrovnem in mrzlem vremenu je lepo našel prehod preko zahodnih pobočij na severovzhodni greben, ki ga je dosegel nekje na višini 6600 m. Kasneje so to pot uporabili tudi vsi ostali. Dosegel je vrh Sfinxa (vzhodna

Patibara), visok 6852 m. Pri sestopu proti sedlu med Sfinxom in Patibaro je odnehal na precej nevarnem odseku na grebenu (nevarnost kložastega plazu). Ker je bil tudi pozen, se je pravilno odločil za sestop v T1, od koder sta skupaj z Erpičem sestopila do pomožne baze. Štremfelj in Zalokar sta šla iz pomožne baze v T1, Markovič in Novak pa iz baze v pomožno bazo.

29. 4.: Štremfelj in Zalokar sta ob štirih zjutraj zapustila T1. Nameravala sta spoznati smer vzpona do vrha Patibare in zavarovati nevarne odseke. Ob osmih zjutraj sta bila na Sfinxu. Nadaljevala sta proti sedlu med Sfinxom in Patibaro. Po nevarnem plazovitem odseku je postal greben strm in poln opasti. Odločila sta se fiksirati vrv in jo pustila do sedla vseh dvesto metrov. Greben je bilo treba na nekaterih predelih kar jahati. Glede na razmere v nadaljnjem delu smeri sta vedela, da bo vzpon za obstoječo ekipo prezahteven. Fiksiranje vrvi po celotnem grebena bi bilo dolgotrajno in praktično neizvedljivo, zato sta se odločila samo za poskus vzpona na vrh. Greben je bil na njuno presenečenje zasut z globokim snegom, dokler ni postal neverjetno strm. Pobočja na obeh straneh so bila strma tudi do šestdeset stopinj in več, led in sneg sta bila pogosto puhla, ponekod pa so se bočile nepredvidljive opasti. Zalokar je okobal varoval na ostrem grebenu. Edino varovanje je bila vrv, speljana med ledenimi stolpi in roglji. Tako sta dosegla severovzhodni vrh. Za njim se je greben spustil v globoko škrbino, potem pa se ponovno vzpel in se, okrašen s številnimi stolpi in opastmi, nadaljeval proti kakih 300 metrov oddaljenemu glavnemu vrhu. Ura je bila tri popoldne in treba se je bilo odločiti. Izbirala sta med dokaj varnim sestopom v T1 in tveganim vzponom na vrh v megli, verjetnim nepredvidenim bivakom in slovesom od poskusa v Janaku. Vprašljiv bi bil tudi vzpon Markoviča in Novaka na Sfinx, česar si Štremfelj kot vodja ni mogel privoščiti. Odločila sta se za sestop. Do večera sta sestopila v T1.

Markovič in Novak sta iz pomožne baze prišla v T1. Glede na položaj sta se strinjala z vzponom na Sfinx naslednjega dne. Mihalič in Erpič sta se vrnila v bazo.

30. 4.: Štremfelj se je z Markovičem in Novakom ponovno povzpel na Sfinx. Istega dne so se vrnili v pomožno bazo. Markovič si je na grušču nekje na pol poti obnovil staro poškodbo kolena, ki ga je spremljala vse do konca odprave.

1. 5.: Markovič, Novak, Plevnik, Zalokar in Štremfelj so sestopili v bazo. Erpič in Mihalič sta prišla iz baze v pomožno bazo.

2. 5.: Erpič in Mihalič sta pospravila T1 in še istega dne pozno zvečer prispela v bazo. Štremfelj in Zalokar sta pripravila vso opremo in hrano za poskus na Janaku.

3. 5.: Štremfelj, Zalokar ter nosača Guirme in Budar so sestopili v Lonak (4756 m) in se ob ledeniku Broken povzpeli do pomožne baze (5715 m) pod Janak Čuli.

4. 5.: Aktivni počitek. Štremfelj in Zalokar sta odšla preko ledenika do vstopa v smer, si ogledala steno in se vrnila v tabor. Preostanek popoldneva sta predremala, kuhala, jedla in pila ter pripravila nahrbtnika. Odhod iz tabora sta predvidevala za polnoč.

5. 5.: Zaspala sta, se potem v pol ure pripravila in ob pol enih ponoči odšla iz baze. V uri in pol sta prišla pod steno. Vstopna pobočja so bila ena sama odeja prhkega snega preko najrazličnejših ledenih tvorb in nevarnih ledeniških razpok. Zaradi prihranka časa sta plezala nenavezana. Ob značilnem seraku sta preko krajne poči vstopila v steno. Prečiti sta morala čim bliže krajne poči daleč v levo do prvega skalnega otoka. Sami globoki žlebovi, povsem ledeni, zasuti s sipkim snegom, vmes pa do dva metra visoka ledena rebra iz ledu najrazličnejše kvalitete. Na skalnem otoku ju je čakalo presenečenje: povsem leden raz v obliki navzdol nagnjenih stopnic najrazličnejših velikosti, od dvajset centimetrov pa do metra. Naklonina raza se je hitro večala in izginila v navpičnem skalnem stebru. Prečila sta proti levi in prišla v strme ledene žlebove ob stebru. K sreči sta se navezala, saj

je bil led krhek in strm do sedemdeset stopinj. Spodaj na razu se je zdanilo. Pod izrazitim razom na začetku stebra je bila široka udobna snežena polica, pravzaprav vrh spodnjih serakov, kjer sta imela počitek in čas za prvi prigrizek. Strma ledena vesina ju je zopet privedla na raz, ki ga je prekinila zoprna skalna stopnja. Za njo sta sledila globokim žlebovom in sneženim razom prav do mesta, kjer se glavni raz nekoliko položi in po sedemdesetih metrih konča v skalni stopnji. Sledila sta dva raztežaja v skali, od katerih je Zalokar preplezal prvega, najtežavnejšega in z gladko rampo v levo. Za skalno stopnjo sta prišla na osrednja snežišča. Po treh raztežajih ju je čakalo novo, tokrat pozitivno presenečenje. Ob šestih je Štremfelj stopil na široko ravno sneženo polico pod izrazito razpoko v ledišču, nekakšnim serakom, ki pa ni bil nevaren. Tu sta bivakirala v enojnem šotoru brez spalnih vreč in podlog za spanje.

Preostali člani odprave so zapustili bazo z namenom, da se spustijo do Kangbačna. Ker ni bila odprta nobena koča, so morali sestop podaljšati do Gunze.

6. 5.: Plezati sta pričela ob šestih. Prvi raztežaj je Štremfelj potegnil preko ledišča globoko v skale. Zalokar je v naslednjem raztežaju opravil z najtežjim mestom v steni, navpično počjo, in si uredil stojišče na polici sredi prečke. Prečka je bila v bistvu kakih deset metrov široko in dva raztežaja dolgo ledišče, ki se je vleklo daleč v zahodno steno pod previsnimi skalami vršne glave. Strmina sedemdesetih stopinj na začetku je počasi popustila, nekaj krušljivih skal na sredini je Štremfelj porabil za težko pričakovani počitek, na koncu pa pristal na »steklu« z naklonino kakih 55 stopinj, kjer si je uredil stojišče. Led je bil ves čas trd in pod skrhanimi okli cepinov so se krušili ogromni ledeni krožniki. Štremfelj je uredil tri varovanja, ki sta jih pustila za povratek. Naslednji raztežaj je že lahko usmeril rahlo navzgor in se znašel na majhnem ledišču pod na videz nič kaj prijaznimi skalnimi pregradami. Nikjer ni bilo nobenega izstopnega žleba, stena

je kazala zobe vse do vrha. V treh raztežajih kombiniranega plezanja sta dosegla kratek izstopni žleb. Pri zadnjih skalah sta pustila vrv in urejeno sidrišče za prvi spust. V rahlem sneženju sta dosegla greben. Vrh je bil neverjetno blizu, zavit v meglo in občasno že kar gosto snežno zaveso. Ob pol treh popoldne sta se za kratek čas prepustila čustvom. Janak Čuli je izginil s seznama še nepreplezanih vrhov. Sestopila sta po smeri vzpona do bivaka, ki sta ga dosegla še pred nočjo. Pogrela sta si preostanek jutranjega čaja, podrla šotor in z nočjo začela sestopati.

7. 5.: Počasi je prenehalo snežiti in prvi krajec jima je pomagal iskati pravo smer spustov vse do polnoči. Danilo se je že, ko sta zavrtala zadnje abalakove in se spustila preko krajne poči. Ob pol šestih zjutraj sta bila zopet pod steno. Sledil je sestop v Lonak. Nosači so ta dan iz Gunze prišli v bazni tabor.
8. 5.: Štremfelj in Zalokar sta sestopila v Gunzo, kjer so ju čakali Plevnik, Markovič, Novak in Erpič. Hartman je zaradi težav s hrbtenico sestopil že prej, da je imel dovolj časa za počasno etapno sestopanje. Z njim so šli še Horvat, Mihalič in Nuri Sherpa.
9. 5.: Gunza–Amdžilasa.
10. 5.: Amdžilasa–Čirva.
11. 5.: Čirva–Suketar.
12. 5.: Suketar.
13. 5.: Suketar.
14. 5.: Polet Suketar–Katmandu.
15. 5.: Katmandu.
16. 5.: Srečanje z Elisabeth Hawley; pripravljanje opreme za prevoz; poročanje na ministrstvu.
17. 5.: Še eno srečanje z Elizabet Hawley, tokrat za vzpon na Janak. Plevnik odleti v New Delhi popoldne, ostali pa čez dva dni (v petek).
20. 5.: Ob 11. uri prihod na Brnik.

Janak Chuli
SZ STEBER
5. 5. - 6. 5. 2006, Andrej Štremfelj in Rok Zalokar
IV-V, 60° - 70°/III, 45° - 55°, 1150 m, 24 ur efektivno

Prvenstvena smer in prvi pristop na vrh.

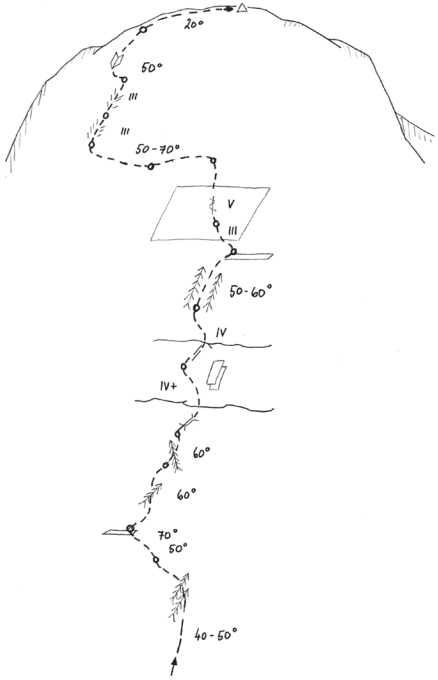

Island Peak 2006

Člani odprave: Mojca Cencič (vodja), Gregor Abram, Klavdij Bembič, Tanja Brstilo, Zdenka Guzej, Žare Guzej, Albert Ličan, Robert Mršnik, Matej Pevec, Jaka Puhar, Nada Radešič, Nevjo Santin in Aleš Žigon.
Trajanje: od 21. do 13. oktobra 2006.

21. 9.: Let z Brnika preko Dunaja v Katmandu.
22. 9.: Katmandu; urejanje dokumentov.
23. 9.: Katmandu–Lukla–Phakgding; začetek trekinga.
24. 9.–29. 9.: Treking do Gorak Shepa in baznega tabora Everesta.
30. 9.: Aklimatizacija na poti Kala Patthar–Lobuche.
1. 10.: Lobuche–Chhukhung.
2. 10.: Chhukhung, počitek.
3. 10.: Chhukhung–bazni tabor Island Peaka.
4. 10.: Vzpon na Island Peak (Imja Tse, 6189 m) in sestop v bazni tabor, skupaj 12 ur. Vrh so dosegli Pevec, Puhar, Ličan, Cencičeva, Brstilova, Abram, Mršnik in Bembič.
5. 10.: Chhukhung–Dingboche.
6. 10.: Dingboche–Phortse.
7. 10.: Phortse–Namche Bazar.
8. 10.: Namche Bazar–Lukla.
9. 10.: Lukla–Katmandu.
10. 10.–12. 10.: Katmandu.
13. 10.: Katmandu–Dunaj–Brnik.

Kljub slabemu vremenu ob prihodu v Nepal je celotna odprava potekala nemoteno. Z višino niso imeli težav. Vrh Island Peaka je doseglo osem članov. Vzpon tehnično ni bil zahteven, le zadnjih 200 metrov je bilo bolj strmih (naklonina do 55 stopinj). Od baznega tabora do vrha je okoli 1100 metrov relativne višinske razlike. Smer ni bila opremljena. Na odpravi so pridobili dragocene izkušnje.

PAKISTAN

Pakistan 2006 – Trango Towers

Člani odprave: Matjaž Jeran (vodja), Tina Di Batista, Aleš Česen, Nejc Česen, Andrej Grmovšek, Tanja Grmovšek, Silvo Karo, Matevž Kunšič in Aleksandra Voglar.
Trajanje: od 4. avgusta do 1. oktobra 2006.

V začetku avgusta se je odprava podala na dvomesečno pustolovščino. Po devetih dneh potovanja in pohoda so alpinisti prispeli v bazni tabor, ki so si ga uredili nad ledenikom Trango na višini 4000 metrov. Vreme je bilo lepo, zato so nemudoma začeli aklimatizacijske vzpone. Silvo Karo in Andrej Grmovšek sta prečila ledenik in v skalnem vrhu Uli Byapjun (4800 m) preplezala smer Warming Up Ridge (V, 6b, 450 m). Sledil je prvi vzpon na Uli Biaho Great Spire (5594 m), na katerega sta speljala smer Three Hundred Eggs (V+, 6b+, 600 m). Ostali so se medtem ogrevali v stenah nad baznim taborom. Sledil je glavni aklimatizacijski vzpon na Great Trango Tower po snežno-ledni ameriški smeri (naklon do 70 stopinj, 1200 m). Na vrh je v ločenih dnevih priplezalo vseh devet alpinistov. Sledilo je daljše obdobje slabega vremena z večjimi količinami dežja in snega, ki je večkrat dosegel tudi bazni tabor. Alpinisti se malodušju ob slabem vremenu vseeno niso vdali, ampak so v redkih, krajših obdobjih lepšega vremena plezali v nižjih stenah okoli baznega tabora. Karo in Grmovšek sta preplezala še novo smer Piranski zaliv (V+, 7a, 650 m), levo od starejše smeri Trango Ocean (6a/b, 300 m), ki so jo pred tem ponovili vsi. Dekleta so smer podaljšala še za dva raztežaja (VI-), do vrha skalnega stolpa Pinccio. Brata Česen sta opravila še prvo ponovitev ameriškega vzpona (6b, 200 m) na Little Trango (5400 m). V začetku septembra se je pričelo obdobje lepšega vremena. Vsi so se odpravili do šotorov ob vznožju Trango Towerja. Prva je vstopila trojna ženska naveza Di Batista-Grmovšek-Voglar, da bi preplezala znamenito smer Eternal Flame (6c, A2, 1000 m). Takoj za njimi sta se podali navezi mladih, Jeran-Kunšič in brata Česen, da bi prosto

preplezali Slovensko smer (7a/a+, 1000 m). V steni je bilo še veliko snega, zato je bilo plezanje počasnejše. Vseeno so do popoldneva priplezali na veliko polico – Sončno teraso – na tretjini stene in si uredili prostor za bivak. Naslednji dan so se ločili in zaplezali v svoje smeri. Ponovno so bivakirali v steni in pozno tretji dan dosegli vrh. Jeran in Aleš Česen sta Slovensko smer preplezala prosto, vsi pa so do poznega večera sestopili do Sončne terase. Alpinistke so s prvim vzponom ženske naveze na eminentni vrh zaključile nekaj ur pozneje, se nazaj odpravile že ponoči in do jutra sestopile na veliko polico v spodnjem delu. Vmes sta smer preplezala tudi »leteča« Slovenca Karo in Grmovšek. Začela sta ob štirih zjutraj, čez 24 ur pa sta se že vrnila na sedlo. To je bil prvi enodnevni vzpon na vrh.

Kot da mera še ne bi bila polna, so se Jeran in brata Česen po odhodu starejšega dela odprave ponovno podali v stene in opravili prvo ponovitev slovenske smeri iz leta 2004, Chote Badle (VII, A2, 450 m) v Trango Monku (5850 m), in s tem opravili šele drugi vzpon na to skalno iglo, ki je bila osvojena kot zadnja v skupini.

Uli Byapjun
SEGREVALNI GREBEN
(WARMING UP RIDGE)
17. 8. 2006, Andrej Grmovšek in Silvo Karo
V, 6b, 450 m, 6 ur

Prvenstvena smer in prvi vzpon na vrh. Srednje težko plezanje v ne najboljši skali. Zgornji del po širokem grebenu.

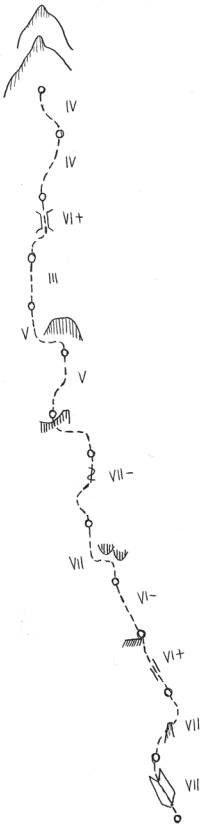

Uli Biaho Great Spire, SV stena
THREE HUNDRED EGGS
20. 8. 2006, Andrej Grmovšek in Silvo Karo
V+, 6b+, 600 m, 8 ur

Prvenstvena smer in prvi vzpon na vrh. Srednje težko plezanje v ne najboljši skali. Zgornji del po grebenu.

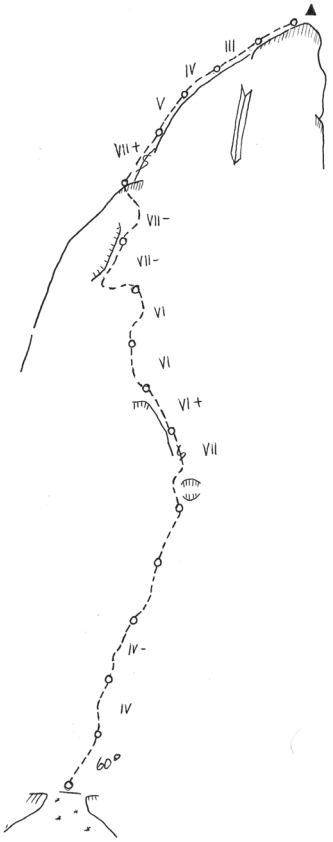

Base Camp Slabs
PIRANSKI ZALIV
31. 8. 2006, Andrej Grmovšek in Silvo Karo
V+, 7a obv. R, 650 m, 8 ur

Plezanje predvsem v platah, psihično izredno zahtevno.

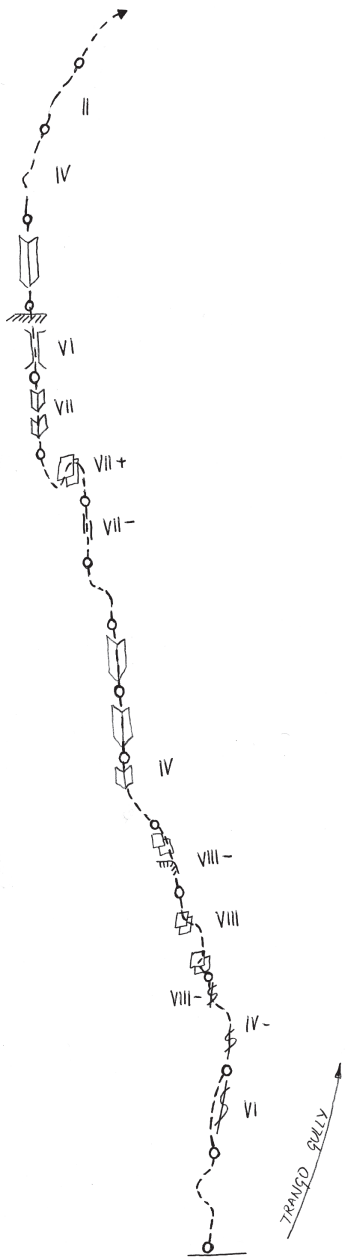

Garda Peak
KARAKORUM KUSH
20. 8. 2006, Matjaž Jeran in Matevž Kunšič
VII-, A0, 300 m, 3 ure
Prva ponovitev smeri.

Garda Peak
KARAKORUM KUSH
26. 8. 2006, Tina Di Batista, Tanja Grmovšek, Aleksandra Voglar
6b, 300 m, 6 ur
Prva prosta ponovitev smeri in prvenstvena vstopna varianta.

Little Trango
McMAHON-WHARTON
26. 8. 2006, Aleš in Nejc Česen
5.10+, 200 m
Prva ponovitev smeri.

Base Camp Slabs
OCEANO TRANGO
29. 8. 2006, Tina Di Batista, Tanja Grmovšek, Aleksandra Voglar
6a/b, 300 m, 4 ure
Dekleta so smeri dodala dva prvenstvena raztežaja (do VI-, 100 m).

Trango Nameless Tower
ETERNAL FLAME
7. 9. - 9. 9. 2006, Tina Di Batista, Tanja Grmovšek, Aleksandra Voglar
VI, 6c A2, M5, 1000 m (800 m + 300 m), 3 dni
Prvi vzpon ženske naveze na ta vrh. Vzpon je bil opravljen v alpskem stilu.
Smer sta 8. 9. 2006 v enem dnevu (20 ur) preplezala tudi Andrej Grmovšek in Silvo Karo.

Trango Tower
SLOVENSKA SMER
7. 9. - 9. 9. 2006, Aleš in Nejc Česen, Matjaž Jeran in Matevž Kunšič
VI, VIII+/VII, VIII-, 1000 m, 3 dni
Aleš Česen in Matjaž Jeran sta smer preplezala prosto.

Trango Monk
CHOTA BADLA
14. 9. 2006, Matjaž Jeran, Aleš in Nejc Česen
V, VII/A2 M, 450 m , 14 ur
Prva ponovitev smeri.

Diran 2006

Člani odprave: Irena Mrak, Mojca Švajger in Javed Ali.
Trajanje: konec julija, avgust, začetek septembra 2006.

Konec julija 2006 sta se Irena Mrak in Mojca Švajger odpravili v Pakistan, da bi se na alpski način povzpeli na Diran (7266 m). Gora leži v sosedstvu bolj slavnega Rakapošija (7777 m). Slovi po svoji lepoti in tudi redkih pristopih na vrh. Zadnji zabeleženi pristop so po Normalni smeri opravili leta 1996, brez dovoljenja pa je bil opravljen še en pristop leta 1998. Prvi so na vrhu leta 1968 stali trije avstrijski plezalci. Običajni pristop je z ledenika Minapin po Normalni smeri, ki poteka po tehnično manj zahtevnem pobočju, vendar je objektivno izjemno nevaren zaradi podirajočih se serakov in snežnih plazov, ki se prožijo po vsakem obilnejšem sneženju. Zanimiv je še Severni greben, ki so ga doslej zmogli le Japonci leta 1996 na himalajski način.
Irena in Mojca sta v zadnjem hipu uspeli k sodelovanju na odpravi pritegniti še domačina, znanega plezalca iz Hunze, s katerim se poznajo že nekaj let. Nastala je pakistansko – slovenska mini odprava. Zaradi udeležbe domačina so se precej zmanjšali tudi sicer visoki stroški odprave.
V bazni tabor so prispeli zadnje dni julija. Za cilj so si izbrali Severni

greben, ki je obetal precej varno napredovanje. Po postavitvi ABC so se aklimatizirali po okoliških pobočjih in se pripravljali na vzpon. Kmalu jih je začelo pestiti slabo vreme, ki je zaznamovalo mesec avgust v Karakorumu. Tako slabega vremena niso zabeležili zadnjih dvajset let.

V vmesnih krajših, vremensko ugodnejših obdobjih so uspeli preplezati 400 m dostopnega pobočja do pravega začetka grebena. Zadeva je zaradi izjemne pretrtosti kamnine zelo nevarna, zato je vzpon priporočljivo opraviti ponoči ali v zgodnjih jutranjih urah. Na 5000 m so v slabem vremenu čakali tri dni, nato so se spustili nazaj v dolino.

Sledilo je deset dni dežja in sneženja, ki so ga preživeli v baznem taboru. Vreme se je 20. avgusta izboljšalo, odločili so se za čim hitrejši vzpon na alpski način po Normalni smeri. Tretji tabor so 22. avgusta postavili na višini 6300 m. Za dva dni jih je ponovno zajelo sneženje, ki je onemogočalo pristop na vrh, pa tudi spust v dolino je bil zaradi novega snega prenevaren. V slabem vremenu so 24. avgusta postavili še četrti tabor, toda zgolj 300 metrov višje, saj je ponovno začelo snežiti. Vzpon na vrh so načrtovali za naslednji dan, kar pa sta jim ponovno preprečila sneženje in močan veter. Glede na slabo vremensko napoved za naslednje dni so se kljub novozapadlemu snegu odločili za sestop.

Bazni tabor so dosegli 26. avgusta, štiri dni pred iztekom dovoljenja za vrh. Do zadnjega dne so čakali na še en poskus, vendar je bilo vreme ves čas slabo. Precej razočarani so 2. septembra zapustili bazni tabor.

Irena in Mojca sta sicer načrtovali nekakšno vzorčno, »okolju prijazno« odpravo in sta bili v tem pogledu kar zadovoljni - izredno dobro so se obnesle sončne celice, s pomočjo katerih so polnili baterije prenosnega računalnika, digitalnega fotoaparata in satelitskih telefonov, uporabljali so ekološka čistila za pomivanje posode, pranje perila in umivanje, kuhar ni smel pobijati in kuhati živali, prav tako so za seboj na gori pustili minimalne sledi.

Kirgizija 2006

Člani odprave: Andrej Erceg, Andrej Magajne, Dejan Miškovič in Simon Slejko.
Trajanje: od 30. julija do 30. avgusta 2006.

Območja: centralni Tien Šan, skupina Terskey Ala-Too, dolina Karakol.

Kronološki potek dogodkov:

30. 7.: Let Brnik–Istanbul (2 uri).
31. 7.: Let Istanbul–Biškek (6 ur).
1. 8.: Prevoz Biškek–Karakol (400 km, 6 ur).
2. 8.: Karakol – nakup hrane, najem transporta.
3. 8.–24. 8.: Delovanje v gorah.
25. 8.–27. 8.: Karakol.
28. 8.–29. 8.: Biškek.
30. 8.: Let Biškek–Istanbul–Brnik.

Pik Karakolski, S stena
ESPRESSO
11. 8. 2006, Simon Slejko in Andrej Magajne
V/AI 5, 900 m

Pik Karakolski, S stena
FRAPPUCCINO KIRRGIZZO
12. 8. 2006, Dejan Miškovič in Andrej Erceg
V/AI 5+, 900 m, 11 ur

Djigit, S stena
TRETJE OKO
22. 8. - 23. 8. 2006, Andrej Erceg, Andrej Magajne, Dejan Miškovič in Simon Slejko
VI/AI 6, 1200 m, 18 ur

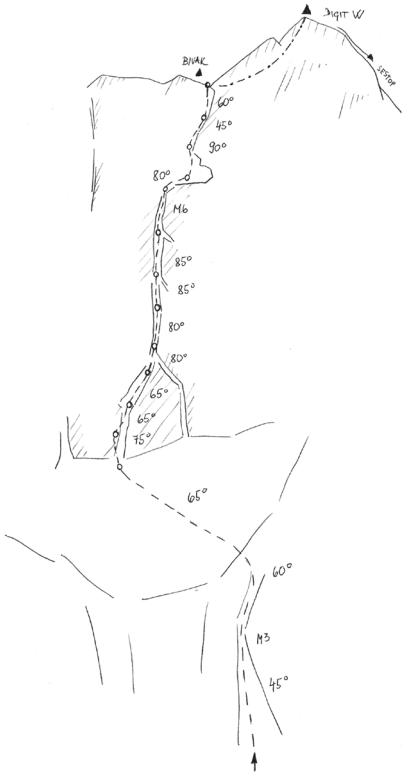

POMEMBNI ALPINISTIČNI SPUSTI 2006

JULIJSKE ALPE

Prisojnik, Kraj sten
FUL GAS
11. 4. 2006, Gregor Ažman
5+ S6, 400 m, 6 ur
Prva ponovitev.

Zadnja Ponca
SAMO ZA BEDAKE IN KONJE
12. 4. 2006, Gregor Ažman in Toni Hanz (A)
6-, 1000 m, 6 ur
Prva ponovitev.

Rjavina
HITRE TARČE
13. 4. 2006, Gregor Ažman
5+ S6+, 700 m, 5 ur
Druga ponovitev.

ALJASKA

Denali (6194 m)
junij 2006, Miha Larisi in Rajko Lotrič
SPUST PO SMERI NORMALNEGA PRISTOPA

HIMALAJA

Cho Oyu (8201 m)
september 2006, Dušan Debelak
SPUST PO SMERI NORMALNEGA PRISTOPA
S4, S5, 1800 m

PROJEKT 7 SUMMITS

Davo Karničar je konec novembra 2006 kot prvi na svetu uspešno končal projekt smučanja z najvišjih vrhov vseh sedmih celin. Zadnja gora na poti je bila 4897 metrov visoki Mount Vinson, najvišji vrh Antarktike. Projekt je Davo začel leta 2000, ko je kot prvi neprekinjeno smučal z najvišjega vrha sveta, Mount Everesta.

TEKMOVALNO LEDNO PLEZANJE

SLOVENSKI POKAL V LEDNEM PLEZANJU 2005/2006

1. tekma: Češnjica 2005 - tekma drytooling, 10. december 2005, težavnost.
Tekme se je udeležilo 23 tekmovalcev (dva iz Hrvaške) in pet tekmovalk.

2. tekma: Mežica, 14. januar 2006, težavnost in hitrost.
Tekme se je udeležilo 24 tekmovalcev in pet tekmovalk.

3. tekma: Logarska ekspres, 29. januar 2006, hitrost.
Tekme se je udeležilo 12 tekmovalcev in štiri tekmovalke.

4. tekma: Mojstrana, 11. februar 2006, težavnost in hitrost.
Tekme se je udeležilo 21 tekmovalcev in pet tekmovalk.

Skupni zmagovalci za leto 2006:

Moški - težavnost:
1. mesto: Primož Hostnik
2. mesto: Klemen Premrl
3. mesto: Peter Jeromel

Moški - hitrost:
1. mesto: Matevž Vukotič
2. mesto: Nikolaj Šumnik
3. mesto: Jernej Vukotič

Ženske - težavnost:
1. mesto: Jasna Pečjak
2. mesto: Valerija Jesenovec
3. mesto: Aleksandra Voglar

Ženske - hitrost
1. mesto: Valerija Jesenovec
2. mesto: Polona Juričinec
3. mesto: Jasna Pečjak

SVETOVNI POKAL (IWC)

Skupni zmagovalci za leto 2006:

Moški - težavnost:
1. mesto: Harry Berger (A)
2. mesto: Simon Wandeler (CH)
3. mesto: Markus Bendler (A)
34. mesto: Primož Hostnik (SLO)

Moški - hitrost:
1. mesto: Maxim Vlasov (RUS)
2. mesto: Urs Odermatt (CH)
3. mesto: Igor Fayzulin (RUS)
14. mesto: Primož Hostnik (SLO)

Ženske - težavnost:
1. mesto: Ines Papert (D)
2. mesto: Anna Torretta (ITA)
3. mesto: Stephanie Maureau (F)
24. mesto: Tanja Grmovšek (SLO)

Ženske - hitrost
1. mesto: Julia Oleynikova (RUS)
2. mesto: Natalia Kulikova (RUS)
3. mesto: Maria Shabalina (RUS)
13. mesto: Tanja Grmovšek (SLO)

Primož Hostnik in Tanja Grmovšek sta se udeležila le ene tekme za svetovni pokal (od skupno petih), in sicer tekme v Saas Feeju. Primož je zasedel 12. mesto v težavnosti in 15. mesto v hitrosti, Tanja pa 14. mesto v težavnosti ter 6. mesto v hitrosti.

IZBOR NAJUSPEŠNEJŠIH ALPINISTOV LETA 2006

Izbor je potekal nekoliko drugače kot v prejšnjih dveh letih, kjer so imeli možnost glasovanja številni posamezniki (načelniki odsekov oziroma klubov, kategorizirani alpinisti ...). Izkazalo se je namreč, da za glasovanje ni bilo veliko zanimanja, poleg tega je bilo tudi precej lokalno obarvano. Zato je Komisija za alpinizem določila posebno skupino alpinistov, ki so na zaprti seji med nominiranimi izbrali zmagovalce. Predlog nominirancev je pripravila Podkomisija za vrhunski alpinizem pri Komisiji za alpinizem PZS. Nominirance so lahko predlagali tudi alpinistični odseki oziroma klubi, vendar je bil odziv zelo slab. Posebno skupino v sestavi: Jernej Bevk, Tomo Česen, Urban Golob, Tomaž Jakofčič, Marko Lukič, Peter Mežnar, Milan Romih, Tone Škarja in Andrej Štremfelj je potrdil Zbor načelnikov. Skupina se je sestala 12. januarja in opravila izbor.

Najuspešnejša alpinistka

Priznanje je ponovno dobila Tina Di Batista, ki je sezono zaznamovala s prvim vzponom ženske naveze v smeri Eternal Flame v Nameless Towerju v Pakistanu. Vzpon je naveza opravila v alpskem stilu, brez dodatne opreme. Poleg tega je Tina Di Batista v navezah z različnimi soplezalci opravila številne težke vzpone doma in po svetu. S tem je še enkrat dokazala, da je najvidnejša predstavnica ženskega alpinizma pri nas.

Poleg Tine sta bili nominirani še Tanja Grmovšek in Aleksandra Voglar.

Najuspešnejši alpinist

Med petimi nominiranimi alpinisti je največ glasov dobil Marko Prezelj. Marko je med najvidnejšimi predstavniki modernega alpinizma v svetu. Zdrav odnos do alpinizma, izkušnje ter vrhunska psihična in fizična pripravljenost mu omogočajo vzpone v najtežjih stenah gora na

način, ki v alpinizmu šteje največ: »hitro, lahko, prosto«.

Nominirani so bili tudi Andrej Grmovšek, Matjaž Jeran, Pavle Kozjek in Boris Lorenčič.

Najperspektivnejši alpinist

Med mladimi je sezono najbolj zaznamoval Matej Kladnik. Okronal jo je s prvenstvenim vzponom v alpskem stilu na Chomo Lhari v Himalaji. Zmrzline na prstih, ki jih je utrpel med zimskim vzponom čez razvpito severno steno Eigerja, mu niso vzele volje. Z veliko treninga, samodiscipline in pozitivne energije se je hitro vrnil in sezono nadaljeval s solo vzponom v Cassinovem razu na Denaliju ter številnimi drugimi vzponi doma in v tujini.

Med mladimi so bili nominirani tudi Rok Blagus, Aleš Česen, Nejc Česen, Aljaž Tratnik in Rok Zalokar.

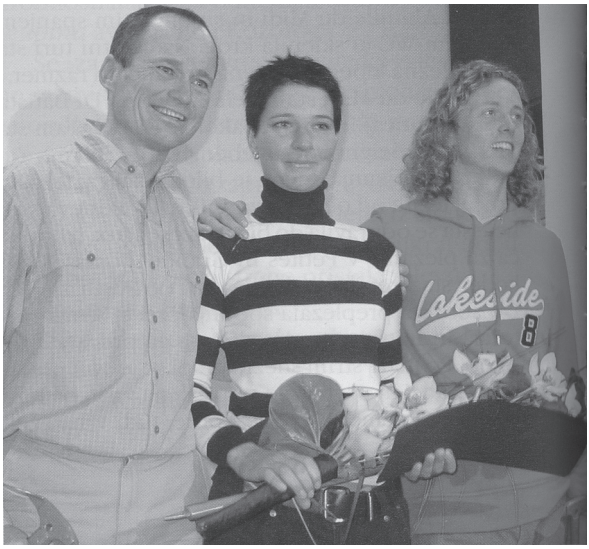

Z leve: Marko Prezelj, Tina Di Batista in Matej Kladnik

V SPOMIN

Janez Stegnar
(1976–2006)

Kmalu bo dve leti, odkar ga ni več – našega Janeza. Na tisti prvomajski dan, ko je večina še celila rane po dolgem ponočevanju, jo je on mahnil na Storžič. Novozapadli sneg in prelepo spomladansko vreme mu nista dala miru. Kot človeku akcije mu je bilo čepenje doma tuje. Tako kot že nekajkrat poprej jo je mahnil čez priljubljeno »Kramarco«. Žal se z nje ni vrnil. V podnožje Storžiča ga je odnesel snežni plaz.

Rodil se je 28. 1. 1976 v Lukovici. Bil je živahen mladenič, poln energije, a ga gore takrat še niso preveč zanimale. Na prehodu iz najstniških let je v njem preskočila iskrica, ki je zanetila njegovo veliko ljubezen do gora. Skorajda čez noč je z velikim navdušenjem začel sprejemati vse čare gorništva in se podajati v gore.

Življenjska pot ga je pripeljala v Tržič, kjer ga je bližina gora popolnoma prevzela. Strmine se ni bal, zato so njegovi gorniški apetiti rasli iz dneva v dan. To ga je jeseni 2005 pripeljalo v vrste AO Tržič. Bil je eden najbolj zagnanih tečajnikov. Vsako novo stvar je želel takoj preizkusiti in trudil se je biti najboljši. Nad športnim plezanjem se ni preveč navduševal, bolj mu je dišala skala v velikih stenah. Poleg klasičnega skalnega ga je zanimalo tudi ledno plezanje, v katerem se je uspešno pomeril tudi na tekmah državnega pokala. Janez je bil človek, ki se je hitro navdušil nad vsako stvarjo, povezano s hribi. Zimsko gorništvo je kombiniral s turnim smučanjem, poleti pa nabiral kondicijo z gorskim kolesarjenjem. Utrinke s samostojnih in skupnih podvigov je pridno fotografiral in z njimi polnil spletne strani društva.

Janez je bil dobrovoljen človek iskrivih oči in nalezljivega nasmeha. Krasili so ga veliko navdušenje, zagnanost in delavnost. Bolj kot zabava so ga zanimale gore in vse, kar je povezano z njimi. Žal so te zanj pomenile tudi tragičen konec. Za njim pa sta ostala njegova dobra volja in smeh, ki nas ženeta nazaj v gore.

Janezu v spomin smo člani AO Tržič leta 2007 uspešno izvedli poletni plezalni tabor. Glede na veliko udeležbo pričakujemo, da se bo ideja ohranila in postala tradicionalna. Janezu bi bilo to všeč!

Bernard Alič

SLOVENIAN MOUNTAINEERING AND CLIMBING 2006

Slovenian Mountaineering and Climbing 2006 covers the best Slovenian achievements in mountaineering and climbing in 2006. If you need any further information, do not hesitate to contact us at any of the adresses given below.

Anja Peternelj (volume editor), Stražišarjeva 38, SI - 4270 Jesenice, Slovenia;
phone: +386 41 375 446; e-mail: anja_peternelj@yahoo.com

Planinska zveza Slovenije / Alpine Association of Slovenia: Dvoržakova 9, SI - 1000 Ljubljana, Slovenia;
phone: +386 1 4345 680; e-mail: info@pzs.si

President of Climbing Committee: Andrej Štremfelj, Cirilova 5, SI - 4000 Kranj, Slovenia;
phone: +386 40 328 000; e-mail: andrej.stremfelj@siol.net

President of expedition Committee: Tone Škarja, Kolodvorska 24, SI - 1234 Mengeš, Slovenia;
phone: + 386 41 777 181; e-mail: tone.skarja@siol.net

President of Sport Climbing Committee: Tomo Česen, Pševska 29, SI - 4000 Kranj, Slovenia;
phone: + 386 41 643 945; e-mail: tomo.cesen@pzs.si

THE HIMALAYAS

Backed by several high-level ascents in 2006, we can claim that Slovenian alpinism has once again reaffirmed its worth where it counts most – In the Himalayas. Successful realisation of expeditions has been extraordinary, regardless of unfavourable weather and conditions.

Chomo Lhari

If we wanted to excerpt a single best effort of Slovenian alpinism in 2006, this would be it. The central project of the SAA had been planned for two years. Info collection as well as obtaining necessary permits took a lot of time and efforts. The result however are two first ascents to one of the highly regarded present problems of the Himalayas. Slovenian route (Marko Prezelj and Boris Lorenčič; ED2, M6+/30° - 70°, 1950 m, Oct. 12 - 16) and Slovenian couloir (Tine Cuder, Matej Kladnik, Rok Blagus and Samo Krmelj; TD+/80°, 45° - 60°, 1900 m, Oct. 12 - 15) were climbed free in alpine style. The Slovenian route has been awarded the prestigious Piolet d'Or award for 2006 and besides the renown Marko Prezelj, several young alpinists have proved their abilities.

Cho Oyu

Despite the fact, that ambitiously set goals in the NE face of the mountain haven't been achieved, the expedition resulted in great success. Pavle Kozjek did a first ascent (Slovenian Route: V-, 50°-60°, 1100m) in the NE face, joining his route to the Polish ridge and reached the summit in a fast, single day push! The route was then repeated by other expedition members (Marjan Kovač, Emil Tratnik, Aljaž Tratnik and Uroš Samec). Kozjek's achievement has earned great international appreciation and won the audience's award for the Piolet d'Or for 2006.

Pakistan 2006

Everyone was watching closely when a complex, three-in-one expedition set off to Pakistan. It comprised of three parties: a 3-member female team (Tina Di Batista, Tanja Grmovšek and Aleksandra Voglar), a team of young climbers (Aleš and Nejc Česen, Matjaž Jeran and Matevž Kunšič) and a party of experienced climbers (Andrej Grmovšek and Silvo Karo). The main plans were completed when the female party climbed the Eternal Flame on Trango Nameless Tower in a single push, while the young climbers repeated the hard Slovenian route to

Trango Tower, which has been considered a milestone of high-altitude big wall climbing.

Janak
Janak south face has been climbed by Andrej Štremfelj and Rok Zalokar along a new route (IV-V, 60° - 70°/III, 45° - 55°, 1150 m, 24 hrs) in a clean alpine-style. They were part of an expedition, organized in a memory of the late Andrej Markovič.

Other expeditions
Cho Oyu have been summited by members of two other expeditions. One of the more noticeable achievements amongst these was a ski descent by Dušan Debelak from Cho Oyu.

THE ANDES

Every year, numerous expeditions visit southamerican Andes which have been very popular with young Slovenian alpinists. Numerous climbs are done there each year. Outstanding in the 2006 however, was the first ascent to Taulliraju (5830m) east face. The route El Centelleo, VI, 6b, M6+, 700 m was climbed by Grega Lačen, Matej Flis and Tadej Golob.

NORTH AMERICA

Keen big wall climbers highly regard North America's main climbing destinations: the big granite walls of California and the Alaskan high range with its wild and very demanding summits.

Military expedition Alaska 2006
Lead by experienced alpinists such as Marko Prezelj, the first Slovenian military expedition set off to Alaska. Its members have climbed one of the longest routes to Denali, the Cassin Ridge. In a single-push

effort, the climbers barely escaped incoming bad weather. Later on, the soldiers coupled with young climbers from another Slovenian expedition and free climbed the Cobra pillar on Mt Barill (Marko Prezelj and Rok Blagus; 6c+, VI, 900 m, 17 hrs).

Alaska 2006

Increasingly ambitious and competent, the young climbers sought to pursue fast alpine style ascents in Alaska high range. Big, single-push climbs are arduous endeavours, demanding multi-day constant activity and sleep deprivation. A daring solo ascent of the Cassin Ridge by Matej Kladnik is an exemplary case of such a high-rated style.

PATAGONIA

Gusting winds and quick weather changes have written several legendary epochal stories in Patagonia. This risks have been contained to a certain extent due to ever better weather modelling now enabling exact and reliable weather forecasting. Good communications helped our alpinists to do two big routes in Fitzroy in seemingly unpromising weather.

Slovakian route, 6b+, A1, 2400 m: Urban Ažman and Boris Lorenčič made a 2-day alpine style ascent, just before the weather turned bad again. This is one of the longest routes on Fitzroy.

Ensueno, VII+, A1, 1600+900m: another big route in Fitzroy and one of the longest rock climbs in the world was climbed by a party of three (Tomaž Jakofčič, Miha Valič, Rok Blagus), who cleared this route in two days.

EUROPE

A winter ascent in Eiger North face Classical route (Matej Kladnik, Tine Cuder and Uroš Samec) is worth mentioning, as well as several good ice climbing ascents, (ice up to WI 7 and mixed up to M10+)

done by two parties in Norway (Aljaž Anderle and Klemen Premrl; Aleš and Nejc Česen). Mixed routes of extreme grades were climbed (up to M12+) in Switzerland and Italy (Marko Lukić).
Bad weather has prevented more frequent big face ascents in Western Alps, nevertheless several high-grade free climbs were performed, such as Kousmine, Bonatti Pillar and Abysse, by Marko Lukić and Matjaž Jeran.

SLOVENIA

Proverbially difficult winter climbs in Julian Alps have become more popular with younger alpinists, earning valuable experience for future use in Patagonia and the Himalyas. Several first winter ascents were done in Loška stena while some parties committed themselves to repeat big traditional routes.
Throughout the summer, several alpine free ascents were made – Maček in Križevnik, Metropolis in Triglav, Cupido in Aniča kuk (CRO), etc. There were new lines added in Prisojnik, Rušica, Debela Peč, etc.

English summaries written by Aljaž Anderle, data provided by Anja Peternelj. The length of individual summaries and their linear order do not reflect any kind of ascent evaluation ranking.